

АЛИСТЪР МАКЛЕЙН ПРОХОДЪТ НА СЛОМЕНИТЕ СЪРЦА

Превод от английски: Жечка Георгиева, 1991

chitanka.info

ПЕРСОНАЖИ

Джон Дийкин — Въоръжен бандит
Полковник Клеърмонт — От кавалерията на Съединените щати
Полковник Феърчайлд — Комендант на Форт Хъмболт
Губернатор Феърчайлд — Губернатор на щата Невада
Марика Феърчайлд — Племенница на губернатора и дъщеря на
полковник Феърчайлд
Майор О'Брайън — Адютант на губернатора
Нейтън Пиърс — Федерален маршал
Сеп Калун — Прочут злосторник
Бялата Ръка — Вожд на пайутите
Гарити — Комарджия
Преп. Тиодор Пийбоди — Новоизбран свещеник на Върджиния

Сити

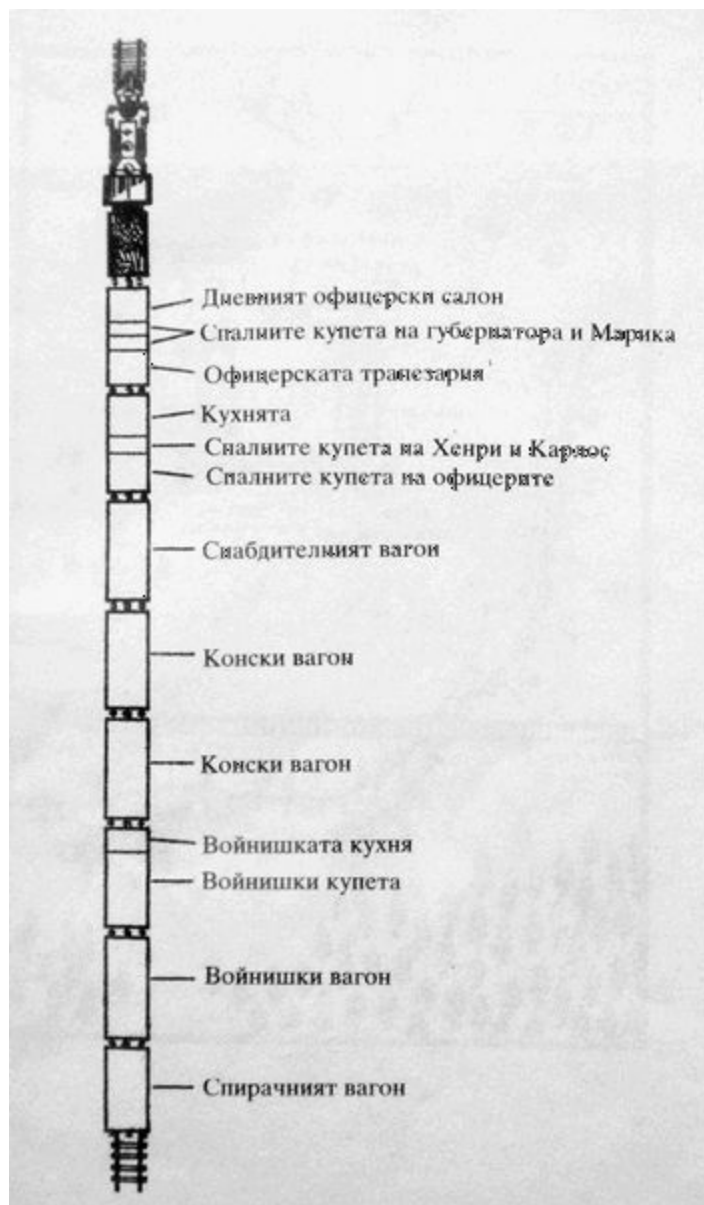
Доктор Молиньо — Военен лекар
Крис Банлън — Локомотивен машинист
Карлос — Готвач
Хенри — Стюард
Белю — Сержант от армията
Девлин — Спирач на влака
Рафърти — Кавалерист
Фъргюсън — Армейски телеграфисти
Картър, Симсън, Бенсън — Трима маловажни злодеи
Кармъди, Харис, Капитан Оуклънд, Лейтенант Нюъл —
Пасивни, но не маловажни

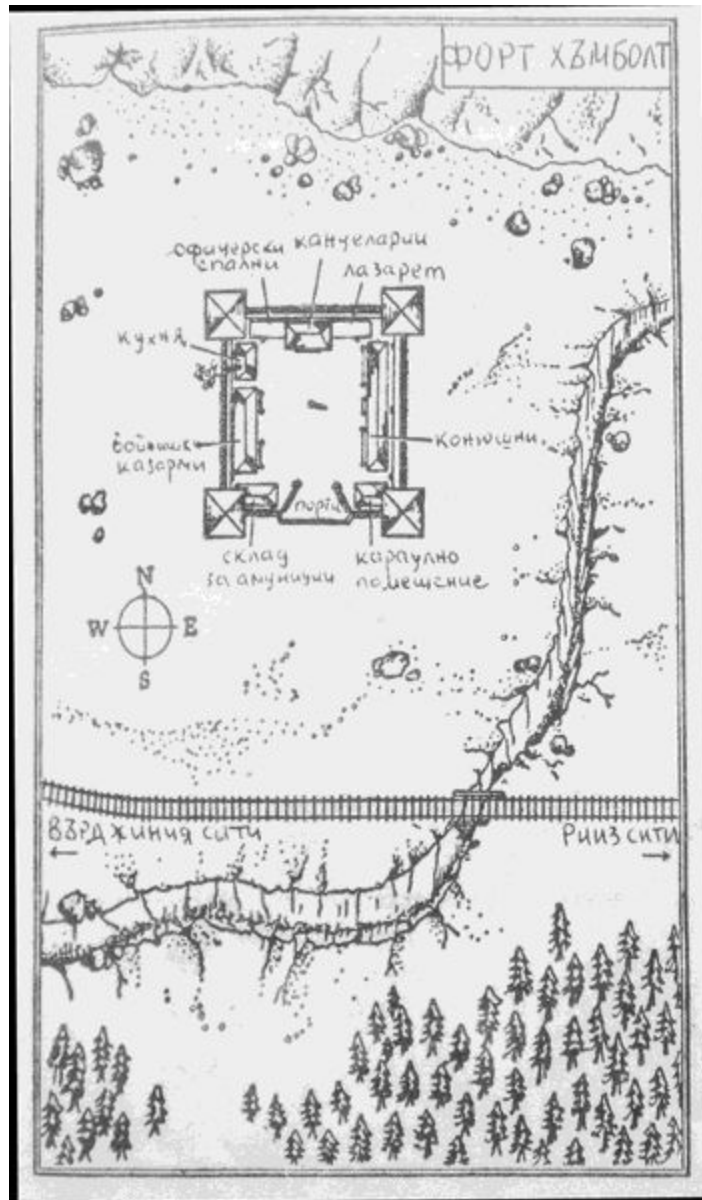
СЛЕДНИТЕ СЪБИТИЯ ИМАТ ПРЯКО ОТНОШЕНИЕ КЪМ ИЗБОРА НА 1873 ГОДИНА КАТО ДАТА НА
НАСТОЯЩАТА ИСТОРИЯ.

Златната треска в Калифорния — 1855–1875
Изнамирането на Комсток Лоуд^[1] — 1859
Активизиране на недоволните индианци в Невада — 1860–1880
Невада става щат — 1864
Построява се железопътната линия „Юниън Пасифик“ — 1869
Откриване на богата златна жила — 1873
Холера в Скалистите планини — 1873

Произведени първите магазинни винтовки „Уинчестер“ — 1873
Открива се Университетът на Невада — 1873
Опустошителен пожар в Лейкс Кросинг (Преименуван на Рино през 1879 г.) — 1873

Бележка: Някому може да се стори странно, че армията е изпратила своя мисия да помага на поразения от холера район, но нека се има предвид, че Здравните служби на щата Невада са били създадени едва през 1893 г.

[1] Богато находище на сребро в Западна Невада, произвеждало в течение на 30 години половината сребро на Съединените щати. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Барът на хотела в Рийз Сити, грандиозно именуван „Империал“, бе обвеян от атмосфера на поражение, липса на поддръжка и упадък. От него лъхаше на натрапчиво тъжна носталгия по полузабравени славни отминали дни, които нивга не ще се върнат. Мазилката по стените там, където още не бе опадала, бе напукана и мръсна и обилно украсена с избелели от слънцето портрети на богат асортимент бандити с увиснали мустаци. Най-странното всъщност бе, че под портретите липсваше надпис: „Търси се“. Нащърбените дъски на пода бяха изкорубени до неузнаваемост и с такъв цвят, че на техния фон стените изглеждаха прясно боядисани. Плювалници, едва ли някога улучени от плюещите, стърчаха на всяка крачка, а подът бе плътно осеян с фасове от пури. Фасовете бяха хиляди и под повечето от тях дъските бяха прогорени — свидетелство, че пушачите им не са си правили труда да ги изгасят нито преди, нито след като са ги захвърлили. Абажурите на газовите лампи в тон с тавана бяха черни от сажди, а огледалото зад бара, от единия до другия край на стената, бе щедро оплюто от мухите, а и не само от мухите. На уморения пътник, търсещ подслон и отдих, барът предлагаше само пълна липса на хигиена, напреднал стадий на порутеност и почти парализиращо усещане за покруса и безнадеждност.

За това щедро допринасяха и повечето клиенти. Те забележително добре се вписваха в общата атмосфера. Бяха потискащо престарели, подчертано умърлушени, небръснати и опърпани, правещи отчаяни напъни да прозрат през дъното на чашите си с уиски своето несъмнено окаяно и безпросветно бъдеще. Самотният барман — късоглед индивид с престилка до под брадичка та, която благоразумно беше боядисал черна в далечното минало, за да се справи с перачния си проблем — споделяше преобладаващото в заведението му униение; въоръжен с хавлиена кърпа на преклонна възраст и с отдавна забравена белота, той печално се бе нагърбил с неизпълнимата, но амбициозна задача да избърше една безнадеждно

очукана чаша, а свръхбавните му движения биха сторили чест на някой току-що възкръснал покойник, споминал се от остър артрит. Между „Империал“ и дикенсовото схващане за оживен, гостоприемен и топлещ душата хан от периода на викторианска Англия, който хронологически съвпада с нашия хотел, се простираше бездна, запълването на която би било немислимо като задача.

В целия бар имаше един-единствен оазис на живот и човешко общуване. Близо до вратата край една от масите бяха насядали шестима. Тримата — на подпряна до стената скамейка с висока облегалка. Седналият в средата очевидно се радваше на уважението на останалите. Висок и сух, с плътен загар и дълбоки бръчки край очите, което говореше, че прекарва твърде много от времето си на слънчев пек, той носеше униформата на полковник от кавалерията на Съединените щати. На възраст бе около петдесетгодишен и — нещо необичайно за онези времена — беше гладко избръснат. Интелигентното лице с орлов нос бе увенчано от буйна, гъста, сресана назад прошарена коса. Изражението на лицето му в момента трудно би могло да се нарече ведро.

Погледът му беше впит в мъжа, седнал срещу него в другия край на масата — висок, с мощно телосложение, мрачен израз и тънки като конец черни мустачки. Беше облечен в черно — от главата до петите. Значката на гърдите му говореше, че е маршал.^[1] В момента казваше:

— Но вие сам разбирате, господин полковник, че при така създадените обстоятелства...

— Правилникът си е правилник — прекъсна го Клеърмонт. Гласът му, макар и почтителен, беше режещ и нетърпящ възражение — точно отражение на впечатлението, създавано от външния му вид. Военните дела са си военни, цивилните — цивилни. Съжалявам, господин маршал... ъъ... не ви знам името...

— Пиърс. Нейтън Пиърс.

— Да, разбира се. Извинете. Трябваше веднага да ви попитам. — Клеърмонт поклати глава със съжаление, но в гласа му нямаше и нотка от това чувство. — Нашият влак е изцяло военен. На борда му не се допускат граждански лица — освен със специално разрешение от Вашингтон.

— Но нима всички ние не работим за федералното правителство? — кротко попита Пиърс.

— Според военния устав — не.

— Ясно!

Но на маршала, както личеше от изражението на лицето му, нищо не му беше ясно. Той бавно и замислено обиколи с поглед останалите петима — никой от тях не носеше униформа. Пиърс се втренчи в дребния кльощав човечец със свещенически одежди, високо изпъкнало чело, опитващо се да догони отдръпващата се линия на косата, и израз на постоянна боязлива напрегнатост. Човечецът зашава смутено под проницателния поглед и изпъкналата му адамова ябълка заподскача нагоре-надолу, като че ли преглъщаше завинаги заседнала в гърлото буца.

— Това е преподобният Тиодор Пийбоди — сухо го представи полковникът. — Той е със специално разрешение и изпълнява конкретна задача. — От гласа му стана ясно обаче, че преподобният не се радва на безграничното уважение на Клеърмонт. — Неговата братовчедка е лична секретарка на Президента. Преподобният Пийбоди е назначен за армейски свещеник на Върджиния Сити.

— За какъв е назначен? — Пиърс изгледа сега вече гърчещия се от притеснение свещеник, сетне прехвърли невярващите си очи върху Клеърмонт. — Той е луд! Дори сред пайутите ще оцелее някой друг ден в повече!

Езикът на Пийбоди облиза устните му и той възобнови номера с преглъщането.

— Ама... такава... пайутите нали убиват всеки бял човек, който им се изпречи пред очите?

— Не на място. За никъде не бързат.

Пиърс отново заоглежда компанията. До глътналия езика си пастор се беше разположил огромен шишкав мъж в костюм на крещящи карета. Челюстите му бяха пропорционални на телосложението, както впрочем широката усмивка и гръмкият му глас.

— Доктор Едуард Молиньо, на вашите услуга, господин маршал — представи се той.

— Предполагам, че и вие сте на път за Върджиния Сити. Доста ще се потрудите там, докторе — ще има да попълват сума ти смъртни актове. За съжаление преобладаващото мнозинство съвсем не по естествени причини.

Молиньо ни най-малко не се смуги:

— Свърталищата на произвола не са по моята част. Пред себе си виждате новоназначения главен лекар на Форт Хъмболт. Само че засега не са открили униформа, която да ми стане.

Пиърс кимна, преглътна няколко забележки, които несъмнено му бяха на езика, и отместил поглед. С нотка на раздражение, промъкнало се в гласа му, Клеърмонт рече:

— Най-добре да ви спестя затрудненията с индивидуалния разпит. Не че съм длъжен да ви осведомя, нито имате право да задавате въпроси. Само от учтивост. — Невъзможно беше да се прецени дали упрекът бе умишлен, нито как бе приет.

Полковникът махна към мъжа, седнал от дясната му страна. Достопочтен патриархален образ с развени бели коси, мустаци и брада, който би могъл да влезе в американския Сенат и да се разположи там, без някой изобщо да се озадачи от присъствието му. С изключение на брадата приликата му с Марк Твен бе направо стряскаща.

— Да ви представя губернатора на Невада господин Феърчайлд. — Пиърс наклони глава и прехвърли поглед върху младата жена вляво от Феърчайлд. Беше около двадесет и пет годишна, с бледо лице, смущаващо тъмни, сякаш опушени очи и — доколкото можеше да се види от широкополата сива филцова шапка, гладко опъната черна като нощта коса. Беше се сгушила в също тъй сиво палто — собственикът на хотел „Империал“ не смяташе, че печалбите му оправдават разносните по горивото за голямата печка в ъгъла на заведението.

— Госпожица Марика Феърчайлд, племенница на губернатора — представи я Клеърмонт.

— Аха! — погледна Пиърс полковника. — Да не би това да е новият интендант на форта?

Тя отива при баща си, комендант на форт Хъмболт. Старшите офицери се радват на такава привилегия. — Той махна вляво от себе си. — А това е адютантът на губернатора и офицер за свръзка с армията, майор Бърнард О'Брайън...

Той млъкна и изгледа озадачено Пиърс, който се беше втренчил в майора. О'Брайън беше плещест, загорял от слънцето, жизнерадостно кръглолик и дебелобуз мъж. Той с нарастващ интерес се вглеждаше от своя страна в маршала, след което, почти внезапно разпознал човека насреща си, скочи на крака. За учудване на околните двамата, щастливо усмихнати, се хвърлиха един към друг и си застискаха

ръцете като братя, които не са се виждали от години, след което взеха да се тупат по гърбовете. Древните клиенти на бара се пулеха недоумяващо — никой от тях не можеше да си припомни кога маршал Нейтън Пиърс е проявил за последен път проблясък на чувство.

Лицето на О'Брайън грееше от радост.

— Сержант Пиърс! Как не се сетих веднага! Та това е същият онзи Нейтън Пиърс! Изобщо нямаше да те позная. В Чатануга^[2] брадата ти стигаше до...

— Почти докъдето сега стига твоята, лейтенанте.

— Вече съм майор — с шеговитата строгост го поправи О'Брайън и додаде тъжно: — Повишението идва бавно, но все пак идва. Е, Нейтън Пиърс? Как е сега най-големият военен разузнавач, най-умелият боец срещу индианците, най-точният стрелец...

— След теб, майоре, след теб — сухо го прекъсна Пиърс. — Помниш ли, когато...

Прегърнати през раменете, без изобщо да забелязват останалите, двамата мъже се устремиха към бара такова безподобно архитектурно недоразумение, че неволно събуждаше възхита със своето жалко великолепие. Състоеше се от три огромни и по всяка вероятност колосално тежки вагонни спални кушетки, поставени без никакво закрепване върху две дървени магарета, които на пръв поглед не биха издържали тежестта дори на едната. Първоначално класическата простота на този дизайн е била потулена от проснат отгоре зелен линолеум и завеси от копринено кадифе до пода, спуснати от трите страни на конструкцията. Ала времето никому не прощава и неумолимо бе видяло сметката както на линолеума, така и на кадифето, за да разголи пред всички тайните на архитекта. Въпреки крехкостта на този тезгях Пиърс не се поколеба да се облегне на него и да сигнализира, както е прието, на продължаващия усърдно да бърше чаши барман. След което двамата се задълбочиха в тихи разговори.

Другите петима на масата до вратата отначало помълчаха, после Марика Феърчайлд се обади озадачено:

— Какво искаше да каже маршалът с това „след теб“? Все пак ставаше дума за разузнаване, битки с индианци и стрелба, а майорът го бива само да попълва документи, да пее ирландски песни, да разказва скучните си истории и... и...

— И да убива хора по-умело от всеки, когото познавам. Нали, губернаторе?

— Така е. — Губернаторът сложи ръка на рамото на племенницата си. — О'Брайън, скъпа, е най-знаменитият офицер на армията на Севера от времето на гражданската война. Начинът, по който борави както с оръжие, така и с голи ръце е невероятен — заслужава да се види. Майорът е само мой адютант, това е вярно, но много особен адютант. Горе в онези планини политиката — а аз в края на краищата съм политик — е склонна да придобива малко... как да се изразя по-точно?... физически аспект. Но докато майорът е край мен, евентуалното насилие изобщо не ме засяга.

— Да но би някоя да се опита да ти навреди? Да не искаш да кажеш, че имащ врагове?

— Врагове! Губернаторът не че изпръхтя, но почти. — Покажи ми един губернатор на запад от Мисисипи, който да твърди, че няма врагове, и да не е безподобен лъжец!

Марика го изгледа неуверено, сетне се втренчи в широкия гръб на О'Брайън до бара, а недоверието в очите и се засили. Понечи да каже нещо, но размисли, тъй като майорът и Пиърс се обърнаха с чаши в ръце и се запътиха към тяхната маса. Разговаряха оживено — Пиърс очевидно започваше да се ядосва, а майорът се опитваше да го успокои.

— По дяволите, О'Брайън, много добре знаеш какво представлява този Сеп Калун. Убивал е хора, грабеше и дилижанси, и влакове, подклаждаше враждебни действия между фермерите, продаваше уиски на индианците...

— Всички добре го познаваме — миролюбиво отвърна майорът. — Ако някой си е заслужил бесилото, то това е Калун. Затова ще си увисне...

— Само от ръката на палача. Аз съм служител на закона, за разлика от теб и твоите хора. А той сега е там, във Форт Хъмболт. Просто искам да отида и да го докарам. Дотам с твоя влак, на връщане със следващия.

— Чу какво каза полковникът, Нейтън. — Смутен, явно в неловко положение, О'Брайън се обърна към Клеърмонт: — Смятате ли, че има някакъв начин да изпратим този престъпник обратно в Рийз Сити с въоръжен ескорт, сър?

Клеърмонт не се поколеба:

— Ще го уредим някак си.

Пиърс го погледна и подметна хладно:

— Ако не се лъжа, преди малко твърдяхте, че това не е работа на армията.

— И сега го твърдя. Но съм готов да ви сторя лична услуга. Друг начин няма, маршале. Така че ако искате, приемете. Той извади джобния си часовник и го погледна раздражено. — Още ли не са напоили и нахранили проклетите коне? Господи, ако искаш нещо да се свърши в днешната войска, трябва сам да се погрижиш за всичко. — Бутна стола си назад и стана. — Извинете ме, господин губернатор, но по разписание трябва да тръгнем след половин час. Ей сега ще се върна.

И полковник Клеърмонт излезе от бара.

— Не той плаща на музикантите, а американските данъкоплатци, но какво да се прави, като той им нарежда какво да свирят. След половин час, значи? — И като хвана О'Брайън под ръка, Пиърс го поведе към бара. Трябва да успеем в това време да се наприказваме за цели десет години.

— Един момент, господа! — спря ги губернаторът, бръкна в някакво куфарче, извади плик и го подаде на О'Брайън. — Щяхме да забравим нещо, майоре.

— Вярно, човек като срещне стар боен другар... — Той пое плика и го връчи на Пиърс. — Маршалът на Огдън ни помоли да го предадем.

Пиърс кимна в знак на благодарност и двамата тръгнаха към бара. Пътем О'Брайън се огледа небрежно наоколо, а усмихнатите му ирландски очи не пропускаха нищо. Нищо не се беше променило през последните пет минути, никой дори не беше помръднал. Вехтите старци пред бара и край масите все едно че бяха восьъчни фигури, застинали в музейна сцена. Точно в този миг външната врата се отвори, влязоха петима мъже и се отправиха към една маса в дъното на помещението.

— Гледам, че населението на Рийз Сити е крайно жизнеспособно — подметна О'Брайън.

— Цялото жизнеспособно население — а под жизнеспособно в случая разбирам и онези, които и с чужда помощ едва се качиха върху

седлата на конете си — отпътува преди няколко месеца, когато направиха големия удар в Камсток Лоуд. Останаха само полуживите старци, а Господ ми е свидетел, че и техният брой не е голям, защото стареенето не е често срещано явление по нашия край. Това са случайни пришълци, пияници и нехранимайковци. Но не се оплаквам. Рийз Сити също толкова се нуждае от пазител на реда, колкото и местното ни гробище. — Той въздъхна, вдигна два пръста по посока на бармана, извади нож, срязва плика, който получи от майора, измъкна връзка крайно зле отпечатани листовки с портрети на „търсени“ мъже и ги нареди върху напукания линолеум на бара.

— Не усещам възторг в гласа ти — рече О'Брайън. — Няма и да го усетиш. Повечето от тези са офейкали в Мексико шест месеца преди да получим снимките им. Голяма част от портретите не са на хората, чиито имена стоят под тях, а ако случайно снимката не е сбъркана, то името е на друг престъпник.

* * *

Гарата на Рийз Сити се намираше в почти същото състояние на крайна немара, както и барът на хотел „Империал“. Пърлещите лета и сковаващите зими в планините лесно се справяха с непригодените към климата шперплатови стени и затова, макар гаровата постройка да нямаше още четири години, съдейки по вида и, тя всеки момент щеше да рухне. Позлатените букви на надписа „РИЙЗ СИТИ“ бяха така олющени и обрулени, че всъщност нищо не се разчиташе.

Полковник Клеърмонт бутна встрани парчето брезент, което служеше за врата. Самата врата отдавна се беше разделила с проядените от ръжда панти. Никой не се отзова на повикването му. Ако полковникът беше малко по-добре запознат с обичаите на Рийз Сити, той изобщо не би се изненадал, тъй като с изключение на времето, което посвещаваше на спане, ядене и грижи по пристигащи и отпътуващи влакове (твърде редки случаи, за които овреме го предупреждаваха дружелюбни телеграфисти), началникът на гарата, единствен служител на „Юниън Пасифик“ в Рийз Сити, можеше да бъде открит неизменно в задното помещение на хотел „Империал“, където методично се наливаше с уиски, сякаш не го плащаше, което си

беше самата истина. Между собственика на хотела и гаровия началник съществуваха дружеско, макар и мълчаливо споразумение: въпреки че всичият алкохол за хотела пристигаше с влак от Огдън, през последните три години собственикът не беше получил нито една сметка за превоз.

Клеърмонт, сериозно разгневен, бутна отново брезента и излезе навън. Очите му обходиха вагоните на влаковата композиция. Зад локомотива и натоварения с дърва открит товарен вагон се нареждаха седем на пръв поглед пътнически вагона. Композицията завършваше със спирачен вагон. Четвъртият и петият не бяха пътнически и това си личеше от дървените рампи, спуснати към перона. До първата рампа беше застанал широкоплещест мургав мъж с пищни мустаци. Беше само по риза и отмяташе нещо в списъка, който държеше. Клеърмонт забързано тръгна към него. За него Белю беше най-добрият сержант в цялата кавалерия на Съединените щати, а що се отнася до Белю, той беше убеден, че никога не е служил под началството на по-свестен офицер от полковника. И двамата се стараеха по всякакъв начин да прикрият мнението си един за друг.

Клеърмонт кимна на сержанта, изкачи се по първата рампа и надникна във вътрешността на вагона. Около четири пети от помещението беше заето от преградени отделения за коне, останалата площ беше предназначена за фураж и вода. Всички отделения бяха празни. Клеърмонт слезе обратно на перона.

— Е, Белю, къде са конете? Да не говоря за твоите кавалеристи. Май че и следа няма от тях.

Белю, който се зае да си закопчава куртката на униформата, беше невъзмутим.

— Конете са нахранени и напоени, господин полковник. Момчетата ги изведоха да се поразтъпчат. След два дни стоене във вагоните имат нужда от малка разходка.

— Аз също, но нямам време за това. Добре, четирикраките ни приятели са твоя грижа, но все пак качвай ги вече обратно. След половин час потегляме. Има ли достатъчни запаси храна и вода за целия път до форта?

— Да, сър.

— А за момчетата?

— И за тях, сър.

— А топливо за всички печки, включително в конските вагони? Горе в планината ще ни измръзнат задниците.

— Предостатъчно, сър.

— Дано си прав, за твое добро. А и за доброто на всички ни. Къде е капитан Оукланд? И лейтенант Нюъл?

— Бяха тук малко преди да отведе конете и момчетата в оборите. Видях ги като вървяха покрай влака, по посока на града. Не са ли там, сър?

— Откъде, по дяволите, да знам? Щях ли да те питам, ако имах представа? — Прагът на раздражителността на Клеърмонт главоломно спаднаше. — Прати да ги намерят. Да дойдат да ми рапортуват в „Империал“! Господи! „Империал“, що за нелепост!

Белю изпусна дълбока, но все пак дискретно беззвучна въздишка на облекчение, щом видя гърба на своя началник, запътил се към локомотива. Полковникът се засили и скочи на желязното стъпало на кабината. Крис Банлън, машинистът, беше нисък и слаб, по-скоро кльощав. Лицето му беше невероятно съсухрено и обветрено до тъмнокафяво, което контрастираше нелепо с теменуженосините му очи. Работеше нещо по машината с тежък гаечен ключ. Щом усети присъствието на полковника, донави тежкия болт и върна ключа в сандъка с инструментите.

— Добър ден, господин полковник — усмихна се сърдечно. — За мен е чест.

— Нещо нередно ли има?

— Не, просто се застраховам да няма неприятности.

— Парата как е?

Банлън отвори вратата на пещта. Огнената вълна, която ги лъхна, неволно накара Клеърмонт да отстъпи назад. Банлън затвори вратичката.

— Готови сме да потеглим, господин полковник.

Клеърмонт хвърли един поглед към вагона, натоварен догоре с дърва.

— Как сме с горивото?

— Ще стигне до първата гара, дори ще остане. — Банлън огледа гордо товарния вагон. — Ние с Хенри запълнихме всяко ъгълче. Хенри е голям работяга.

— Хенри ли? Стюарда ли имаш предвид? — Клеърмонт не се намръщи, но гласът му издаде недоволството.

— А помощник-машинистът? Джаксън ли му беше името? Огнярят ти.

— Ама и аз не си знам приказките! — ядоса се на себе си Банлън. — Хенри сам пожела да помогне. Джаксън... такова... След това дойде.

— След кое?

— След като се върна от града с бирата. — Невероятно сините очи се възряха притеснено в Клеърмонт. — Нали не се сърдите, господин полковник?

— Вие сте служители на железниците, а не войници — рязко отвърна Клеърмонт. — Не е моя грижа какво правите — стига да не пиете излишно много и да не излезете от релсите на някой паянтов мост в проклетите планини.

— Обърна се да слиза по стълбата, но отново рязко попита: — Да си виждал капитан Оукланд или лейтенант Нюъл?

— Видях и двамата. Поспяха при нас и си побъбриха с мен и Хенри, сетне тръгнаха към града.

— Не споменаха ли къде отиват?

— Не, сър, съжалявам.

— Е, благодаря. — Той слезе, погледна към сержант Белю, който оседлаваше коня си, и се провикна: — Предай на онези, дето ще ги търсят, че са слезли в града.

Белю разсеяно козирува.

О'Брайън и Пиърс обърнаха гръб на бара. Пиърс напъха обявите „Търси се“ обратно в плика. И двамата мъже се заковаха на място — от далечния край на залата се разнесе сърдит крясък.

На масата за игра на карти някакъв мъж — много едър, облечен в кожени панталони и куртка, изглежда наследени от дядо му, разкрасен от огромна тъмнорижа брада — се беше изправил на крака и се надвесваше през масата. В дясната си ръка държеше нещо като топ, което си е кажи-речи точно описание на Пийсмейкър Колт, докато с лявата беше приковал ръката на седналия отсреща му мъж. Лицето на другия беше в сянка и не се виждаше добре, главно поради вдигнатата яка на кожуха и спуснатата ниско над очите широкопола шапка.

— Сега вече прекали, приятелю — изрева брадатият.

Пиърс отиде при тях и попита кротко:

— С кое е прекалил, Гарити?

Гарити завря колта си почти в носа на седналия.

— Много са му хлъзгави пръстите на тоя, господин маршал. Това копеле ми измъкна сто и двацет долара за четвърт час.

Пиърс хвърли поглед през рамо, повече инстинктивно, отколкото от любопитство, защото в този миг вратата на бара се отвори и вътре влезе полковник Клеърмонт. Полковникът спря, за две секунди установи къде в момента се разиграва основното действие и без колебание се запъти натам — ролята на второстепенно действащо лице или зрител не беше за него. Пиърс отново прехвърли вниманието си на Гарити.

— Да не би да е просто добър играч?

— Добър ли? — Гарити като че ли се усмихна, но зад цялата растителност по лицето му човек можеше по-скоро да предполага, отколкото да види някакво изражение. — Не е добър, а направо блестящ. Прекалено блестящ. Не забравяйте, господин маршал, че петдесет години играя само карти и нищо друго не правя.

Пиърс кимна.

— След всяка среща с теб на масата за покер чувствително обеднявах.

Гарити изви лявата китка на седналия, който безрезултатно правеше опити да се съпротивлява. Брадацият обаче беше в по-изгодна позиция. Той продължи да извива, докато всички карти се обърнаха и разкриха — все фигури, а най-отгоре — асо купа.

— Виждат ми се добри карти — заяви Пиърс.

— Не бих употребил думата „добър“ в случая — кимна Гарити към тестето. — Някъде по средата, господин маршал...

Пиърс взе остатъка нераздадени карти и ги разбърка, за да ги огледа добре. После обърна нагоре дясната си ръка — в нея държеше второ асо купа. Сложи го на масата с фигурата надолу, измъкна другото от ръката на непознатия и го постави редом. Гърбовете им бяха едни и същи.

— Еднакви тестета. Кой ги набави? — попита.

— Познайте — мрачно изръмжа Гарити. — Стар номер — обади се седналият. Гласът му беше тих, но като се има предвид неприятното

положение, в което бе изпаднал, поразително спокоен. — Някой го е пъхнал вътре. Някой, който е знаел, че държа асото.

— Как се казвате?

— Дийкин. Джон Дийкин.

— Станете, Дийкин. — Мъжът стана, Пиърс заобиколи лениво масата и застана лице в лице с него. Очите им бяха на едно равнище. — Оръжие?

— Нямам.

— Вие ме учудвате. За човек като вас пистолетът е от първа необходимост — за самоотбрана.

— Мразя насилието.

— Имам чувството обаче, че въпреки това ще го изпитате на гърба си.

С дясната си ръка Пиърс повдигна пеша на овчия кожух на Дийкин, а с другата затършува из вътрешния джоб на подплатата. След секунда-две в лявата му ръка се появи, разперена като ветрило, интересна колекция от аса и фигурни карти.

— Виж ти! — промърмори О'Брайън. — Това се казва да не разкриваш всичките си карти.

Пиърс побутна парите, които се търкаляха пред Дийкин, към Гарити. Той обаче не посегна към тях.

— Парите не са всичко — отсече рязко.

— Знам — търпеливо каза Пиърс. — И сигурно си разбрал от думите ми, че картината ми е ясна. Но знаеш и какво е моето положение, Гарити. Измамата на карти не е федерално престъпление. Затова не мога да се меся. Но ако видя с очите си някаква саморазправа, като местен пазител на закона ще трябва да въдворя ред. Дай ми пистолета си.

— С удоволствие. — Зловещата нотка задоволение не убягна от ничий слух. Той подаде грамадния си пищов на Пиърс, изгледа кръвнишки Дийкин и му посочи с палец вратата. Дийкин не помръдна. Гарити заобиколи масата и повтори недвусмисления си жест. Дийкин едва забележимо въртна глава, но нямаше съмнение, че отказва да излезе. Гарити го шамароса през лицето с опакото на ръката си. — Вън!

— Казах вече — обади се Дийкин. — Мразя насилието.

Гарити замахна с все сила, без предупреждение. Дийкин политна назад, коленете му се удариха в стола зад него и той тежко се строполи на пода. Шапката се свлече от главата му, но той не помръдна, остана там, където падна, в пълно съзнание, подпрян на единия си лакът. От ъгълчето на устата му се стичаше тънка струйка кръв. Клиентелата на бара, до последния вехт старец, направи неимоверно геройско усилие да се изправи на крака и да се приближи като плътна стена на древноста, за да види отблизо какво става. По лицата им бавно се изписа пълна липса на вяра в това, което виждаха техните очи, но постепенно изражението се смени с ново — на нескрито презрение. Яркочервената нишка на насилието беше неоспорима и неделима част от тъканта на живота в Дивия Запад. За тези хора да се оставиш да те бият безнаказано, да приемаш овчедушно оскърбление бе върхът на човешкото падение, крах на мъжествеността.

Гарити загледа втренчено неподвижния Дийкин, отначало невярващ, че не препятствува намеренията му, сетне с нарастващ гняв, който много бързо го лишаваше и от последните останки самоконтрол. Пиърс, тъкмо направил крачка напред, за да предотврати неизбежната развръзка с Гарити в центъра на вихрушката, изведнъж придоби необяснимо озадачен вид. Миг по-късно изражението му бе сменено от внезапно просветление. Докато Гарити пристъпваше напред и замахваше с десния си крак с човекоубийствени намерения, Пиърс почти машинално също направи крачка и заби не особено любезен лакът в диафрагмата на рижобрадния гигант. Гарити за малко да повърне — преви се одве от болка, стиснал с ръце поразеното място. Дъхът му временно бе спрял.

— Предупредих те, Гарити — спокойно изрече Пиърс. — Никакви саморазправи пред очите на един федерален маршал. Само опитай пак и ще ми гостуваш за през нощта. Впрочем, сега всичко това е без значение. Боя се, че нещата не са вече в твои ръце.

Гарити направи опит да се изправи — физическото усилие явно не му достави особена радост. Гласът му, когато най-сетне успя да проговори, бе като на крастава жаба, страдаща от ларингит.

— Какви ги дрънкаш — не били в мои ръце?

— С делото ще се занимаят федералните власти.

Пиърс измъкна обявите „Търси се“ от плика, бързо ги прелисти, отдели една, върна останалите на мястото им, хвърли поглед на тази,

която стискаше в ръка, погледна и Дийкин, след което се обърна и повика с пръст полковник Клеърмонт. На полковника дори окото му не мигна — той незабавно се присъедини към Пиърс и О'Брайън. Пиърс подаде листа хартия на Клеърмонт, без да обели дума. Портретът на издирвания престъпник — размазан дагеротипен отпечатък — беше сив като отдавна умряла риба, при това забулена в облаци. Но въпреки това криеше забележителна прилика с мъжа, представил се като Джон Дийкин.

— Е, господин полковник — рече Пиърс. — С това май си купих билет за вашия влак.

Клеърмонт го гледаше мълчаливо. Изражението на лицето му също не бе красноречиво. Просто човек, който учтиво чака да види как ще се развият по-нататък събитията.

Пиърс зачете написаното в обявата.

— „Търси се: за неизплатени дългове на комар кражба, палежи и убийство.“

— Хубаво са ги подредили според важността на престъпленията — промърмори О'Брайън.

— „Джон Хюстън, наричан още Джон Мърей, наричан още Джон Дийкин, наричан още...“ Стига толкова — какво ли не е наричан. „Бивш преподавател по медицина в Университета на Невада.“

— Университет ли? — учуди се Клеърмонт. — В онези забравени от Бога планини?

— Прогресът не знае граници, господин полковник. Тази година го откриха в Елко — отвърна Пиърс и продължи да чете: — „Уволнен за неизплатени дългове на комар и незаконен хазарт. Впоследствие се установява, че е злоупотребил със средствата на университета. Проследен до Лейкс Кросинг и заварден в магазин за железарски стоки. За да прикрие бягството си, подпалил с газ магазина. Последвалият пожар се разпространил из града и центърът на Лейкс Кросинг бил унищожен, при което били отнети седем човешки живота.“

Думите на Пиърс породиха пъстра картина от човешки реакции сред наострилата старчески уши публика, като се започне от неверие и ужас и се стигне до гняв и погнуса. Само Пиърс и О'Брайън — и Дийкин, колкото и да е странно — не проявиха и следа от вълнение. Пиърс продължи:

— „Проследен до вагоноремонтните работилници в Шарпс. Вдигнал във въздуха вагон с експлозиви, унищожавайки по този начин три депа и всички налични локомотиви и вагони. Настоящото му местонахождение неизвестно.“

Гласът на Гарити бе все същото квакане на болна жаба:

— Той... това ли е човекът, дето подпали Лейкс Кросинг и вдигна във въздуха Шарпс?

— Ако можем да вярваме на тази обява — а аз лично и вярвам, — това наистина е той. Вярно, че ръката на съвпадението е дълга, но ако не е същият човек, значи прекалено се е издължила. Това все пак дава друго измерение на твоите жалки сто и двайсет долара, а, Гарити? Между другото, на твое място бих прибрал тези пари, без много да се мая. Дийкин за дълго време ще изчезне от хоризонта. — Той сгъна обявата и погледна Клеърмонт. — Е, какво ще кажете?

— Не са нужни съдебни заседатели. Но делото все още не е работа на армията.

Пиърс разгъна обявата и я подаде на Клеърмонт.

— Не изчетох всичко, прекалено е дълго. — Той посочи един параграф. — Това, например, го пропуснах.

Полковникът зачете на глас:

— „Вагонът с експлозивите в Шарпс е бил предназначен за интендантския склад на американската армия в Сакраменто, щата Калифорния.“ — Той сгъна хартията, върна я на Пиърс и кимна: — Да, сега вече армията е намесена.

[1] Служител на федералното правителство в Съединените щати прикрепен към някой съдебен район, за да изпълнява решения на съда; много от функциите му са сходни с тези на шерифа. — Б.пр. ↑

[2] Град в югоизточната част на щата Тенеси, където на 24 и 25 ноември 1863 г. войските на Севера прогонват след ожесточена битка войските на конфедеративния Юг извън границите на щата. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Полковник Клеърмонт, чийто избухлив нрав и без това твърде лесно се проявяваше, сега явно упражняваше херкулесовски усилия на волята си, за да го овладее. Но по всичко личеше, че губи битката. Придирчив до дребнавост и крайно взискателен, придържащ се педантично към буквата на установения ред, ненавиждащ и най-малкото нарушаване, камо ли провал на наложените от него правила, нетърпящ по никакъв начин глупци и некадърници, полковникът не си беше изработил (и вероятно нямаше да изработи до края на земните си дни) предпазен клапан за този свой единствен недостатък като офицер и човек. Постепенното освобождаване от лесноизбухлив гняв, породен от неспособността да овладее дадено положение, не му беше присъщо и сега яростта се насъбираше под повърхността и достигаше точката на кипене, което се отразяваше извънредно нездравословно на кръвното му налягане. Ако използваме геоложки термини, той нито изпускаше вулканични газове, нито се освобождаваше от излишната пренагрята енергия под формата на гейзери и затова, подобно на Кракатоа^[1], просто изригваше, а резултатите, поне за близкостоящите, рядко бяха с по-слаба разрушителна сила.

Слушателите му в момента бяха осем. Стреснатият губернатор, Марика, свещеникът и лекарят бяха застанали непосредствено пред главния вход на „Империал“, а малко по-нататък, откъм дървения тротоар, изстъплението на полковника се наблюдаваше от О’Брайън, Пиърс и Дийкин, макар че Пиърс явно следеше по-внимателно Дийкин, отколкото разиграващата се сцена. Осмият член бе злочестият Белю. Беше скован в команда „мирно“, поне доколкото това е възможно върху седлото на един разтревожен от крясъците кон, а взорът му бе втренчен любознателно в някаква точка на светлинни години отвъд рамото на полковника. Следобедът бе студен, което не пречеше на Белю да се къпе в пот.

— Навсякъде, казваш? — Недоумението на Клеърмонт не знаеше граници и той не си правеше труда да скрие този факт. — Значи си ги

търсил навсякъде, а?

— Да, сър.

— Офицери от кавалерията на Съединените щати едва ли са ежедневна гледка по тези места! Все някой трябва да ги е видял!

— Никой от хората, с които разговаряхме, сър. А ние разговаряхме с всеки срещнат.

— Това е невъзможно, бе, човек! Изключено е!

— Да, сър. Искам да кажа не, сър. — Белю престана да се взира в унес в космическия безкрай, фокусира погледа си върху своя началник и добави с кротко отчаяние: — Не можем да ги открием, сър.

Цветът на лицето на полковника придоби опасно дълбока окраска. Не беше необходимо особено прозрение, за да стане ясно, че предстои очакваното изригване на лавата. Пиърс побърза да направи крачка напред:

— Може би аз ще ги намеря, господин полковник. Ще подбера двайсетина души, които познават всяко кътче в този град като дланта си, а Бог ми е свидетел, че градчето ни не крие кой знае колко тайни кътчета. Дайте ни двайсет минути и ще ги открием. Ако са тук, разбира се.

— Как така — ако са тук, дявол да го вземе?

— Ами така. — Виждаше се с просто око, че настроението на Пиърс не е умиротворително. — Предлагам ви помощ, без това да ми влиза в задълженията. Не очаквам благодарности, не очаквам да ми се хвърлите на врата, но малко вежливост няма да навреди. Да или не — приемате ли помощта ми?

Клеърмонт се поколеба, кръвното му налягане видимо се покачи. Беше стреснат от резкия тон на Пиърс и сега си спомняше, неохотно и почти насила, че има работа с цивилен — член на онова злощастно мнозинство, над което нямаше нито власт, нито влияние. Клеърмонт гледаше да ограничава до неизбежния минимум всичките си контакти с цивилни, в резултат на което беше забравил как се общува с тях. Ала същинската причина за временната му колебливост бе противната и унижителна перспектива немитите и недисциплинирани вехтории на Рийз Сити да сполучат там, където неговите възлюбени кавалеристи бяха претърпели провал. Така че отговорът му струваше наистина върховно усилие:

— Добре, господин маршал. Много ви моля. И съм ви признателен. В такъв случай — потегляме след двайсет минути. Ще ви чакаме на гарата.

— Ще ви моля и аз за една услуга, полковник. Бихте ли наредили на двама-трима от своите хора да отведат затворника под конвой до влака?

— Конвой? — гласът на полковника красноречиво изрази неговото презрение. — Не мисля, че имаме работа с привърженик на физическата разправа, господин маршал.

— Зависи какво се има предвид, господин полковник — кротко възрази Пиърс. — Когато насилствените действия се отнасят до собствената му личност... сам видяхте, че не е любител на сбиванията по баровете. Но съдейки по миналите му подвизи, няма да му мигне окото да подпали хотела или да вдигне във въздуха драгоценния ви влак, стига само за секунда да го изпуснете от погледа си.

И като остави Клеърмонт да си блъска главата над тази жизнерадостна перспектива, Пиърс забърза към „Империял“. Полковникът се обърна към Белю:

— Кажете на хората си да прекратят издирването. Отведете затворника до влака. Завържете му ръцете отзад и го спънете с осеминчов букай. Този приятел има навика да се стопява във въздуха.

— За какъв се мислите? За дядо Господ? — В гласа на Дийкин се долавяше следа, макар и твърде слаба, от лицемерен гняв и треперливо предизвикателство. — Нямате право да се отнасяте така с мен. Вие не сте представител на закона, а само военен.

— Само военен! Ах, ти... — Клеърмонт се овладя и додаде със задоволство: — Дванайсетинчов букай, сержант Белю.

— С удоволствие, сър.

Удоволствието на сержанта се дължеше главно на факта, че гневът на полковника и неговият собствен сега имаха за прицел общ неприятел, колкото и безвреден да изглеждаше той. Белю измъкна от куртката си свирка, пое дълбоко въздух и нададе три пронизителни сигнала. Полковникът за малко да си запуши ушите, махна на останалите да го следват и ги поведе към гарата. След стотина крачки Клеърмонт и О'Брайън, който вървеше до него, спряха и се обърнаха назад. От вратите на бар „Империял“ се изнизваше по всяка вероятност безпрецедентно за летописите на Рийз Сити количество

клиентела. Пъстрата тъпла с чиста съвест можеше да бъде окачествена като куцо, сляпо и сакато.

Тъй като разреждането на уиски с вода бе недопустимо поради простия факт, че би срещнало погнусата и презрението на всеки предан клиент на „Империал“, поне половината от излезлите се придвижваха с характерната походка на моряци, прекарали прекалено голяма част от живота си в бурни води. Двама куцаха зле, а единият, не по-трезвен от останалите, постигаше забележителни резултати, особено що се отнася до скоростта, върху чифт патерици. Той поне се радваше на опора, каквато липсваше на другите. Подир тях излезе Пиърс и им даде, както личеше, някакви енергични напътствия. О'Брайън проследи с поглед разпръсва нето на белобрадата компания в различни посоки и бавно поклати глава.

— Ако задачата им бе да открият заровена вдън земя бутилка уиски, бих си заложил парите на тях, но при това положение...

— Прав сте — обезсърчено въздъхна Клеърмонт, обърна се и продължи към гарата.

Локомотивът изпускаше кълбета дим и пара — Банлън явно едва удържаше железния си кон. Той подаде глава от кабината:

— Някакви следи, господин полковник?

— Боя се, че няма, Банлън.

Машинистът се поколеба.

— Да продължавам ли да поддържам пълна пара, господин полковник?

— А защо не?

— Искате да кажете... че ще потеглим без капитана и лейтенанта?

— Точно това искам да кажа. След петнайсет минути, Банлън, само петнайсет минути.

— Но капитан Оукланд и лейтенант Нюъл...

— Ще трябва да дочакат следващия влак.

— Но, сър, следващият влак може да е след няколко дена...

— В момента не ми е до благополучието на капитана и лейтенанта. — Той се обърна към придружвачите си и махна към стъпалата на първия вагон. — Вече е студено, а ни очакват далеч поголеми студове. С ваше позволение, господин губернатор, бих помолил майор О'Брайън да ми прави компания още известно време. Само

докато доведат този Дийкин. Не че подценявам моите момчета, те са войници на място, но се боя, че няма да се справят с лукав затворник като Дийкин за разлика от майора. Само докато се върне Пиърс.

О'Брайън се усмихна, но премълча. Губернаторът кимна в знак на съгласие и побърза да изкачи стъпалата на вагона. Дори само през последните петнайсет минути късният следобед чувствително бе захладнял.

Клеърмонт кимна леко на майора и бавно тръгна покрай влака, като от време на време се пляскаше по кожените ботуши с контешкото си английско бастунче — единствената му отстъпка пред своеобразието и чудатостта. Полковникът си нямаше представа от влакове, но се беше родил с наблюдателното око на талантлив инспектор и не пропускаше възможност да демонстрира тази своя дарба. Пък и беше комендант на влака, а според Клеърмонт човек трябва отблизо и ревностно да пази собствеността си, колкото и временно да я владее.

В първия вагон, където се беше прибрал с облекчение и без много да се потрива губернаторът, се помещаваха дневният салон на офицерите, спалните купета на губернатора и неговата племенница и трапезарията в идната част на вагона. Във втория бяха кухнята, спалните помещения на Хенри и Карлос, съответно стюарда и готвача, и на офицерите. Третият вагон беше снабдителен, а четвъртият и петият бяха конски. Първата четвъртина от шестия вагон беше отредена за кухня на кавалеристите, а останалата му част, както и целият следващ седми вагон, беше заета от спалните им помещения. Изминал цялата дължина на влака, без това да обогати по някакъв начин общата му култура, Клеърмонт стигна най-сетне до последния, спирачния вагон. В този миг дочу тропот на копита и се обърна по посока на локомотива. Белю беше успял да прибере блудните си овце — доколкото се виждаше оттук, придружаваше го целият кавалерийски взвод.

Оглавяваше го лично сержант Белю. В ръката си държеше хлабаво едно въже, чийто противоположен край беше опримчен около врата на Дийкин. Самият Дийкин, по вина на дванайсетинчовия букай, беше принуден да се тътри нелепо забързано, със сковани крака, по-скоро като марионетка, отколкото като жив човек. За един мъж положението му бе крайно срамно и дори позорно, но Клеърмонт

изобщо не се трогна. Поспря само колкото да види, че О'Брайън тръгна да пресрещне Белю, след което се засили и с отскок се метна на стъпалата на спирачния вагон, бутна вратата и влезе.

В противовес на студа отвън въздухът вътре беше задушавашо, смазващо горещ. Веднага ставаше ясно защо — печката с дърва в единия ъгъл беше набумкана умело и прилежно до пръсване, а чугуненият и капак светеше, нажежен до пъклен предел. От едната и страна се виждаше кофа, препълнена с пресен запас гориво, до нея — долап с хранителни запаси и ако можеше да се съди по количеството дърва в кофата, полковникът не се усъмни, че и той пращи от провизии. Зад долапа следваше масивното спирачно колело.

От другата страна на печката имаше също тъй масивно тапицирано, отрупано с огромни възглавници кресло, а до него — дюшек с камара избелели армейски одеяла и две мечешки кожи.

Потънал до ушите в тапицираното кресло и четящ книга през чифт очила стелени рамки, мъжът можеше да бъде обрисуван за съжаление само с клише (но единствено то би му сторило чест) като прояден от молците белокоп ветеран. Бялата му брада не беше бръсната от четири-пет дни, а косата — ако имаше такава — не се виждаше изпод плетената вълнена шапка с козирка, тип холандски морски вълк, нахлупена ниско над ушите, явно за да го предпази от хапещия студ. Беше се увил като пашкул в значително количество неподлежащи на описание пластове облекло, завършващи триумфално с ескимоски анорак от също тъй неподдаващи се на описание кожи. А за да се противопостави на злосторните кроежи и на най-пакостливите въздушни течения, се бе увил от кръста до глезените в дебело два пръста индианско одеяло.

Влизането на Клеърмонт го размърда; той вежливо си смъкна очилата и се взря в полковника с белезникавосините си воднисти очи.

— Каква чест, господин полковник.

Макар че от единственото прекосяване на Атлантика го делиха поне шейсет години, спирачният механик пазеше непокътнат ирландския си изговор, сякаш едва вчера е напуснал родната Конемара. Направи героично усилие да се изправи на крака — по-скоро непосилен подвиг предвид позата, в която се беше самозаклещил, — но Клеърмонт му махна да не става. Механикът с готовност се подчини на жеста, като погледна многозначително към незатворената врата.

Клеърмонт побърза да поправи своя пропуск, след което попита:

— Девлин, ако не се лъжа?

— Шеймъс Девлин, на вашите услуги!

— Тук май водите твърде самотен живот.

— Зависи какво разбирате под самотен, господин полковник. Аз съм сам, но никога самотен. — Той затвори книгата и я стисна с две ръце. — Ако търсите самотник, ще го намерите в локомотивната кабина. Вярно, че машинистът си има огняр, но там е такава дандания, че те и две думи не могат да разменят помежду си. А когато вали дъжд или сняг, трябва постоянно да внимаваш и да се озърташ накъде караш, така че или зъзнеш, или се пържиш на пещта. Питайте мен — четирийсет и пет години съм прекарал на платформата на локомотива, но преди година-две остарях за тази работа. — Той се огледа с нескрита гордост. — Така че моята служба е най-добрата в целия „Юниън Пасифик“. Собствена печка, храна, легло, собствено кресло...

Тъкмо се канех да ви питам за креслото — полюбопитствува Клеърмонт. — Едва ли е стандартно оборудване на „Юниън Пасифик“, поне така си мисля.

Трябва да съм го забърсал отнякъде — мъгляво изрече Девлин.

— Много години ли ви остават до пенсия?

— Господин полковникът е твърде... как да кажа?... дипломатичен — усмихна се почти заговорнически спирачът. — Да, именно дипломатичен. Е, сър, прав сте. Възстаричък съм за тази служба, но си изгубих кръщелното преди години и това доста затрудни „Юниън Пасифик“. Сегашното пътуване ми е последно. Щом се върна, чака ме домът на моята внучка с топлата камина.

— И дано Господ ви даде много дърва за огрев — промърмори Клеърмонт.

— Ъ? Искам да кажа... извинете, господин полковник?

— Нищо. Кажете, Девлин, как си прекарвате времето тук?

— Ами... готвя си, ям, спя и... — Точно това имах предвид. Ако спите и изведнъж се изпречи стръмно нанаягорнище, какво...

— Лесна работа, господин полковник. С Крие, огняря на Банлън, си имаме съвременна съобщителна техника, както и викат сега. Една проста жица, вкарана в тръба, но върши добра работа. Крие я дръпва пет-шест пъти, а аз в отговор само веднъж, колкото да му покажа, че още съм жив. Тогава той пак я дърпа — веднъж, дважд или трижд, в

зависимост от налягането, което ще иска от мен за колелото. Досега не е имало провал, сър.

— Но не е възможно само да ядете и да спите...

— Чета, сър. Много чета. С часове. Изглежда добре сте скрили библиотеката си забеляза Клеърмонт, след като хвърли един поглед наоколо.

— Библиотека си нямам, сър. Само това ми е книгата. Все нея си чета.

Той обърна въпросната книга с корицата към полковника. Беше вехта и видяла далеч по-добри дни семейна Библия.

— Ясно. — Полковник Клеърмонт не стъпваше в църква и най-близкият му допир с религията бяха погребалните служби, които често бе принуден да отслужва, затова сега се почувствува, а и му пролича, доста неловко. — Е, Девлин, да се надяваме, че благополучно ще стигнем Форт Хъмболт, а на вас желая и успешно връщане на изток.

— Благодаря ви, сър. Много сте любезен.

Спирачът си беше сложил очилата и се бе зачел в Библията доста преди полковникът да затвори след себе си вратата на вагона.

Клеърмонт тръгна забързано към локомотива. Белю и пет-шест от хората му разглобяваха рампите, по които конете слизаха и се качваха във вагоните.

— Всички животни и хора ли са налице? — попита Клеърмонт.

— Да, сър.

— Пет минути стигат ли?

— Разбира се, господин полковник.

Клеърмонт кимна и продължи напред. Иззад сградата на гарата се появи Пиърс и се запъти забързано към него.

— Знам, че няма да го направите, господин полковник, но дължите все пак едно извинение на Белю и хората му.

— Нима не открихте и следа от тях?

— Не знам къде са, но в Рийз Сити със сигурност ги няма. Залагам живота си.

Първата реакция на Клеърмонт, колкото и да е странно, беше почти облекчение. Облекчение, че Пиърс и праисторическото му опълчение не са успели там, където неговите момчета се бяха провалили. Ала сега отново го връхлетя с пълна сила истината за

тяхното вероятно дезертиране или непростимо закъснение и той промълви през зъби:

— Ще ги изправя пред военен съд и ще ги изхвърля от войската.

Пиърс го изгледа замислено и попита: — Не ги познавам, разбира се, но такива ли са по начало?

— Не, дявол да го вземе, там е работата! — Клеърмонт шибна гневно кавалерийския си ботуш с бастунчето и едва не се преви от болка. — Оукланд и Нюъл са сред най-добрите офицери, които са служили под моята команда. Но никакви изключения! Никому! И все пак какви прекрасни офицери, направо прекрасни... Е, хайде, господин маршал. Време е да потегляме.

Пиърс се качи във вагона. Клеърмонт хвърли един поглед назад, за да се увери, че вратите на конските вагони са затворени, обърна се и вдигна ръка. Банлън му махна от кабината си, че е разбрал, скри се вътре и отвори клапана на регулатора за парата. Колелетата се превъртяха веднъж, два пъти, три пъти... Влакът потегли.

[1] Вулканичен остров в Индонезия, чието изригване през 1883 г е причинило огромни разрушения. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

На смрачаване военният влак вече бе напуснал пределите на Рийз Сити и равното плато, на което бе разположено градчето, и се бе отдалечил достатъчно, за да не се виждат вече с просто око. Високата равнина беше отстъпила на същинските планини и влакът с тежко пухтене изкачваше дълга и широка, обрасла с борове долина, а извивките на релсите следваха неотклонно чупките на каменистата река, покрай която бяха прокарани. Небето чернееше, по него нямаше и следа от залеза, който вероятно се беше скрил зад онези надвиснали облаци. Звезди тази нощ нямаше да има, нито пък луна. Оловното небе поемаше обещание само за едно — сняг.

Настанилите се в дневния офицерски салон не даваха признаци на притеснение от очертаващия се суров студ и недвусмислено влошаващите се метеорологични условия отвъд прозорците на вагона. И никой не би ги упрекнал за това. Заобиколени от топлина и удобства, би било не само неуместно, но и направо неприлично да се вайкат за негодите. Разкошът е всепобеждаващо успокоително средство, а за един военен влак помещението на офицерите без колебание можеше да се нарече разкошно. Дълбоки меки канапета от двете страни, няколко небрежно разпръснати кресла, всички тапицирани с превъзходно зелено плюшено кадифе. Бродираните завеси на прозорците, придържани от копринени шнурове с пискюли, бяха от същата материя. Килимът бе ръждивочервен и човек затъваше в него до глезените. Край канапетата и креслата бяха разположени лъснати до блясък махагонови масички. В десния преден ъгъл имаше барче за напитки, което явно не бе поставено с декоративна цел. Помещението тънеше в топла кехлибарена светлина от излъсканите медни газене лампи.

От осемте души в салона седем държаха чаши в ръце. Нейтън Пиърс, седнал до Марика на канапето в дъното, пиеше уиски, а тя — чаша портвайн. На отсрещното канапе се бяха настанили губернаторът и полковник Клеърмонт, а доктор Молиньо и майор О'Брайън седяха

на две от трите кресла с чаши уиски в ръка. Третото канапе бе заето от преподобния Тиодор Пийбоди, стиснал чаша минерална вода и надянал маска на праведно високомерие. Джон Дийкин бе единственият, който не пиеше нищо. Като оставим настрана факта, че би било немислимо да се предложи нещо освежително на престъпник от такъв калибър, за него би било физически невъзможно да вдигне чаша към устата си — и двете му ръце бяха завързани отзад на гърба. Завързани бяха и глезените му. Седеше на пода, неудобно прегърбен, недалеч от коридора, по който се стигаше до спалните купета. С изключение на Марика, която от време на време му хвърляше по някой тревожен поглед, никой от присъстващите не издаваше по някакъв начин, че наличието на затворник в залата с нещо нарушава спокойствието. На границата между цивилизования и не дотам цивилизования, да не го наречем направо дивия живот, той — животът — е на безценица и човешкото страдание е тъй обичайна гледка, че не заслужава внимание, камо ли съчувствие. Нейтън Пиърс вдигна чашата си за на здравица.

— За ваше здраве, господа. Да ви призная, господин полковник, и през ум не ми е минавало, че армията пътува тъй комфортно. Нищо чудно, че данъците ни...

— Армията, господин маршал, не пътува комфортно — сръза го Клеърмонт. — Това е личният вагон на губернатор Феърчайлд. Зад гърба ви са двете спални купета, които обикновено се ползват от него и съпругата му — в този случай губернаторът и племенницата му, а зад тях е личната му трапезария. Губернаторът любезно ни покани да пътуваме и да се храним в негова компания.

Пиърс отново вдигна чаша.

— В такъв случай — за ваше здраве, господин губернатор. — Той млъкна и погледна изпитателно Феърчайлд. Какво има? Виждате ми се тревожен.

Губернаторът наистина имаше леко тревожен вид. Беше по-блед от друг път, лицето му се бе изопнало, а устните му бяха плътно свити. Той се насили да се усмихне, изпразни чашата си и отново я напълни.

— Щатски дела, скъпи ми маршале, щатски дела — опита се да произнесе с лековат тон. — Животът на законодателните власти не е само приеми и балове.

— Убеден съм в това, господин губернатор — миролюбиво се съгласи Пиърс и веднага добави любопитно: — Защо сте тръгнали на това пътуване, сър? Все пак, като цивилен...

Намеси се О'Брайън.

— Губернаторът има най-големите военни пълномощия в този щат, Нейтън. Изключено е да не знаеш това.

Феърчайлд се обади властно:

— Някои важни дела изискват личното ми присъствие и намеса във Форт Хъмболт. — Той погледна Клеърмонт, който леко поклати глава. — Повече от това не мога да ви кажа, поне засега.

Пиърс кимна, сякаш любопитството му е било задоволено, и не зададе повече въпроси. В помещението се възцари малко неловко мълчание, нарушавано на два пъти от появата на Хенри — висок, неправдоподобно почти мъртвешки слаб стюард. Първия път им допълни чашите, втория — допълни с дърва горящата печка. Главата на Дийкин бе клюмнала на гърдите, очите му бяха притворени. Той или правеше опит да забрави заобикалящия го свят, или просто бе заспал, което би било същински подвиг за всеки овързан като салам мъж, принуден освен другото да се нагажда към произволното полюшкване и залитане на вагона. Влакът, навлязъл в относително равно поле, набираше скорост, което го караше да се клатушка доста силно от една страна на друга. Дори насядалите в удобните тапицирани кресла и канапета усещаха неудобството от това кандилкане.

Марика попита неспокойно губернатора:

— Необходимо ли е да се движим толкова бързо, чичо Чарлс? Защо е това препускане през глава?

Вместо губернатора отговори Клеърмонт: — Защото машинистът, госпожице Феърчайлд, има заповед да се движи с максималната възможна скорост. Влакът ни е военен, носи подкрепления и помощ на Форт Хъмболт, а вече закъсняваме. Кавалерията на Съединените щати не обича да се бави, а вече с два дни изоставаме от разписанието.

Той вдигна поглед, тъй като Хенри се беше появил за трети път и бе застанал печално до вратата — възпльщение на страдащ от лошо храносмилане меланхолик, за когото животът несъмнено е непосилно бреме.

— Господин губернатор, господин полковник. Вечерята е сервирана.

* * *

Трапезарията беше малка, побираше едва две маси по за четирима, но затова пък обзавеждането и бе издържано в същите разкошни рамки както салонът. Губернаторът, племенницата му, Клеърмонт и О'Брайън седнаха на едната маса, а Пиърс, доктор Молиньо и преподобният Пийбоди се настаняха на другата. По масите вече бяха сложени бутилки бяло и червено вино, а като с вълшебен трик, известен само на Хенри, бялото бе дори изстудено. Самият Хенри сновеше плавно наоколо със сдържана, макар и гробовна компетентност.

Пийбоди вдигна сурово ръка на предложението на Хенри да му налее вино, обърна чашата си с дъното нагоре като красноречиво напомняне колко е непреклонен и продължи да разглежда Пиърс в захлас, примесен със страхопочитание и дори ужас.

По едно съвпадение, господин маршал, и двамата с доктора сме от Охайо, но дори по онези далечни места всички са чували за вас. Вярвайте ми, чувствавам се много особено. Седя тук на една маса, лице в лице с най-известния... ъъ... човек на закона в целия Запад!

Пиърс се усмихна.

— Под известен имате предвид печалната ми слава.

— Не, не! Уверявам ви, че сте прочут. — Пийбоди обаче твърде много бързаше да увери Пиърс — аз съм миролюбив човек и божи служител, но дори ние сме принудени да признаем, че сте избили всички тези десетки индианци в изпълнение на служебния си дълг...

— Чакайте, чакайте, преподобни отче — вдигна ръка в знак на протест Пиърс. — Не са десетки, а единици, и то само когато не съм имал друг изход. И сред тях едва ли е имало индианци, просто дезертъори и престъпници. А и оттогава изминаха две години. Сега съм не по-малко миролюбив от вас — питайте губернатора, той ще подкрепи думите ми.

Пийбоди пое дълбоко въздух.

— Тогава защо носите два пистолета, господин маршал?

— Защото в противен случай с мен е свършено. В момента поне пет-шест души, наскоро освободени от затворите, където ги напъхах, биха дали мило и драго да ме одерат жив. Но никой от тях не би извадил пистолет срещу мен, защото се прочух с уменията да стрелям точно. Ала свари ли ме някой от тях без пистолет, славата ми на стрелец няма да струва и лист празна хартия. — Пиърс потупа пистолетите си. — Това не са нападателни оръжия, преподобни отче, а застрахователни полици.

Пийбоди се постара да прикрие недоверието си.

— Значи сте миролюбив човек?

— Сега да. Навремето бях разузнавач в армията, бил съм се с индианците. Още много ги има наоколо. Но на човек му идва до гуша да убива.

— Кой човек? — Свещеникът може би си въобразяваше, че лицето му е непроницаемо като на играч на покер, но липсата на доверие в думите на събеседника му бе изписана по него недвусмислено. — Вие?

— Има и други начини за усмиряване на индианците, не само като ги дупчим с куршуми. Помолих господин губернатора да ме назначи за индиански посредник на тази територия. Разрешавам спорове между тях и белите хора, определям местата за резерватите, опитвам се да спра трафика на оръжие и уиски, грижа се за премахването на нежелателни случки по техните места. — Той се усмихна. — Което впрочем влиза и в задълженията на един маршал.

Работата върви мудро, но аз все пак напредвам полека-лека. Имам чувството, че пайутите вече ми имат доверие. Което ме подсеца за нещо. — Той се извърна към другата маса. — Господин полковник!

Клеърмонт повдигна въпросително едната си вежда.

Няма да е зле да спуснем завесите, сър. Навлизаме във враждебна територия и не е необходимо да привличаме излишно внимание.

— Вече? Е, вие знаете най-добре. Хенри! Чу ли? Предай и на сержант Белю да стори същото.

Пийбоди подръпна Пиърс за ръкава. Лицето му изразяваше зле прикрит страх.

— Враждебна територия ли казахте? Враждебни индианци?

— Да.

Безразличието на Пиърс само подсили страховете на свещеника.

— Но... вие току-що казахте, че ви имат доверие.

— Така е. Имат... на мен.

— А!

Не стана ясно какво означава това възклицание, пък и Пийбоди не си направи труда да разясни. Само преглътна неколkokратно и потъна в мълчание.

* * *

Хенри им поднесе кафето в салона, докато О'Брайън ловко ги обслужи с коняк и различни ликьори от вграденото барче. Прозорците бяха плътно затворени и капакът на печката се беше нажежил до червено, така че температурата в помещението беше близо трийсет градуса по Целзий, но това явно не притесняваше никого. На границата на цивилизацията и дивотията резките контрасти между жегата и студа са неизбежна част от начина на живот и поради това всеки ги приема с флегматично безразличие. Зелените плюшени пердета плътно закриваха прозорците. Дийкин беше буден, с отворени очи, подпрян на лакът, в още по-неудобна поза отпреди, но тъй като и неудобството, подобно на жегата и студа, се приемат като неделима част от съществуването в този див край на света, той не получаваше и капка внимание от присъстващите, като се изключи по някой друг раздражен поглед от страна на Марика, но в никакъв случай съчувствие. След като компанията си побъбри за туй-онуй, доктор Молиньо остави чашата си на масата, стана, протегна се и като се потупваше дискретно по устата, учтиво се прозя.

Надявам се да ме извините — рече, — но утре ме очаква напрегнат ден и стар човек като мен има нужда да си отмори кокалите.

— Напрегнат ден, докторе? — учтиво попита Марика.

— Да, за съжаление. По-голямата част от лекарствата и препаратите ще се товарят едва утре в Огдън. Трябва да ги проверят всичките, преди да стигнем Форт Хъмболт.

Марика го изгледа с насмешливо любопитство.

— За къде сте се разбързали, доктор Молиньо? Тази работа не може ли да изчака пристигането ни там? — Когато той премълча,

момичето добави с усмивка: — Или може би епидемията във форта — не помня как точно я нарекохте — грип или чревна инфекция — е вече неконтролируема?

Молиньо не се отзова на усмивката и.

— Епидемията във Форт Хъмболт... — Той млъкна внезапно, замислено се втренчи в Марика, обърна се кръгом и каза на полковник Клеърмонт: — Според мен всякакви по-нататъшни тайни са не само безпредметни и детински, но и направо оскърбителни за разумни възрастни хора. Първоначално трябваше да се крие истината, признавам, за да се уталожат излишните страхове, но сега всички В този влак са отрязани от външния свят и ще си останат изолирани до пристигането във форта, където така или иначе ще научат...

Клеърмонт вдигна предупредително ръка, за да възпре пороя от думи.

— Разбирам мисълта ви, докторе, добре я разбирам. Мисля, че имате право. Доктор Молиньо не е военен лекар и никога няма да бъде. Също така той не е обикновен лекар, лекуващ всякакви заболявания, а водещ специалист по тропически болести. Войските в този влак няма да сменят войниците във форта, а ще ги заместят, защото повечето са умрели.

Недоумението по лицето на Марика премина в страх. Гласът и едва се чуваше:

— Войниците... повечето са умрели...

— Много бих искал да не се налага да ви обясняваме, госпожице, защо влакът толкова бърза или защо доктор Молиньо е тъй припрян, нито да отговаряме на въпроса на маршала защо е тъй тревожен губернаторът. — Той притисна очите си с два пръста и поклати глава. — Форт Хъмболт е обхванат от сееща смърт епидемия на холера.

От седемте слушатели на полковника само двама проявиха признаци на оживление. Губернаторът, Молиньо и О'Брайън вече знаеха за холерата. Пиърс повдигна едната си вежда, но почти незабележимо. Полу-легналият Дийкин само се замисли — явно и той като Пиърс не обичаше да дава външна изява на чувствата си. Един страничен наблюдател може би щеше да остане разочарован от липсата на ответна реакция, но тя бе щедро компенсирана от Марика и преподобния Пийбоди. Страх и ужас се изписаха по лицето на

девойката, изумление и неверие бяха чувствата, проявени от проповедника. Първа заговори Марика:

— Холера! Холера... но баща ми...

— Знам, детето ми, знам. — Губернаторът стана, отиде при нея и я прегърна през раменете. — Щях да ти го спестя, Марика, но реших, че... реших, че ако баща ти е болен, ти би пожелала...

Преподабният Пийбоди се съвзе с чудотворна бързина от състоянието, в което бе изпаднал и се изстреля като на пружина от дълбините на удобното кресло с изкривено от ярост лице.

— Как смеете! Господин губернаторе, как смеете! Да излагате това бедно дете на риск... на страшен риск... на тази смъртоносна напасть! Нямам думи! Настоявам незабавно да се върнем в Рийз Сити и... и...

— По какъв начин да сторим това? — попита О'Брайън с преднамерено неутрален тон и изражение на лицето. — Това би бил истински подвиг, преподабни отче — да се обърнем на единични релси.

За Бога, отче, за какви ни вземате? — Лесната раздразнимост на Клеърмонт трудно можеше да намери по-добро поле за изява от това развиване на червен плащ под носа му. — За убийци? Или може би за кандидат самоубийци? Или просто глупци? Този влак е натоварен с провизии за цял месец и ние ще останем на него, всички до един, докато доктор Молиньо обяви, че лагерът е въвн от опасност.

— Но вие не бива... не бива... — Марика стана и се вкопчи в ръката на доктора. — Знам, че сте лекар, но и лекарите могат да се заразят от холера като всеки друг... дори повече.

Молиньо бащински потупа стисналата го ръка.

— Не и аз, детето ми. Вече съм боледувал от холера и както виждаш, жив съм. Имам имунитет. Лека нощ.

От полулегналото си положение на пода се обади Дийкин:

— Къде се заразихте от холера, докторе?

Всички го загледаха учудено. От злосторниците също като от малките деца се очаква да бъдат край теб, да ги виждаш, но не и да ги чуваш. Пиърс почти се изправи от креслото, но Молиньо му махна с ръка.

— В Индия — отвърна лекарят. — Там изучавах болестта. — Той се усмихна тъжно. — Много, много отблизо я изучавах. Защо?

— Просто любопитство. Кога?

— Преди осем... не, десет години. И все пак, защо?

— Нали чухте маршала, когато четеше обявата за издирването ми. Медицината не ми е чужда. Просто любопитство, както ви казах.

Молиньо напрегнато се вгледа в лицето на Дийкин, после кимна на цялата компания и излезе.

— Това е крайно неприятно — обади се Пиърс. — Имам предвид новините. Колко бяха умрелите в гарнизона при последното преброяване, господин полковник?

Клеърмонт хвърли въпросителен поглед на О'Брайън, който както винаги реагира незабавно и уверено.

* * *

— Последните сведения от преди шест часа сочат, че там са останали петдесет души. От общо седемдесет и шест. Нямаме сведения за все още живите болни, но Молиньо, който е много опитен в това отношение, смята, че ако се съди по броя на умрелите, от две трети до три четвърти от останалите са също заразени.

— Значи нищо чудно боеспособните да са едва петнайсет души? — попита Пиърс.

— Да.

— Какъв шанс за Бялата Ръка. Ако само знаеше.

— Бялата Ръка? — попита О'Брайън. — Кръвожадният вожд на пайутите?

Пиърс кимна, а О'Брайън поклати глава, преди да продължи:

— Обсъдихме тази възможност, но я отхвърлихме. На всички ни е известна кръвната омраза на Бялата Ръка към всеки бял човек и най-вече към кавалерията на Съединените щати, но знаем също, че трудно може да бъде наречен глупак. Ако не беше така, армията или — О'Брайън си позволи лека усмивка — нашите безстрашни блюстителите на закона отдавна да са го спипали. Ако Бялата Ръка знае, че Форт Хъмболт е останал почти без бранители, той знае и причината и ще го отбягва като чума. — Отново усмивка, този път смразяваща. — Извинете, не го казах, за да се правя на интересен.

— А баща ми? — с треперлив глас попита Марика.

— Засега нищо му няма.

— Искате да кажете...

— Съжалявам. — О'Брайън леко я докосна за ръката. — Сега вече знаете за положението във форта точно толкова, колкото и аз самият.

— Петнайсет божии чеда почиват в мир — гробовно се обади Пийбоди. — Колко ли от останалите бедни души ще ни напуснат преди зазоряване.

— Ще научим преди въпросното зазоряване — сухо отвърна Клеърмонт.

Полковникът, както личеше, все повече се убеждаваше, че отецът съвсем не е най-подходящото присъствие при подобни обстоятелства.

— Ще научите ли? — Пиърс отново повдигна на милиметър едната си вежда. — Как?

— Нищо вълшебно няма в това. Имаме си преносим телеграфен предавател. Захващаме с една клема телеграфната жица и по този начин се свързваме с форта на запад и с Рийз Сити, дори с Огдън на изток. — Той погледна Марика, която се беше обърнала. — Напускате ли ни, госпожице Феърчайлд?

— Просто съм уморена — немошно се усмихна тя. — Не че ви виня, господин полковник, но едва ли бих ви нарекла приносител на добри вести. — Тя тръгна към изхода, спря за миг, изгледа продължително и замислено Дийкин и се обърна към Пиърс. — Няма ли да дадете на този нещастник нещо за ядене и пиене?

— Нещастник! — в гласа на Пиърс открито се четеше презрение, но то бе насочено към Дийкин, а не към Марика. — Бихте ли повторили думите си, госпожице, пред близките на загиналите при пожара в Лейкс Кросинг? Я какъв е охранен, негодникът. Ще оцелее.

— Но все пак се надявам, че няма да го оставите вързан през нощта...

— Напротив, точно такива са ми намеренията. — Гласът му не допускаше по-нататъшни спорове и възражения. — Сутринта ще прережа въжетата.

— Сутринта?

— Да. И то няма да е от някакви приятелски чувства, а защото тогава ще сме навлезли дълбоко във вражеска територия. Няма да

прави опити да се измъкне. Сам бял човек, невъоръжен и без кон не ще оцелее и два часа сред пайутите. И двегодишно индианче може да го проследи в снега, а освен това да не забравяме студа и глада. Едно нещо знаем със сигурност за достопочтения господин Дийкин — че цени твърде високо собствената си кожа.

— Значи цяла нощ ще лежи тук и ще страда?

— Той е убиец, подпалвач, крадец, измамник и страхливец — търпеливо заобяснява Пиърс. — Много неподходящ обект сте избрали за състраданието си, госпожице.

— А вие сте крайно неподходящ за пазител на реда, господин Пиърс. — Съдейки по силното учудване, изписано по лицата на слушателите и, това избухване явно не беше типично за кроткия и нрав. — Или може би не сте запознат със законите? Не, чичо, няма да мълча! Законите на Съединените щати са недвусмислени. Всеки човек е невинен до доказване на противното, обаче господин Пиърс вече е осъдил този подсъдим и вероятно търси подходящо дърво, за да го обеси. Покажете ми закон, който ви дава право да се отнасяте с човек като с диво куче!

И като залюля дългите си поли, Марика ядосано напусна салона.

О'Брайън изрече невъзмутимо:

— Аз пък мислех, че познаваш закона, Нейтън.

Пиърс се намръщи, после се усмихна накриво и посегна към чашата си.

* * *

На западния хоризонт тъмните надвиснали облаци вече бяха мастиленочерни. Едва прозиращите в далечината върхари проблясваха бледобели на фона на зловещото тъмнило. Боровете по по-високите места в долината, където влакът продължаваше своя криволичещ бяг покрай коритото на замръзналата река, бяха вече покрити със сняг. Композицията едва пълзеше по стръмнината, навлизайки в хапещия студ и ледения мрак на високите плата.

Контрастът с температурата в самия влак беше по-силен и от преди, но Дийкин, останал сам в офицерския салон, нямаше настроение да го оцени. Топлината, излъчвана щедро от печката, и

ласкавата светлина от единствената газена лампа явно не занимаваха съзнанието му. Той не беше променил съществено позата си, само дето сега лежеше изцяло отпуснат на една страна. Намръщи се от болка при поредния рязък, но безуспешен опит да разхлаби въжетата около китките си и отново застина неподвижен.

Той не беше единственият буден във вагона. Марика седеше в тясната койка, която заемаше половината от малкото и купе, хапеше замислено долната си устна и от време на време поглеждаше нерешително към вратата. Мислите и се въртяха около същото, което тормозеше и Дийкин — физическото му неудобство. Внезапно, изпълнена с решимост, тя стана, наметна се с халата си, безшумно излезе в коридора и също тъй безшумно затвори след себе си.

Долепи ухо до вратата на съседното купе. Беше пределно ясно, че въпросът с тишината вътре не стои на дневен ред — съдейки по гръмовното хъркане, губернаторът на щата Невада явно бе постановил, че утрото е по-мъдро от вечерта и бе отложил тревогите си за тогава. Доволна, Марика продължи напред по коридора към офицерския салон, затвори след себе си и погледна към Дийкин. Той също я загледа мълчаливо, а лицето му бе лишено от всякакво изражение. Марика се насили да проговори със спокоен и безразличен глас.

— Добре ли сте?

— Виж ти! — Дийкин я изгледа с искра любопитство. — Може би племенницата на губернатора все пак не е безгръбначна глезла. Знаете какво ви чака, ако ви сварят тук губернаторът, полковникът или Пиърс?

— Какво толкова ще ми направят? — И в нейния глас не липсваше язвителността. — Струва ми се, господин Дийкин, че положението, в което се намирате, едва ли ви дава основания да предупреждавате или да четете морал на когото и да било. Също така искам да ви напомня, че не живеем преди сто години и мога твърде добре да се оправям, без да припадам по повод и без повод като благородна девица. Попитах ви как се чувствувате.

Дийкин въздъхна.

— Точно така — ритнете падналия. Как мога да бъда освен много добре. Нима не виждате? Винаги спя в тази поза.

— Не си хавете сарказма, не съм от неговите ценители. — Гласът и беше студен. — Изглежда наистина си губя времето с вас. Дойдох да

ви попитам дали имате нужда от нещо.

— Извинете. Не исках да ви засегна. Джон Дийкин не е в най-добрата си форма. А що се отнася до предложението ви... чухте какво каза маршалът. Не си прахосвайте съчувствието по мен.

Думите на маршала влизат от едното ми ухо и излизат от другото. В кухнята има храна.

— Изгубих апетита си Но все пак съм ви благодарен.

— А нещо за пиене?

— Охо! Отнякъде дочух сладки звуци. — Той се поизправи с нечовешко усилие, докато накрая успя да седне. — Цяла вечер ги гледах как се наливат и не беше никак приятно. Не обичам обаче да ми слагат в устата. Не бихте ли ми развързали ръцете?

— Дали не бих... Имам ли вид на луда? Ако ви развържа ръцете, вие веднага...

— Ще ги увия около прелестното ви вратле? — Тя го изгледа с каменно величие, докато той наистина се втренчи в шията и. — Вратлето ви наистина е прелестно, но не това е важното. В момента твърде се съмнявам, че ще бъда в състояние да увия ръце и около една чаша. Вижте ги на какво приличат.

И той се извъртя, за да и покаже ръцете си. Бяха посинели и гротескно подпухнали, а въжетата се бяха впили дълбоко в раздутата плът на китките.

— Друго може да му липсва на нашия маршал, но не и жар, когато се заема да изпълни повелята на дълга.

Марика беше свила устни, а в очите и просветкваха гняв и състрадание.

— Обещавате ли... — започна тя.

— Сега е мой ред да ви попитам — имам ли вид на луд? Как да избягам? Нали навън ме чакат пайутите. По-скоро бих рискувал живота си с уискито на губернатора.

Пет минути минаха обаче, преди Дийкин да е в състояние да се изложи на този риск. На Марика и трябваше само една минута, за да го развърже, но на него му бяха необходими четири, за да стигне с подскачане до най-близкото кресло и да възстанови донякъде кръвообращението в схванатите си ръце. Въпреки явно нечовешката болка лицето му остана неподвижно. Марика, която го наблюдаваше напрегнато, се обади след малко:

— Изглежда, че Джон Дийкин съвсем не е мекотелото, за което всички го мислят.

— Не върви възрастен мъж да се разциври пред една жена. — Той продължи да свива и разгъва пръстите на ръцете си. — Не споменахте ли нещо за писне, госпожице?

Тя му донесе чаша уиски. Дийкин я пресуши точно на един дъх, въздъхна доволно, постави чашата на масичката до себе си, наведе се и се зае да развързва глезените си. Марика скочи на крака, стиснала юмруци, с ярост в очите; остана така само за част от секундата, след което изтича въвн от салона и се върна, преди още Дийкин да е освободил краката си. Той се взря недоволено в малкия, но насочен право в него пистолет със седефена ръкохватка.

— Това пък за какво го разнасяте? — попита.

— Чичо каза, че ако ме уловят индианците... — Тя млъкна — яростта сковаваше гърлото и. — Бъдете трижди проклет! Вие ми обещахте!

— Когато човек е убиец, подпалвач, крадец, измамник и страхливец, няма защо да се изненадвате, че се е оказал и лъжец. Всъщност трябва да сте твърде глупава, ако очаквате нещо друго. — Той свали ремъците, омотани около глезените му, изправи се несигурно на крака, направи две крачки напред и небрежно взе пистолета от ръката и, сякаш никога не е имала намерение да стреля — което си беше самата истина. После леко я бутна да седне в едно от креслата, пушна пистолета в скута и, докуцука до своето кресло и се отпусна в него, като леко се намръщи от болка. — Успокойте се, госпожице. Никъде нямам намерение да ходя. Просто искам да възстановя кръвообращението си и толкоз. Желаете ли да видите на какво приличат глезените ми?

— Не!

Собствената и нерешителност явно я задавяше от гняв.

— Да ви призная, аз също. Майка ви жива ли е?

— Майка ми... — Неочакваният въпрос я завари крайно неподготвена. — Какво ви интересува вас?

— Просто вода разговор. Нали знаете колко е неловко, когато двама непознати разговарят за първи път. — Той се изправи и предпазливо направи няколко крачки напред-назад, с чашата в ръка. — Е, жива ли е?

— Да — рязко и едносрично отвърна Марика.

— Но не е добре, нали?

— Откъде знаете? Пък и не е ваша работа.

— Вярно, не е. Просто съм зареден с ненаситно любопитство.

— Много купешки думи използвате. — Марика едва ли беше в състояние да се надсмива, но почти го постигна. — Твърде купешки, господин Дийкин.

— Не забравяйте, че бях преподавател в университета. Много е важно да внушиш на студентите си, че си по-умен от тях. За целта използвах по-сложни думи. И така, значи майка ви е болна. Ако беше добре, за един комендант на форт би било далеч по-естествено да бъде посетен от жена си, а не от дъщеря си. Освен това ми се струва, че мястото ви е до ложето на болната ви майка. Също така ми прави впечатление, че са ви позволили да тръгнете насам при положение, че във форта върлува холера, а индианците са твърде неспокойни. На вас всички тези доводи не ви ли говорят нещо, госпожице Феърчайлд? Поканата от баща ви трябва да е била крайно настойчива и неотложна, макар че един Господ знае какви са причините. С писмо ли я получихте?

— Не съм длъжна да отговарям на въпросите ви. Ала въпреки това си личеше, че те са събудили любопитството и.

— Освен всичките ми недостатъци, изброени от маршала, аз съм надарен и със съществена доза натрапчива упоритост. С писмо ли ви покани? Не, естествено. Поканата е дошла по телеграфа. Всички спешни послания се изпращат телеграфически. — Той рязко промени темата на разпита си: — Добре ли познавате чичо си, полковник Клеърмонт, майор О'Брайън?

— Не, наистина! — Марика отново се зае да свива устни. — Вашите въпроси са непоносими...

Благодаря, благодаря. — Дийкин пресуши чашата, седна и започна да връзва отново глезените си. — Друго не ме интересува. — Той се изправи, подаде и второто парче въже и и обърна гърба си, където бе преплел ръце. — Ще бъдете ли добра... само че не толкова стегнато. Марика бавно попита:

— На какво дължа цялата тази загриженост? Вие самият си имате предостатъчно главоболия и неприятности...

Така е, скъпо момиче, имам си ги. Просто се опитвам да се разсейвам и да не мисля за тях. — Той подбели очи от болка, когато възето се затегна около възпалените му китки. — По-полека!

Без да отговори, тя завърза и последния възел, помогна му отначало да приседне на пода, после да легне и без дума повече напусна салона. Върнала се в малкото си купе, тя затвори безшумно вратата и дълго седя на леглото с неподвижно, замислено лице.

* * *

В ярко осветената в червено кабина на локомотива Банлън също стоеше замислен, а вниманието му постоянно се раздвояваше между контролните уреди и вирането през страничното прозорче към релсите отпред и небето горе. Черната облачна грамада, която бързо се придвижваше на изток, сега забулваше половината небе. Много скоро тъмнината щеше да се доближи до онази крайна точка на насищане, която е възможна единствено по високите плата, където планините и дърветата, а и земята са покрити с бял сняг.

Огнярят Джаксън беше почти копие на Банлън — също тъй неестествено слаб, тъмнокож и с огромни мрежести бръчки край очите, които прерязваха спечената като пергамент кожа почти до ушите. Той се потеше обилно въпреки студа — при подобни стръмни изкачвания постоянната нужда от пълна пара поглъщаше горивото ненаситно и той едва смогваше да захранва пещероподобната паст на пещта. Джаксън бе роб на твърде високателен господар. Той добави последния наръч дърва към жаравата, попи чело с мръсна хавлиена кърпа и рязко затвори вратата на пещта. В резултат кабината незабавно потъна в мрак.

Банлън се отдръпна от прозорчето и отиде при контролните уреди. Внезапно се разнесе гръмък, метален и безкрайно зловец стържещ трясък. Банлън отправи куп неподлежащи на отпечатване епитети по адрес на източника на този шум.

— Какво става? — рязко попита огнярят.

Без да отговори, Банлън бързо дръпна спирачката. Миг тишина, последван от пронизително стържене и трополене влакът се надипли като хармоника при сблъскалите се буфери, забави постепенно ход и

накрая спря окончателно. Навсякъде малцината бодърствуващи — с изключение на овързания Дийкин — и мнозината заспали, току-що рязко разбудени, се пресегнаха да се хванат за най-близката опора, докато композицията с трясък, друсано, потреперване и подскоци осъществи непредвиденото си спиране. Немалък брой от непробудно спящите бяха безцеремонно изхвърлени от койките си на пода.

— Ах, този проклет регулатор на парата! — ругаеше Банлън. — Май че е паднал затягащият болт. Дай една жица на Девлин — да държи здраво спирачките!

Той откачи от стената едва мъждукащата газена лампа и се завзира в провинилия се регулатор.

— Отвори пещта, че тази проклетия е по-немощна и от светулка.

Джаксън изпълни нареждането му, надвеси се отвън и погледна назад.

— Доста народ се е запътил насам — докладва той.

— И като ги гледам, нямат много щастлив вид.

— А ти какво искаш? — кисело попита Банлън. — Делегация с цветя и поздравления, задето сме им спасили живота? — Той погледна и от другата страна. — И оттук се задава тълпа доволни клиенти.

Единият от пътниците обаче не хукна към локомотива. Бледата му, размазана в мрака фигура едва прозираше на фона на небето. Той скочи от влака, огледа се бързо в двете посоки, притича наведен встрани и се спусна чевръсто през насипа надолу към реката. Нахлупи ниско над челото си странна шапка от кожа на миеща американска мечка с козирка и се затича към опашката на влака.

Полковник Клеърмонт въпреки силното, макар и съвсем наскоро придобито накуцване — той бе в числото на непробудно спящите, а допирът на десния му крак с пода се оказа не само внезапен, но и крайно болезнен — пръв стигна локомотива. Той се хвана за ръчките и доста затруднено се покатери в кабината.

Какво по дяволите си намислил, Банлън? Изкара на хората акъла!

— Съжалявам, сър. — Банлън се държеше сковано, но възпитано. — Това са указанията на „Юниън Пасифик“, които трябва да спазваме в случай на извънредно положение. Един от контролните уреди отказва. Затягащият болт...

— Остави тази работа. — Клеърмонт внимателно се зае да разтрива болния си крак. — Колко време ти трябва да го оправиш?

Остава да ми кажеш, че цяла нощ няма да ти стигне.

Банлън си позволи да пусне лека усмивка на специалист.

— Най-много пет минути.

И докато Банлън доказваше на какво е способен, тичащата фигура с мечата шапка рязко се закова до основата на телеграфен стълб. Мъжът се огледа назад, откъдето бе дошъл — от последния вагон го деляха най-малко двайсетина метра. Явно доволен от видяното, той извади дълъг каиш, обви го около себе си и стълба и ловко се закатери нагоре. На върха измъкна от джоба си чифт ножици за рязане на тел, с които чевръсто прекъсна телеграфните жици от изолаторните чашки откъм отдалечената от влака страна. Жиците паднаха и се изгубиха в тъмата, а мъжът все тъй бързо се спусна долу.

В кабината на локомотива Банлън се изправи с гаечния ключ в ръка.

— Готово ли е? — попита Клеърмонт.

Банлън вдигна саждена ръка да прикрие прозявка, която за малко да разчекне устата му.

— Готово.

Клеърмонт му отдели малко от загрижеността, която пазеше за болния си крак.

— Сигурен ли си, че можеш да продължиш така през цялата нощ?

— Горещо кафе — това е единственото, от което се нуждаем, а си имаме всичко необходимо да го варим тук в кабината. Но ако намерите начин някой да ни отмени утре — мен и Джаксън...

— Ще имам грижата — рязко отвърна полковникът не от лоши чувства към машиниста, а защото болката в крака отново прикова цялото му внимание. Той се спусна вдървено по страничната стълбичка, закуцука покрай лявата страна на влака и също тъй вдървено се изкатери по железните стъпала към входа на първия вагон. Влакът отново бавно потегли. Едва се задвижи и фигурата с мечата шапка се появи на насипа вдясно от набирация вече скорост влак, огледа се, хукна напред и се метна със засилване в третия вагон.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Зората най-сетне настъпи, но късно, както обикновено в планинските долини в края на годината на тези географски ширини. Далечните върхари от предишната вечер никакви не се виждаха, макар че сега бяха доста по-наблизо. Сивата и пълна непрозрачност на небето отпред — тоест на запад — недвусмислено говореше, че там някъде отпред вече вали сняг. А както личеше и по поклащането на отрупаните в бяло борове, утринният вятър постепенно набираше сила. По-спокойните вирове по реката бяха сковани в лед, който стигаше почти до двата бряга. Планинската зима беше настъпила.

Стюардът Хенри подклаждаше отдавна зачервената от бумтящия огън печка в офицерския дневен салон, когато вътре влезе полковник Клеърмонт. Той мина покрай полулегналия Дийкин, без да го удостои дори с поглед. Накуцването от предишната нощ явно бе забравено, защото сега полковникът енергично потриваше ръце.

— Жесток студ, Хенри.

— Да, сър. Желаете ли закуска? Карл ос е готов.

Клеърмонт отиде до прозореца, повдигна завесата, обърса с длан запотеното стъкло и се завзира неспокойно навън. После поклати глава.

— По-късно. Времето май ще ни притисне отвсякъде. Преди това трябва да осъществя връзка с Рийз Сити и Форт Хъмболт. Би ли повикал телеграфиста Фъргюсън? Кажи му да си донесе оборудването.

Хенри тръгна да излиза, но отстъпи встрани, защото в залата нахълтаха губернаторът, О'Брайън и Пиърс. Пиърс веднага отиде при Дийкин, грубо го разтърси и се зае да го развързва.

* * *

— Добро утро, добро утро. — От Клеърмонт лъхаше обичайната му деловитост. — Тъкмо се каня да вляза във връзка с Форт Хъмболт и

Рийз Сити. Телеграфистът ще бъде тук всеки момент.

— Да наредя ли да спрат влака, сър? — попита О'Брайън.

— Ако обичате. Майорът отвори вратата, излезе на предната платформа, затвори след себе си и дръпна прокараното над главата му възженце. След две секунди Банлън подаде глава от кабината на локомотива и видя как О'Брайън размахва дясната си ръка нагоре-надолу. Той също му махна в отговор и се скри. Влакът бавно започна да спира. О'Брайън се прибра в салона, прегърнал зиморничаво раменете си с ръце.

— Господи, навън е кучешки студ.

— Това е само здравословен щипец мраз, скъпи ми майоре — порица го Клеърмонт като човек, който още не си е подал носа навън. Той погледна Дийкин, разтриващ енергично развързаните си ръце, после Пиърс. — Къде ще го държите, господин маршал? Мога да наредя на сержант Белю да му осигури въоръжена охрана.

— Не че подценявам сержанта, сър, но този човек тъй сърчно борави с кибрит, газ и експлозиви, които едва ли липсват в един военен влак, че предпочитам лично да го държа под око.

Клеърмонт само кимна и прехвърли вниманието си върху двамата войници, които току-що бяха почукали и влезли. Телеграфистът Фъргюсън носеше сгъваема масичка, намотка жици и куфарче с нещата за писане. Зад него помощникът му, млад кавалерист на име Браун, влачеше обемистия предавател.

— Веднага щом сте готови, започваме — рече Клеърмонт.

Това стана само след две минути. Фъргюсън седна на облегалката на едно от креслата, а жицата от предавателя провряха през съвсем малък отвор в прозореца. Клеърмонт забърса с носната си кърпичка замъгленото стъкло и се взря навън. Жицата се извиваше нагоре към върха на телеграфния стълб, където висеше Браун, закрепен с каиш. Браун донагласи каквото трябваше, обърна се и махна с ръка.

— Готово — рече полковникът на Фъргюсън. — Първо дай форта.

Телеграфистът изуча три пъти едно след друго позивните. Почти веднага долетя слабото тракане на морза. Фъргюсън бутна назад слушалките си:

— Една минутка, сър. Отидоха да повикат полковник Феърчайлд.

Докато чакаха, влезе Марика, следвана от преподобния Пийбоди. Проповедникът излъчваше обичайната си гробищна суровост и приличаше на човек, прекарал безсънна нощ. Марика бързо погледна Дийкин, без лицето и да изрази нещо, и веднага обърна въпросителен взор към чичо си.

— Влязохме във връзка с Форт Хъмболт, мила — поясни той. — След малко ще научим последните новини.

Откъм слушалките долетя слабо потракване на морза. Фъргюсън се зае да пише — бързо, но четливо, — откъсна лист от бележника си и го подаде на полковника.

* * *

На повече от един ден път през планините, в стаята на телеграфистите във Форт Хъмболт бяха насядали осем души. Централната и безспорно господстваща фигура се бе изтегнала във въртящия се стол пред великолепно махагоново писалище. Калните ботуши за езда бяха цопнати право върху покрития с кожа махагон. Шпорите, от които нямаше никаква нужда и служеха само за фукня, бяха издрали на няколко места повърхността, което никак не трогваше издокарания в тях мъж. Целият му външен вид потвърждаваше първоначалното впечатление, че от него трудно би могло да се очаква естетическо въздействие. Дори в седнало положение си личеше, че е висок, едър, широкоплещест, а раздърпаната му куртка от еленова кожа бе отметната назад, за да разкрие провисналия под тежестта на два огромни колта кожен колан. Над куртката и под шапката с периферия, която е била износена още когато куртката е била съвсем нова, се виждаше скуесто лице, крив нос, студени воднистосиви очи и обрасла с едноседмична брада мургава кожа, които оставяха впечатлението, че човек се намира в присъствието на вероломен и жесток бандит, което си беше истината за Сеп Калун.

До писалището на Калун седеше мъж, облечен в кавалерийска униформа, а на няколко фута от него до телеграфа стоеше войник. Калун погледна човека до себе си.

— Е, Картър, дай да видим дали Симсън наистина е предал каквото му наредих. — Намръщеният Картър му подаде листчето.

Калун го пое и зачете на глас: — „Още трима заразени. Няма нови смъртни случаи. Надяваме се, че епидемията е преминала връхната си точка. Предайте кога предполагате, че ще пристигнете.“ — Той погледна телеграфиста. — Човек трябва да е доста умен, за да не се прави на умен, нали Симсън? Защото никой от нас не може да си позволи и най-малката грешчица, съгласен ли си?

В салона полковник Клеърмонт също прочете на глас това съобщение. Остави листа до себе си и рече:

— Е, това наистина са добри новини. — Обърна се към О'Брайън: — Кога ще пристигнем там? Приблизително.

— Композицията е доста тежка, а трябва да я изкачим догоре с един-единствен локомотив. — Майорът се позамисли. — Според мен трийсет часа, сър. Ще питам и Банлън.

— Няма нужда. Това е достатъчно точно. — Обърна се към Фъргюсън: — Нали чу? Предай...

— Баща ми... — прекъсна го Марика. Фъргюсън кимна и затрака с предавателя. Вслуша се в отговора, свали наушниците и предаде устно:

„Очакваме ви утре следобед. Полковник Феърчайлд е добре.“

Докато Марика се усмихваше с облекчение, Пиърс помоли:

— Бихте ли предали на полковника, че и аз пристигам с влака, за да поема задържания Сеп Калун?

* * *

В стаята на телеграфистите във Форт Хъмболт Сеп Калун също се усмихваше, но не с облекчение. Той не се постара да прикрие колко му е забавно и зловната насмешка проблясваше в погледа му, докато

подаваше листчето телеграфна хартия на висок, белокок и с посивели мустаци полковник от кавалерията на Съединените щати.

— Вижте сам, полковник, как е възможно! Пристигат, за да отведат под стража горкия стар Сеп Калун. Какво ще правя аз, клетият?

Полковник Феърчайлд прочете съобщението, без да каже нищо. Лицето му остана безизразно. С погнуса и презрение пусна листчето да падне на пода. За миг очите на Калун се смразиха, но сетне лицето му се отпусна и той отново се заусмихва. И защо не? Можеше да си го позволи. Огледа четиримата мъже до вратата — двама опърпани бели и двама също тъй неугледни индианци, всички с насочени към Феърчайлд и двамата войници пушки, и рече:

— Полковникът сигурно е изгладнял. Нека продължи закуската си.

— А сега опитай да се свържеш с телеграфиста на гарата в Рийз Сити — каза Клеърмонт. — Разбери дали има нещо ново за капитан Оукланд и лейтенант Нюъл.

— Гарата ли казахте, сър? — попита Фъргюсън. — Това значи началник гарата. Вече няма телеграфна служба в Рийз Сити. Когато бях там, ми казаха, че телеграфистът им заминал преди време да промива злато.

— Добре, дай началник гарата.

— Да, сър. — Телеграфистът се поколеба. — Говори се, сър, че той рядко се вестява на гарата. Повечето време прекарва в задната стаичка на хотел „Империал“.

— Все пак опитай.

Фъргюсън опита. Изпрати позивните поне пет-шест пъти, сетне вдигна поглед.

— Не отговарят, сър. О’Брайън рече тихичко на Пиърс:

— Най-добре ще е да прехвърлят телеграфа в „Империал“.

Свитите устни на полковника издаваха, че изказването му не е било направено чак толкова тихо, но той премълча и нареди на войника:

— Продължавай опитите.

Фъргюсън дълго време трака морзовото си стакато, но слушалките немееха. Накрая поклати глава и вдигна очи към полковника, който го изпревари:

— Никой ли няма от другия край на жицата?

— Не, сър, не е това. — Войникът беше искрено озадачен. — Линията е прекъсната. Вероятно е прекъснало някое реле.

— Не виждам защо. Няма сняг, нито бурни ветрове, а и вчера връзката с форта и Рийз Сити беше съвсем наред. Ти продължавай, а ние в това време ще закусим. — Той млъкна, погледна без възторг Дийкин, а сетне със скръбен въпрос в очите и Пиърс. — Наложително ли е този престъпник Хюстън да ни прави компания и по време на храна?

— Дийкин — обади се затворникът. — Не Хюстън.

— Затваряй си устата — срязва го Пиърс, после рече на Клеърмонт: — Ако питате мен, да пука от глад, но няма как. Ще седне на моята маса. Ако преподобният отец и докторът нямат нищо против, разбира се. — Той се огледа. — Виждам, че добрият доктор още не е станал. — Той сграбчи не особено нежно ръката на Дийкин. — Хайде.

Седмината, които седнаха да закусват, спазиха реда от предишната вечер, само че Дийкин заемаше сега мястото на доктор Молиньо, който все още не се появяваше. Седналият редом с него Пийбоди явно загуби апетита си — хвърляше му крадешком по някой поглед и явно дебнеше неспокойно момента, когато ще се появят рогцата и копитата. Дийкин от своя страна не му обръщаше капка внимание — както подобава на мъж, подложен на принудително въздържание от кулинарни удоволствия, нераздвоеното му внимание бе изцяло насочено към пълната чиния отпреде му.

Клеърмонт приключи със закуската, облегна се назад, кимна на Хенри да му долее кафе, запали тънка пура и погледна към масата на Пиърс. Позволи си една от своите редки, макар и не особено приветливи усмивки.

— Боя се, че доктор Молиньо трудно ще свикне с часа за закуска в армията. Хенри, иди да го събудиш. — Извъртя се на стола си и извика към коридора: Фъргюсън!

— Съжалявам, сър. Никакъв отговор.

Все така извърнал глава, полковникът забарабани с пръсти по масата, сетне явно взе решение.

— Събери си оборудването — извика му и се обърна към компанията. — Ще потеглим веднага, щом е готов. Майор О'Брайън, бихте ли... — Той млъкна изумен, тъй като Хенри, временно зарязал

достолепната си походка на уважаващ себе си стюард, се втурна в трапезарията с изцъклени очи, които точно отразяваха ужаса, изписан по скръбното му дългнесто лице.

— Какво, по дяволите, става, Хенри?

— Той е мъртъв, господин полковник! Лежи си там мъртъв! Доктор Молиньо!

— Мъртъв? Мъртъв? Докторът? Ти... сигурен ли си, Хенри? Разтърси ли го?

Хенри кимна и едновременно с това потрепера. После кимна към прозореца.

— Студен е като Леда в реката. — Той се дръпна настрана, тъй като О'Брайън го бутна да мине. — Сигурно е сърцето, сър. Просто си е отишъл мирно и кротко.

Клеърмонт стана и закрачи напред-назад из ограниченото пространство, с което разполагаше.

— Господи! Та това е ужасно, ужасно.

Явно Клеърмонт, освен естествения шок от новината за смъртта на Молиньо, изтръпваше и при мисълта за всички усложнения, които тя им навличаше на главите. Но честта да облече чувствата в думи се падна на преподобния Пийбоди.

— В разцвета на своя живот... — За човек с телосложение на недохранено бостанско плашило проповедникът притежаваше забележително плътен гробовен глас, който сякаш отекваше от дълбините на свещени катакомби. — Ужасна съдба, господин полковник, да бъдеш поразен в разцвета на жизнения си път, ужасно и за онези болни и умираюци души във форта, които се осланяха на неговата помощ. Ах, каква ирония на съдбата, каква горчива ирония. Животът е едно измамно мигновение. На присъстващите не им стана много ясно какво означава последната му бележка, а Пийбоди явно не възнамеряваше да им тълкува изказванията си — сключил ръце и стиснал здраво очи, той потъна в безмълвна молитва.

Влезе О'Брайън с посърнало и сковано лице. Кимна в отговор на немия въпрос на полковника.

— Умрял е в съня си, доколкото мога да преценя. Както каза Хенри, прилича на сърдечен удар — внезапен и доста силен. Съдейки по изражението на лицето му, така и не е разбрал какво се е случило с него.

— Може ли да го погледна? — попита Дийкин.

Седем чифта очи, включително тези на проповедника, който незабавно прекрати ходатайството си пред отвъдното, мигновено се извърнаха към него, но никой не постигна ледената неприязън на полковника:

— Ти? За какъв дявол?

— Може би за да установя точната причина на смъртта — сви рамене Дийкин със спокойствие, граничещо с безразличието. — Знаете, че съм с медицинско образование.

— Имате диплома?

— Която впоследствие ми бе отнета.

— Несъмнено.

— Не за професионална некомпетентност или неподобаващо на лекар поведение. — Дийкин помълча, преди да добави почти свенливо: — Да кажем, че причините бяха други. Но лекарят си остава лекар.

— Май че е така. — Клеърмонт беше реалист и това му качество надделяваше над личната неприязън. — Защо пък не? Заведи го, Хенри.

Дълбока тишина се спусна над трапезарията след излизането на двамата Мъже. Толкова много неща можеха да си кажат и то тъй недвусмислени, че изглежда нямаше смисъл да се хабят думи. Всеки от присъстващите избягваше погледите на останалите и старателно зарея взор в невидимата далечина. Дори появата на Хенри с кана прясно кафе не успя да разпръсне траурната атмосфера, още повече, че самият стюард сякаш бе роден за главен оплакван на всяко погребение. Погледите на присъстващите се откъснаха от далечината едва с появата на Дийкин.

— Сърдечна криза ли е? — попита Клеърмонт.

Дийкин се позамисли.

— Може и така да се нарече. Нещо като сърдечна криза. — Той погледна Пиърс. — Добре, че сред нас е представител на закона.

— Какво искате да кажете, сър?

Губернаторът имаше по-разстроен вид и от предишната вечер. Тъй като сега и причината беше налице, той изглеждаше почти отчаян.

— Някой го е ударил по главата, за да изгуби съзнание, извадил е спринцовка от лекарската му чанта, забил е иглата под гръдния кош и е намушкал сърцето. В такива случаи смъртта настъпва мигновено. —

Дийкин огледа компанията почти мързеливо. — Бих казал, че е извършено от човек с медицински познания или поне запознат с човешката анатомия. Някой от вас да е учил анатомия?

Гласът на Клеърмонт бе оправдано рязък:

— Чувате ли се какво говорите?

— Ударен е по главата с нещо — твърдо и тежко — например дръжка на пистолет. Кожата зад лявото ухо е раздрана. Но смъртта е настъпила, преди да се образува синина. А точно под ребрата се вижда синьо-червена следа от убождане.

— Това е нелепо! — Думите на Клеърмонт обаче не прозвучаха убедително — в начина, по който Дийкин поднесе обясненията, имаше меродавна увереност. — Нелепо! — повтори той.

— Разбира се. По всяка вероятност сам се е намушкарал, а сетне е почистил спринцовката и я е прибрал обратно в чантата. Прецизен и спретнат до последен дъх.

— Сега едва ли е моментът за...

— Във влака ви се вози убиец. Защо сам не отидете да проверите?

Клеърмонт се поколеба, после поведе единодушно и безмълвно последвалата го компания към втория вагон, като дори преподобният Пийбоди нетърпеливо, макар и боязливо подтичваше отзад. Дийкин остана сам с Марика, седнала сковано в едно от креслата, стиснала в скута си ръце, втренчила се в него с особен израз на лицето. Когато проговори, думите и излязоха почти като шепот:

— Убиец значи. Вие сте убиец! Маршалът го каза. Пише го и в обявата за залавянето ви. Ето защо ме накарахте да ви развържа — за да можете по-късно да се изхлузите от възетата...

— О, Господи! — Дийкин отегчено си наля втора чашка кафе. — Разбира се, и причината е ясна като бял ден — искал съм да взема службата му, затова хоп! Ставам посред нощ и му светвам маслото. Убивам го, като правя всичко възможно смъртта му да изглежда естествена, за да мога по-късно да докажа на всички, че не е. Сетне, разбира се, си връзвам отново ръцете отзад на гърба с помощта на пръстите на краката, които ловко се справят с възлите. — Той стана и мина покрай нея, докосна я леко по рамото и отиде при замъгления от изпарения прозорец. Зае се да го бърше. — И аз съм уморен. Снегът

вече заваля. Небето тъмнее, вятърът се засилва и зад онези върхари там ни дебне снежна буря. Лош ден за погребения.

— Погребение няма да има. Ще го върнат обратно чак в Солт Лейк Сити.

— Какво ще направят?!

— Същото се отнася за доктор Молиньо и всички умрели от холерната епидемия във Форт Хъмболт. Така се постъпва в мирно време. Близките и роднините... държат да присъствуват.

— Но... ще трябва да се пътува с дни, за да... Без да го погледне тя рече:

— В продоволствения вагон има натоварени трийсет празни ковчега.

— Нима? Виж ти! Железопътна катафалка, значи.

— Не сте далеч от истината. Беше ни казано, че ковчезите пътуват за Елко, но сега вече знаем, че няма да продължат след Форт Хъмболт. — Тя потрепера въпреки топлината в салона. — Доволна съм, че няма да се върна с този влак... Кажете, кой според вас го е направил?

— Кое? А, докторе. Да насъскаме един убиец срещу друг, така ли?

— Не. — Тъмните очи го изгледаха прямо. — Нямах това предвид.

— Не съм аз и не сте вие. Кръгът на заподозрените се стеснява — маршалът и още най-много седемдесет души... Не ми е известен точният брой на войските във влака. А! Ето, че някои вече се връщат.

Влезе Клеърмонт, следван от Пиърс и О'Брайън. Дийкин срещна погледа на полковника, който му кимна бавно и също тъй бавно се отпусна, без да каже дума, в едно от креслата и се пресегна към каната с кафето.

* * *

Утрото напредваше, а снегът се сгъстяваше бавно, но неумолимо, както предсказа Дийкин. Засилването на вятъра не беше вървяло в крак със снеговалежа, така че изгледите за снежна буря още се губеха на хоризонта, но все пак ги имаше.

Влакът беше навлязъл навътре във величествените планини. Релсите вече не следваха извивките на долини с лъкатушещи през тях реки, а на проломи, главоломно стръмни склонове, промушваха се през тунели или завинаги прокарани с цената на много динамит и усилия проломи през скалите, криволичещи на ръба на шеметни урви.

Марика надничаше през прозореца от онази страна на влака, която се падаше на завет и затова стъклото не бе наваяно със сняг. Мислеше си, за кой ли път, че тези планини са крайно неподходящи за хора със слаби сърца или страдащи от световъртеж. В момента влакът тракаше и се олюляваше по паянтов мост, повесен над очевидно бездънна пропаст; най-ниските му подпори се губеха в мрачните снежни бездни.

В мига, в който напусна моста, локомотивът поведе лъкатушно влака вдясно и се заизкачва по левия склон на полегата долина, обрамчена в единия край от облечени в сняг борове, а в другия от върла пропаст. Тъкмо и последният вагон излизаше от моста, когато Марика политна и за малко да падне — спирачките изквичаха и с рязко друсване почти заковаха влака на място. Никой от мъжете в трапезарията не пострада като нея по простата причина, че всички бяха седнали, но образният език на полковник Клеърмонт отрази съвсем точно естеството на еднородните им чувства. Секунда по-късно Клеърмонт, О'Брайън, Пиърс и — по-малко припряно — Дийкин бяха на крака и се придвижиха към задната платформа на първия вагон, откъдето се спуснаха в дълбокия над глезените сняг в страни от релсите.

Банлън, с изкривено от тревога съсухрено лице, тичаше през глава към тях. О'Брайън го подхвана и го накара да спре, но машинистът се съпротивляваше и правеше опити да се изскубне от ръцете му.

— За Бога, пуснете ме! Той падна!

— Кой падна, бе човек?

— Джаксън, огнярят ми.

Банлън се изтръгна и хукна към моста, където спря и се завзира в мътните дълбини. Пристъпи бързо още няколко крачки и пак надникна. Този път остана там; първо коленичи, а после се излегна в снега. Почти веднага го наобиколиха и другите, към които се

присъединиха и сержант Белю с няколко войника. Всички надзъртаха предпазливо през края на моста.

Двайсетина, а може би и повече метра по-долу върху една скала се виждаше тъмна сгърчена фигура. А още трийсет-четирийсет метра по-надолу смътно прозираха разпенените бели води на реката.

— Е, доктор Дийкин? — рече Пиърс. Ударението върху „доктор“ бе съвсем слабо, но все пак се усети.

— Мъртъв е. Всеки глупак може да види това — рязко отвърна Дийкин.

— И аз виждам, без да съм глупак — кротко рече маршалът. Но може би има нужда от медицинска помощ. Съгласен ли сте, полковник Клеърмонт?

— Нямам властта да искам от този човек...

— Нито пък Пиърс — прекъсна го Дийкин. — Освен това ако се спусна долу, коя е гаранцията, че Пиърс няма да се Погрижи въжето да се изплъзне? Всички сме наясно с високото мнение, което има за мен маршалът, и че след съдебния процес ме чака бесилка. Това би му спестило време и главоболия, ако някак без да иска още тук се освободи от присъствието ми.

— Шестима от войниците ми ще ви спускат с въжето, Дийкин — с каменен глас заяви полковникът. — Вие ме оскърбявате, сър.

— Така ли? — Дийкин го изгледа замислено. — Може би сте прав. Извинете. — Той улови единия край на въжето, направи двойна примка, промуши вътре краката си, после вдигна въжето на кръста си и го затегна. — Ще ми трябва още едно.

— Още едно въже? — учуди се Клеърмонт и смръщи вежди. — Това ще издържи цял кон.

— Не става дума за коне. Ще допуснете ли някой полковник да остане там долу, докато лешоядите оголят костите му, или смятате, че само на кавалеристите се полага прилично погребение?

Полковникът го удостои с мълниеносен гневен поглед, извърна се на пети и кимна на Белю. Само след минута сержантът се върна при тях с въжето, а след още две минути шеметно, олюляващо се спускане Дийкин бе стъпил с един крак на ръба на скалата с натрошеното тяло на Джаксън.

Почти минута остана надвесен над трупа, шибан от разбеснелите се ветрове долу в пролома, след което здраво овърза въжето около

кръста на Джаксън. Стана, направи знак с ръка и бе издърпан обратно горе на моста.

— Е? — не се стърпя Клеърмонт, както можеше да се очаква.

Дийкин се освободи от въжето и започна да разтрива ожулените си колене.

— Счупен череп и едва ли има кост по тялото му, която да е здрава. — Погледна въпросително Банлън. — За дясната му ръка е завързан някакъв парцал.

— Да. — Банлън като че ли се беше смалил с няколко сантиметра, макар да нямаше накъде. — Беше отвън и бършеше снега от предния прозорец, когато падна. Завързването с парцал е стар номер на огнярите. По този начин могат да се придържат и с двете ръце.

— Само че този път не се е придържал. И май че знам защо. Господин маршал, най-добре елате с мен — като служител на закона ще се наложи да издадете смъртния акт. Лишените от лекарски права нямат тази чест.

Пиърс се поколеба, кимна и тръгна след Дийкин. О'Брайън ги следваше по петите. Дийкин стигна локомотива, подмина с няколко крачки кабината и вдигна поглед. Снегът около прозореца на машиниста и откъм задната част на обшивката на бойлера беше избърсан. Дийкин се качи със засилване горе и, наблюдаван от Пиърс, О'Брайън и Банлън, който се бе присъединил към тях, започна да оглежда наоколо. Товарният вагон с горивото беше вече полупразен — две трети от дървата бяха използвани, а останалите бяха наредени в задната му част. Отдясно на купа имаше няколко разхвърляни цепеници, сякаш паднали от камарата.

Дийкин беше присвил наблюдателните си очи. Носът му се беше сбърчил. След малко погледът му се отмести надолу и леко встрани. Той се наведе, пресегна се зад дървата и се изправи с бутилка в ръка.

— Текила. Джаксън смърдеше на текила. Беше се разляла и по дрехите му. — Той изглежда недоверчиво Банлън. — А ти нищо, нищо ли не знаеше за това?

— Точно това се канех и аз да попитам — мрачно изрече Пиърс с не по-малко мрачен вид.

— Господ ми е свидетел, господин маршал! — Ако Банлън продължеше да се смалва със същото темпо, окончателното му изчезване бе само въпрос на време. — Аз нямам обоняние — питайте

когото искате, всеки ще ви каже. За пръв път в живота си видях Джаксън, когато се присъедини към нас в Огдън. Не съм и подозирал, че пие текила.

— Е, сега вече знаеш. — Клеърмонт също се беше появил. — Сега вече всички знаем. Горкият нещастник. А що се отнася до теб, Банлън, ще те предам на военен трибунал. Ако продължиш да пиеш, ще свършиш в някоя килия във Форт Хъмболт и ще поискам от „Юниън Пасифик“ да те уволни.

Банлън направи опит да изглежда нещастен, но не му се удаде.

— Никога не пия когато съм на работа, сър.

— Вчера следобед на гарата в Рийз Сити те видях да пиеш.

— Да, ама когато карам влака...

— Достатъчно. Други въпроси имате ли, господин маршал?

— Всичко е ясно, господин полковник.

— Добре. — Клеърмонт отново се обърна към Банлън. — Ще кажа на Белю да изпрати един войник при теб за огняр.

Махна с ръка, че е приключил, и понечи да ся тръгне.

— Още два въпроса, господин полковник — побърза да го спре Банлън. — Както виждате, горивото ни е към края си, а на миля и половина оттук има склад...

— Да, да. Ще дам хора да помогнат при товаренето. Друго?

— Страшно съм изморен, сър. А и тази история с Джаксън... Ако спирачът ни Девлин може да ме отмени за два-три часа...

— Ще уредя въпроса.

* * *

Един войник с кавалерийска шапка с козирка надникна през страничното прозорче на локомотива и се завзира през вече гъсто падация сняг.

— Това трябва да е складът за гориво — обърна се той към Банлън.

Банлън се приближи до него, кимна, върна се при лостовете за управление и бавно намали ход до пълното спиране на локомотива точно срещу склада, който представляваше барака само с три стени, напълнена догоре с дърва.

— Би ли повикал товарачите — обърна се Банлън към войника.

Товарачите — десетина войници — се появиха само след секунди с крайно умърлушен вид. Човек би помислил, че ако имаха избор, биха предпочели да се бият с двойно повече индианци. Неохотата им беше лесно обяснима — макар че наближаваше обяд, небето така се беше свъсило, а снегът, гонен от силния вятър, се сипеше толкова гъсто, че видимост почти нямаше. Студът се засилваше с всяка минута. Войничетата, треперещи от мраз и потупващи с крака, се подредиха с гръб към приближаващата снежна буря и започнаха да си подават цепениците от бараката до вагона за горивото. Работеха живо и чевръсто, защото сами знаеха, че колкото по-бързо свършат, толкова по-скоро ще се приберат относително на топло във вагоните си.

Някъде към края на композицията, от другата страна, безшумно и леко се шмугна смътна фигура и се покатери на предната платформа на вагона с припасите. Вратата беше заключена. Мъжът, облечен във войнишки шинел и с кавалерийска шапка на главата, се наведе към ключалката, огледа я, измъкна от джоба си тежка връзка ключове, избра един, пъкна го и вратата веднага се отвори, за да се затвори също тъй бързо след него.

Драсна клечка кибрит и запали малка газена лампа. Дийкин изтупа снега от шинела си — О'Брайън му го беше дал да се предпазва от стихиите, — придвижи се към средата на вагона и се огледа.

В дъното, наредени по четири в дълбочина и два на ширина върху явно набързо сковани лавици от двете страни на централната пътека, имаше точно трийсет и два ковчега, свършено еднакви по форма и размер. Явно неизвестният майстор-дърводелец се бе придържал към възгледа, че кавалеристите ги вадят от калъп. Останалата част от вагона съдържаше какви ли не припаси. Вдясно бяха наредени в стройни купчини хранителни припаси, кои в чували, кои в сандъци. Цялата лява половина беше заета от наредени един връз друг дървени сандъци с меден обков и неизвестни предмети, издуващи няколко брезентови платнища. На дървените сандъци пишеше:

МЕДИЦИНСКА СЛУЖБА. АРМИЯ НА СЪЕДИНЕНИТЕ ШТАТИ.

Дийкин повдигна крайчеца на най-близкия брезент. Кутиите под него от безиросано дърво имаха същия надпис. Следващите платнища,

чиито краища повдигна, криеха същите кутии, със същия надпис, Последният най-малък брезент разкри под себе си висок и тесен сив сандък с кожена дръжка. Надписът гласеше:

АРМЕЙСКА ПОЩА & ТЕЛЕГРАФ

Дийкин свали последния брезент, нави го на руло, пъхна го под шинела си, нарами сивия сандък, загаси лампата и излезе, като не пропусна да заключи след себе си. Дори през краткото време, което прекара вътре във вагона, видимостта явно се бе влошила. Добре, че влакът се движи по релси, рече си Дийкин, защото в такова време ездач заедно с коня или дори цял дилижанс неминуемо биха свършили на дъното на някоя урва.

Помъкнал тежкия предавател и без ни най-малко да се прикрива, Дийкин забърза покрай продоволствения вагон и се покатери на предната платформа в първия от двата конски вагона. Вратата се оказа отключена. Той влезе вътре, затвори подире си, сложи предавателя на пода, намери газена лампа и веднага я запали.

Повечето коне бяха на крака, голямата част дъвчеха унило сеното, което се подаваше от закованите от едната страна на вагона ясли. Те почти нямаха пространство за движение в тесните си боксове, но това изглежда не им правеше впечатление. Не се впечатлиха и от присъствието на Дийкин. Тези от тях, които си направиха труда да го забележат, го изгледаха без капка любопитство и безразлично се извърнаха на другата страна.

Дийкин също не им обърна внимание. Много повече го занимаваше източникът на хранителните им запаси — сандък за сено от подвижни летви, висок почти до покрива на вагона. Той свали двете най-горни летви, покачи се върху сеното и изрови дълбока дупка от задната страна, до стената на вагона. Скочи на пода, уви предавателя в платнището, покатери се с него обратно върху сеното, зарови го навътре в дупката и го покри с почти еднометров пласт сено. Дори ако се случеше най-лошото, реши Дийкин, предавателят би трябвало да остане неоткрит поне едно денонощие, а на него това му беше достатъчно.

Изгаси лампата, излезе навън и си за проправя път към задната част на втория вагон. Изтръска шинела си отвън на платформата, влезе вътре, закачи го на кука в коридора пред спалните купета на офицерите

и тръгна към предната част, като душеше одобрително. Спря пред отворената врата вляво и надникна вътре.

Кухнята беше малка, но безупречно чиста. На бумтящата печка кротко къкреше цяла батарея тенджери. Единственият обитател се оказа нисък и много дебел негър, нелепо издокаран в униформата на военен готвач, без да бъде пропусната островърхата бяла шапка. Той се ухили широко и продемонстрира безупречно равните си бели и лъскави зъби.

— Добро утро, сър.

— Добро утро. Вие трябва да сте Карлос, готвачът.

— Точно така — засия насреща му Карлос. — А вие трябва да сте господин Дийкин, убиецът. Тъкмо навреме за малко кафе, сър.

* * *

Клеърмонт стоеше на платформата на локомотива редом с Банлън, който надзираваше товаренето на горивото. След малко машинистът се обърна и се надвеси отстрани.

— Достатъчно! Вече се напълни. Много благодаря. Сержант Белю вдигна ръка, че е разбрал, каза нещо на хората си, а те незабавно се затътриха признателно по посока на вагоните и почти незабавно се изгубиха от поглед в снежната вихрушка на мрака.

— Готови ли сме за път, Банлън? — попита полковникът.

— Само да поутихне бурята, сър.

— Да, разбира се. Казахте, че искате спирачът да ви отмени. Сега е моментът.

— Казах, наистина — сурово изрече Банлън, — но сега съвсем не е моментът. През следващите три мили Девлин трябва да е на поста си в спирачния вагон.

— Защо точно следващите три мили?

— Докато стигнем върха на Прохода на Палача. Той е най-стръмният в тези планини.

Клеърмонт кимна.

— Ползата от спирача ще е голяма.

ПЕТА ГЛАВА

Форт Хъмболт бе разположен в началото на тясна, осеяна със скали долина, която от запад се отваряше към просторна равнина. Стратегически местоположението на форта беше подбрано безупречно. Зад него на север се спускаше отвесно скалист скат, на изток и запад граничеше с клисура — тясна, но много дълбока. Източният и ръкав се опасваше от железопътен мост. Самите релси минаваха от изток на запад пред самия форт и бавно се спускаха по криволичещата долина надолу към равнината. Така че от гледна точка на отбраната Форт Хъмболт не можеше да бъде разположен по-сполучливо. Единствените подстъпи към него бяха през моста или отгоре, откъм долината. Обърнати в коя да е от двете посоки, малки групи решителни и добре окопани защитници бяха в състояние с лекота да отблъскват десеторно по-многоброен враг.

В архитектурно отношение фортът съвсем не се отличаваше със самобитна неповторимост. Построен преди завършването на железопътната линия „Юниън Пасифик“ през 1869 година, той разчиташе изцяло на местни строителни материали, а неограничените запаси от иглолистни гори предоставяха изобилие в това отношение. Дървеното укрепление, издигнато на стълбове, представляваше обичайният кух в средата квадрат, опасан отвсякъде с дъсчена пътека. Тежката порта, гледаща едновременно към железния път и виещата се през долината река, беше от южната страна. Веднага щом се влезеше през нея, вдясно, се намираще караулното отделение, а вляво — складът за оръжие, муниции и експлозиви. Цялата източна страна на форта се заемаше от конюшните, а срещу тях, от западната страна, бяха казармите и кухнята. Жилищните помещения на офицерския състав бяха в северния край. Там се помещаваха също така административните служби, телеграфистите, лазаретът и неизбежните стаи за случайни уморени пътници, които навестяваха форта изненадващо често: до всяко друго населено място ги чакаше дълъг, дълъг път.

От запад, откъм долината, към форта се приближаваше група изнурени пътници, които явно с нетърпение очакваха да проверят какъв подслон и гостоприемство ще им предложи фортът. Бяха индианци, омотани до ушите в дрехи, които обаче не успяваха да ги защитят от хапещия студ и ситния сняг. Те имаха уморен, много уморен вид, но конете им бяха още по-изтощени и буквално се тътреха из дълбокия до глезените сняг. Само водачът им, необичайно бледолик и поразително, красив индианец, не изглеждаше съсипан. Седеше изправен на седлото. Но това бе неизменната поза на вожда на пайутите.

Той прекара хората си през широко отворената и неохранявана порта, вдигна ръка, за да ги пусне сами да се оправят, и прекоси двора в посока към дървената къщичка с надпис над вратата КОМЕНДАНТ. Индианецът слезе от коня, изкачи няколкото стъпала и влезе вътре, като побърза да затвори след себе си, за да не бъде последван от вихрушката сняг.

Сеп Калун се беше разположил в креслото на полковник Феърчайлд, качил крака върху писалището. В едната си ръка държеше запалена пура от запасите на полковника, а в другата — чаша уиски от същите запаси. Той вдигна поглед, свали крака на пода и стана — крайно нехарактерен за Сеп Калун жест на уважение, тъй като поначало никого не уважаваше. От друга страна обаче никой не би проявил неуважение към този индианец. Или поне не би имал възможност да го стори два пъти.

— Добре дошъл, Бяла Ръка — приветствува го Калун. — Доста бързо пристигна.

— В такова време мъдрият човек избягва да се бави.

— Всичко ли мина добре? Жицата за Сан Франциско...

— Прекъсната е. — Властно, почти презрително Бялата Ръка отхвърли с жест предложената бутилка уиски. — Разрушихме моста над пролома Анатоба.

— Добре си направил, Бяла Ръка. С колко време разполагаме?

— Докато успеят да стигнат дотук войниците от запад?

— Да. Макар да нямаме основания да допуснем, че са заподозрени нещо нередно във Форт Хъмболт. Но да не оставяме нищо на случайността.

— Залозите са твърде високи, Сеп Калун. — Индианецът се позамисли. — Три дни. Не по-малко.

— Предостатъчно. Влакът пристига утре между пладне и привечер.

— А войниците?

— Още не сме получили сведения. — Калун се поколеба, после извинително се прокашля. — Няма да е зле. Бяла Ръка, ако ти и твоите храбреци си отпочинете няколко часа. Може да ви се наложи пак да поездите преди мръкнало.

Настъпи мълчание, по време на което Бялата Ръка не откъсваше поглед от Калун. Белият човек явно се гърчеше от неудобство. Накрая индианецът рече:

— Има моменти, Калун, когато Бялата Ръка се съмнява в твоята преценка. Имахме споразумение, ако са спомняш, по повод превземането на този форт. Ти с хората си трябваше да се появиш след смрачаване и да измолиш подслон за през нощта. Щяха да ви го предоставят, защото сте бели, а нощта беше снежна. Така и стана. След това трябваше да убиете нощните пазачи, да отворите портата, да ни пуснете да влезем и заедно да нападнем войниците, както си спят.

Калун се пресегна към уискито.

— Нощта беше непрогледна, Бяла Ръка. Нищо не се виждаше. Ти сам каза, че навън валеше сняг, беснееше и буря. Затова решихме...

— Бурята е само в главите ви, а снегът е роден бутилка огнена вода. Още тогава го надуших. Затова не сте убили двама от пазачите и те са имали време да вдигнат тревога. Не много време, но достатъчно, за да бъдат избити петнайсет от най-добрите ми воители. Огнена вода!

— Уиски! А после твърдите, че белите хора били по-добри от червенокожите.

— Чакай, Бяла Ръка, разбери...

— Всичко разбирам. Разбирам, че ви е грижа единствено за себе си и за приятелите ви, които до един са зли хора, но не и за пайутите. Ние яздохме цяла нощ и един ден, за да разрушим моста Анатоба. А сега пак искате да оседлаем конете си.

Калун притеснено се опитваше да го успокои.

— Още не е сигурно, но трябва на всяка цена да попречим на онези войски да пристигнат тук. Сам знаеш.

— Сигурно е, че ще изгубя още хора. Може би още много. Но те няма да умрат за теб, Калун, нито за твоето злотворно уиски, а заради това, което сториха на моя народ. Армията на белите хора е мой враг и ще си остане такава, докато Бялата Ръка още диша. Те също са храбри и изкусни воители. Затова ако разберат, че са били нападнати от Бялата Ръка и пайутите, няма да се успокоят, докато не ни изстребят до крак. Така че цената е твърде висока, Сеп Калун.

— А ако не остане нито един бял, за да разказва какво се е случило? — Калун изчака тази мисъл да се загнезди в съзнанието на индианеца и продължи ласкаво, убедително: — Наградата е по-висока от цената, много по-висока.

След продължително мълчание Бялата Ръка кимна неколкократно.

— Така е. Наградата си заслужава.

Петнайсет минути след като военният влак запълзя мъчително нагоре към Прохода на Палача, Марика вече беше застанала до прозореца на офицерския салон, загледана навън, напълно забравила както шестимата мъже, седнали зад гърба и, така и вледеняващия хлад на стъклото, на което бе подпряла чело.

— Каква фантастична гледка — промълви тя сякаш на себе си.

Едва ли някой би оспорил изявлението и. Снежната вихрушка бе преминала и сега криволичещият железен път се виждаше на две мили разстояние как следва главоломните очертания на обрамчената с борове бяла долина до паяжиновидния мост, прекрачил ждрелото ниско долу, както често става след снеговалеж, всичко се виждаше с почти неестествена яснота.

Клеърмонт не се интересувахе от гледката, Мисълта му бе заета с далеч по-неотложни и тревожим проблеми.

— Успяхте ли да научите нещо, господин маршал? — попита той.

— Не, сър. — Пиърс не беше умърлушен, защото природата му не бе нагодена към усещането и проявлението на подобни чувства, но и трудно би могъл да бъде наречен възторжен. — Никой нищо не знае, нищо не е видял, нищо не е направил, нито чул, никой никого дори не

подозира. Не, сър, може да се каже, че не съм постигнал никакъв напредък.

— Аз не съм толкова сигурен — насърчително се обади Дийкин. — От полза е и всяка подробност, която може да изключи някого от сметките, нали, господин маршал? Например, аз бях целият овързан, така че няма начин да съм убиецът. Остават ви само осемнайсети на заподозрени. За човек с вашите...

Той млъкна, защото до слуха на всички стигна оглушителен гръм. Клеърмонт, вече почти станал, попита с гласа на човек, убеден, че надвисналата беда е вече тук:

— За Бога, какво беше това?

Марика потвърди и най-черните му подозрения. Гласът и се извиси до писък:

— Не! Не! Не!

Освен Клеърмонт, Пиърс и Дийкин в салона имаше още трима мъже — О'Брайън, губернаторът и преподобният Пийбоди. Само след секунди всички до един се бяха скупчили до най-близкия прозорец от страната на Марика. Лицата на шестимата отразяваха, или поне така изглеждаха, целия ужас, потрес и неверие, които се съдържаха в гласа на момичето.

Последните три вагона от композицията — двата, в които пътуваха войниците, и спирачният — се бяха откъснали от основното тяло на влака и вече набираха скорост назад по дългия стръмен скат на Прохода на Палача. Бързо растящото разстояние между предната част на композицията и откъсналите се вагони ясно показваше с какво шеметно ускорение се отдалечаваха. Дийкин се разкрещя:

— За Бога, скачайте! Веднага! Скачайте! Преди да е станало късно!

Ала никой не скочи.

Средният от трите откъснали се вагона — онзи, в който пътуваше и Белю — вече се олюляваше и застрашително дрънчеше. Тракането на колелетата при преминаването през релсовите подложки се увеличаваше с всяка изминала секунда. Съединителните плочи на релсите бяха закрепени за траверсите не с болтове, а посредством метални шипове, което увеличаваше заплахата, че самият железен път ще започне да се измъква от леглото си.

Сред войниците във вагона цареше пълно объркване. Лицата им изразяваха всички възможни чувства от изумление до паника. Повечето, до един правещи сетни усилия да запазят равновесие, се щураха насам-натам безцелно, ала две от войничетата, подканяни от режещия глас на Белю, отчаяно се опитваха да отворят страничните врати. След няколко минути безрезултатни усилия се отказаха. Едното войниче извиси глас над безразборните крясъци:

— Боже милостиви! Вратите са заключени отвън!

Парализирани от ужас, шестимата мъже и момичето в офицерския салон продължаваха да гледат безпомощно как изскубналите се вагони, вече изминали една четвърт от голямата извивка в Прохода на Палача и отдалечени поне на миля от тях, неумолимо увеличаваха скоростта си и така се олюляваха от една страна на друга, че колелетата започнаха да се отделят от релсите.

Клеърмонт извика:

— Девлин! Спирачът! Защо по дяволите не направи нещо?

Същата мисъл, при това с далеч по-голяма настойчивост, мина през ума и на сержант Белю.

— Спирачът! Спирачът! Защо не направи... какво, по дяволите, прави?

Белю хукна или — ако трябва да бъдем по-точни — политна по яростно трясщата се и вибрираща пътека към задната врата на вагона. Нямаше какво да го спре поради факта, че централното пространство беше безлюдно — повечето войници, хипнотизирани от шока, че трябва да приемат сляпо неизбежното, бяха притиснали обезумели лица към стъклата на прозорците, с омагьосани от размазания пейзаж съзнания.

Сержантът се добра до задната врата и задърпа отчаяно, но без резултат дръжката. Тази врата също се оказа заключена. Белю измъкна колта си от кобура и стреля отгоре и встрани от дръжката. Даде четири изстрела, без изобщо да забелязва смъртоносните рикошети, свистящи из вагона — пред лицето на далеч по-големи опасности какво значат някакви си рикошети? След четвъртия изстрел вратата отстъпи пред отчаянието на Белю. Той излезе на задната платформа и почти веднага бе съборен от ураганния вятър и яростното люлеене на вагона. За да се спаси, той трябваше със сетни сили да се вкопчи с две ръце в парапета.

Колтът в дясната му ръка полетя с въртеливо движение към снежните преспи.

Белю предприе самоубийствена стъпка, но единственият избор, който имаше, бе как да умре. Той се хвърли напред към платформата на спирачния вагон, улови се за перилата, извлече се нагоре на мускули и заблъска вратата със сила, граничеща с безумието. Както можеше да се предположи обаче, и тя бе заключена. Белю долепи чело до страничното прозорче и надникна вътре. Очите му се изцъклиха и лицето му се забули от последното проумяване, което ни спохожда твърде късно.

Голямото спирачно колело беше там, в дъното на вагона, но нямаше ръка, която да го държи. Вместо него тя стискаше отворената Библия на пода. Девлин, проснат по лице, лежеше до импровизираното си легло. Между слабите му плешки стърчеше ръкохватката на нож.

Белю извърна съсипаното си лице и с празен поглед загледа отрупаните със сняг борове покрай железопътната линия, които профучаваха край него със сто мили в час. Той се прекръсти — нещо, което не беше правил от детските си години, — но сега вече без страх на лицето. Вместо това то изразяваше примирение — сержантът бе приел неизбежната смърт.

В салона седмината втрещени зрители стояха безмълвни, защото думите бяха излишни. Също като Белю и те се бяха примирили тъпо с неизбежността на смъртта.

Отдалечилите се вече на две мили от тях вагони, все още по някакво чудо неизлезли от релсите, залитаха сега към последния завой, отвеждащ право на моста. Марика рязко се отдръпна от прозореца и закри с ръце лицето си в мига, когато те достигнаха завоя. Изхвърчаха от релсите (от това разстояние тя не можеше да види дали изтръгнаха и тях), прекатуриха се на една страна, заплаваха над бездната, мързеливо се преобърнаха и все още зацепени един за друг, застанаха в отвесно положение. Така се сгромолясаха едновременно в най-отдалечения главозамайно стръмен склон на пролома с експлозивния гръм на избухнал склад за барут. Несъмнено за всички мъже в тези три вагона смъртта настъпи мигновено. Една безкрайна секунда сплесканите обезобразени вагони останаха в това положение, сякаш залепени за стената на каньона, без да помръднат, а сетне с отмереност и забавеност, които контрастираха гротескно с шеметната скорост в

минутата на удара, неохотно се отделиха и мързеливо се запрекатурияха в невидимите дълбини.

* * *

Единайсетте останали живи от общия брой пътници, потеглили с влака от Рийз Сити, повечето от които треперещи неударжимо, се събраха в задната част на втория конски вагон — всъщност сега влакът свършваше тук — и разглеждаха сцеплението, чийто свободен край до неотдавна беше закрепен за предницата на първия войнишки вагон. Три от четирите огромни болта, макар и разхлабени, все още бяха на местата си в пластината. Клеърмонт разглеждаше с невярващи очи и болтовете, и пластината.

— Как, как е могло да се случи? Вижте ги колко са големи!

— Не че имам намерение да се спусна в пропастта да проверя — каза О'Брайън, — пък и всяко доказателство е разбито на трески, но много ми се ще да видя състоянието на дървото, към което са били скрепени болтовете.

— Но на мен ми се стори, че чух трясък...

— Или — изказа предположение Дийкин — прекършването на тежка греда на две части.

— Разбира се — пусна Клеърмонт веригата с пластината. — Разбира се. Сигурно това е причината. Но защо... Банлън, ти си машинист. Всъщност ти си единственият човек, който разбира нещо от влакове.

— Бог ми е свидетел, представа си нямам. Дървото трябва да е изгнило — случва се, без да му личи изобщо. А и това е най-голямата стръмнина в тези планини. Изказвам предположения, нищо повече. Едно не разбирам обаче — защо Девлин не си мръдна пръста?

Както лицето, така и гласът на Клеърмонт изразяваха трезва суровост.

— Никога няма да получим отговор на някои въпроси. Миналото си е минало. Сега най-важното е да се опитаме отново да влезем във връзка с Рийз Сити или Огдън — трябва незабавно да ни изпратят нови войници на мястото на онези нещастници. Царство им небесно. Каква ужасна смърт! Единствената смърт, достойна за кавалерист, е лице в

лице с врага. — Клеърмонт не звучеше достатъчно на място, както му се искаше, та трябваше със съзнателно усилие на волята да се върне към действителността. — Слава Богу поне, че лекарствата и другите медицински запаси не пострадаха.

Дийкин очевидно не беше в настроение да му съчувствува.

— И да бяха полетели с тях в пропастта, какво от това?

— Не ви разбрах.

— Лекарствата са безполезни, когато няма лекар да ги предпише.

Клеърмонт помълча няколко секунди.

— Вие нали сте лекар...

— Вече не съм.

Двамата се радваха на предани слушатели. Дори по все още ужасеното лице на Марика се появиха признаци на заинтересованост.

— Но по дяволите, Дийкин, там горе има епидемия не от друго, а от холера! Става дума за човешки същества като вас...

— Които само чакат да ме обесят. Вероятно това ще стане, въпреки протестите на Пиърс, на първото по-яко дърво. Така че човешките същества да вървят по дяволите. Освен това сам споменахте, че става дума за холера, а не за какво да е.

Клеърмонт го изгледа с максималното презрение, което се удава на човек, без да прибегне до насмешлива усмивка.

— Това ли е същинската причина?

— Тя си е много основателна.

Клеърмонт му обърна гръб с погнуса и огледа зъзнещата компания.

— Така и не овладях морза. Някой от вас може ли...

— Не съм Фъргюсън — обади се О'Брайън, — но ако ми дадете повечко време...

— Благодаря ви, майоре. Хенри, преподавателят е в предната част на продоволствения вагон, под едно платнище. Би ли го донесъл в дневното помещение? — Полковникът се обърна към Банлън и изрече с горчивина: — Единствената полза от цялата тази ужасна история е, че ще успеем по-бързо да стигнем до форта. Като ги няма онези вагони...

Банлън не беше тъй оптимистичен.

— Няма да стигнем по-бързо. Девлин беше единственият, който знаеше да управлява влак. А аз все пак имам нужда от сън.

— Господи, съвсем забравих. Сега ли?

— Денем мога да постигна двойно по-висока скорост отколкото нощем. Затова ще се опитам да издържа до довечера. Дотогава — той кимна към стоящия наблизо войник-огняр — двамата с Рафърти няма да сме особено бодри, господин полковник.

— Разбирам. — Клеърмонт хвърли още един поглед на висящата верига и пластината. — А какво ще кажеш за безопасността, Банлън?

Банлън се зае да разтрива старателно бял четина по лицето си, сетне рече:

— Не виждам никакъв проблем, сър. Ще изтъкна четири причини. Това се случва веднъж на един милион за пръв път изобщо чувам за такова нещо, — така че вероятността да се случи повторно е също едно към един милион. Тежестта, която трябва да тегли локомотивът, сега е значително по-малка. Това е най-голямото нанагорнище по цялата линия и веднъж като го превалим, всичко ще тръгне много по-лесно.

— Ти каза четири. Станаха три.

— Извинете, сър. — Банлън разтърка очи. — Уморен съм, затова. Сега ще грабна чук и длето и ще проверя всички сцепления. Само така може да се разбере дали не е загнило някъде.

— Благодаря ти, Банлън. — Полковникът прехвърли вниманието си върху завръщащия се Хенри, чието изражение недвусмислено показваше, че вече е извън обсега на всички удари, които може да му стовари съдбата. — Готово ли е?

— Не.

— Как така не?

— Ами така — предавателят го няма.

— Какво?

— Поне в продоволствения вагон със сигурност го няма.

— Не е възможно!

Хенри само се втренчи печално в недалечния хоризонт.

— Сигурен ли си?

В гласа на Клеърмонт нямаше толкова недоверие, колкото неразбиране, уморена озадаченост на човек, комуто твърде набързо са се струпали прекалено много непонятни неща.

Хенри си придаде израз на наранена благост, който много отиваше на скръбната му физиономия.

— Без да искам да проявя безочливост бих предложил на господин полковника сам да отиде да провери.

* * *

Клеърмонт мъжествено потуши недвусмислено задаващия се апоплектичен удар.

— Всички! До един! Претърсете влака!

— Позволете да ви изтъкна следните две неща, господин полковник изрече Дийкин. — Първо, от десетте души, към които се обръщате в момента, единственият ви подчинен е Рафърти. Никой от останалите не се намира под вашата команда, било то пряко или не, което е голямо неудобство за един тираничен полковник, свикнал на незабавно подчинение. И второ, според мен претърсването на влака не си заслужава труда.

Клеърмонт още по-мъжествено се зае да потушава набъбващите в гърдите му чувства, след което се насили да изгледа Дийкин с въпрос в очите.

Дийкин поясни:

— Докато зареждахме с гориво тази сутрин, видях как някой изнесе от продоволствения вагон сандък с големината на предавателя и тръгна с него към задната част на влака. Снегът беше много гъст и видимостта... Всички помним картината. Изключено бе да разпозная кой е.

— Така ли? Ако предположим, че е бил Фъргюсън, защо му е било да го разнася?

— Откъде да знам? Фъргюсън или не, не съм разговарял с този човек. Пък и защо трябва аз да мисля вместо вас?

— Ставаш все по-нагъл, Дийкин.

— И не виждам какво можете да направите в тази връзка — сви рамене престъпникът. — Може да е искал да го поправи.

— Защо ще го изнася тогава от вагона?

Дийкин прояви крайно нетипична раздражителност.

— Откъде по дяволите да... — Овлaдя се. — Продоволственият вагон отоплен ли е?

— Не.

— А температурата беше доста под нулата. Ако е искал да ремонтира нещо по апаратурата, най-вероятно е да отнесе предавателя някъде на топло — например в един от войнишките вагони. А те и двата са на дъното на тази пропаст — заедно с предавателя. Ето ви отговор на въпроса.

Клеърмонт вече владееше нервите си.

— Прекалено лесно намираш отговорите, Дийкин — рече замислено.

— О, Господи! Вървете тогава, претърсвайте влака!

— Не, вероятно си прав. Ако не за друго, то поне защото не разполагаме с друго обяснение. — Той направи една крачка към Дийкин. — Нещо ми е познато лицето ти. — Дийкин бегло го погледна и веднага отклони очи, без да каже нищо. — Бил ли си някога във войската?

— Не.

— На чия страна си се бил — на Съюза или на Конфедерацията?

— На никоя.

— Как така на никоя?

— Вече ви казах, че мразя насилието.

— Тогава какво си правил по време на гражданската война?

Дийкин помълча, като че ли се опитваше да си припомни, сетне отговори:

— Бях в Калифорния. А там не ни занимаваха особено събитията на източното крайбрежие.

Клеърмонт поклати глава.

— Ти наистина умееш да си пазиш кожата, Дийкин.

— Има и по-неподходящи неща за пазене в този живот — безразлично сви рамене Дийкин, обърна се и тръгна бавно покрай релсите.

Хенри го проследи с гробовен поглед, обърна се към О'Брайън и тихо рече:

— И аз като полковника съм го виждал някъде.

— Познаваш ли го?

— Не знам. Не се сещам за име, нито си спомням къде съм го виждал. Но ще си спомня.

* * *

Малко след обяд отново заваля сняг, но не толкова гъст, че да наруши видимостта от кабината на машиниста. Влакът, състоящ се сега само от локомотива, ремаркетото за горивото и пет вагона, се движеше с доста добра скорост нагоре покрай криволичетската долина, а подире му се влачеше дълго пухкаво перо от дим. В трапезарията мрачно обядваха всички пътници с изключение на един. Клеърмонт се обърна към Хенри:

Предай на господин Пийбоди, че вече сме на масата — Хенри излезе, а полковникът рече на губернатора: — Макар че, да си призная, никак не ми се яде.

— Нито пък на мен, господин полковник. Външният вид на губернатора не опровергаваше думите му. Напрежението от предишната нощ беше оставило своя отпечатък, сега подсилен от изпитост и бледност, които доскоро липсваха. Торбичките под очите му бяха тъмни и с жилки, а малкото, което прозираше изпод разкошната брада, беше посивяло; страните му висяха отпуснати.

— Какво ужасно, ужасно пътуване! — продължи той. — Всички войници, всички онези прекрасни момчета... Изчезнаха и капитан Оукланд, и лейтенант Нюъл... нищо чудно и те да са мъртви, знам ли... И доктор Молиньо... Не само мъртъв, ами убит! А маршалът представа си няма кой... кой... Господи! Та той може би седи тук сред нас! Имам предвид убицеца!

— Шансовете са приблизително десет към едно да не седи сред нас, господин губернатор — опита се да го успокои Пиърс. — Вероятността да е някъде долу в пропастта е далеч по-голяма.

— Откъде знаете? — Губернаторът поклати глава в тъжно отчаяние. — Никой не може да знае. Не мога да не се запитам какво ще се случи сега, Господи!

— Не знам — рече Пиърс. — Но ако съдим по изражението на Хенри, то вече се е случило.

Хенри, който тъкмо се беше появил, имаше вид на несправедливо подгонено животно. Той конвулсивно стискаше и разпускаше юмруци. Гласът му излезе съвсем дрезгав от гърлото:

— Не мога да го открия, сър. Проповедника, за него говоря. Няма го в купето му.

Губернаторът гръмко изстена. Двамата с Клеърмонт се спогледаха и в очите им се отрази едно и също мрачно предчувствие. За миг лицето на Дийкин замръзна в каменна маска, погледът му помътня, стана сиволеден. Ала веднага се отпусна и той разговорчиво каза:

Едва ли е някъде далече. Само преди петнайсетина минути разговарях с него.

— И на мен ми направи впечатление — кисело се обади Пиърс. — За какво говорихте?

— Опитваше се да спаси душата ми — обясни Дийкин. — Дори след като му изтъкнах, че убийците са бездушни, той пак...

— Млъкнете! — почти изкрещя Клеърмонт. — Претърсете влака!

— А да го спрем ли, сър?

— Спрете го, О'Брайън!

— На този влак постоянно нещо се случва, господин полковник — каза О'Брайън, без да придаде някаква специална многозначителност на гласа си. И не беше необходимо. — Може да е във влака, а може и да го няма. Ако липсва, ще е някъде покрай релсите. Изключено да е паднал в пропаст, защото вече цял час не сме минавали покрай дефилета. Ако е извън влака, ще трябва да тръгнем на заден ход и да претърсваме всеки ярд...

— Разбира се. Хенри, предай на Банлън.

Хенри се втурна напред, докато губернаторът, Клеърмонт, О'Брайън и Пиърс тръгнаха към опашката на влака. Дийкин не помръдна от мястото си и явно нямаше намерение никъде да ходи. Марика го изгледа съвсем недружелюбно. Тъмните и очи бяха каменни, доколкото това се удава на топли тъмни очи, а устните и бяха свити. Гласът и, когато заговори, изразяваше недоверие и враждебност, които напълно отговаряха на изражението на лицето ѝ:

— Той може да е болен, наранен... може да умира. А вие си седите тук, сякаш нищо не е било. Няма ли да им помогнете да го намерят?

Дийкин се облегна лениво назад, кръстоса крака и запали тънка пура. Отговори и с искрена изненада:

— Кой? Аз? Не, разбира се. Какъв ми е той на мен? Или аз на него? Да върви по дяволите, преподобният.

— Но той е такъв мил човек! — Трудно беше да се проумее дали Марика е повече потресена от непочтителното му безбожие или от коравосърдечното бездушие. — Та той... той седеше тук и разговаряше с вас...

— Самопокани се. Сега сам да се оправя. Момичето произнесе бавно, с паузи между думите, сякаш не бе в състояние да повярва:

— На вас просто ви е безразлично.

— Точно така.

— Маршалът излезе прав, а аз сгреших. Трябваше да се вслушам в думите на един опитен човек. Бесилото наистина е прекалено слаба мярка за вас. Вие очевидно сте най-безчувственият, най-себелюбивият човек на света.

Дийкин отвърна благоразумно:

— По-добре човек да е най, най в някое отношение, отколкото за нищо да не го бива. Което ми напомня за нещо наистина хубаво. — Той стана. — Уискито на губернатора. Сега, когато всички са толкова заети, е моят шанс да се възползувам от него.

Той излезе в коридора и мина покрай спалните купета на Марика и чичо и, а момичето остана неподвижно известно време, като гневът на лицето му се примеси постепенно с озадаченост. После и тя стана след кратко колебание и безшумно го последва. Когато стигна вратата на офицерския салон, Дийкин беше при барчето над канапето в предната част на помещението. Той си наля уиски в голяма чаша и пресуши съдържанието с една-единствена гигантска глътка. Марика го наблюдаваше, а лицето и изразяваше почуда и все повече недоумение; Дийкин отново си сипа, изгълта новата доза и се обърна към прозореца вдясно. Загледа се навън с явно невиждащи очи. Слабото му мургаво, ожесточено лице се набръчка и по него се изписа стряскащо неумолима свирепост.

Марика бавно и безшумно влезе в салона. Очите и се уголемиха под намръщаното чело. Беше само на метър от Дийкин, когато той обърна към нея сгърченото си от злоба лице. Марика бързо отстъпи назад, сякаш очакваше да я удари. Изминаха секунди, преди той с нещо да покаже, че е забелязал присъствието и. Постепенно лицето му възвърна обичайното си изражение — или по-скоро липса на такова.

— Стреснахте ме, госпожице — рече добродушно. Тя не отговори веднага. Пристъпи напред като сомнамбул със същото учудване на лицето, вдигна ръка и леко докосна ревера му.

— Кой сте всъщност? Той сви рамене.

— Джон Дийкин.

— Какъв сте?

— Нали чухте какво каза маршалът...

Той млъкна, защото откъм коридора се разнесоха гласове — гръмки, явно придружени от възбудено жестикулиране. Влезе Клеърмонт, следван от губернатора, Пиърс и О'Брайън. Говореше полковникът:

— Щом го няма, значи е паднал от влака и лежи някъде край релсите. А тук със сигурност го няма. Ако се върнем пет-шест мили назад...

Губернаторът го прекъсна — към безбройните неприятности се беше прибавила още една и гласът му не криеше неговото раздражение:

— По дяволите, Дийкин, това е моето уиски!

Дийкин кимна в знак на съгласие.

— При това с отлично качество. Спокойно можете да черпите от него всеки гост.

Без да каже дума или с нещо да подсказе намеренията си, Пиърс пристъпи напред и яростно удари Дийкин по дясната ръка. Чашата отлетя встрани.

Реакцията на Марика беше неволна и изненада не само околните, но и нея самата:

— Какъв храбър мъж сте, господин маршал. С този огромен пистолет в кобура.

С изключение на Дийкин, всички се втренчиха учудено в нея. Пиърс погледна към Дийкин, а изненадата на лицето му постепенно се смени от презрението, с което измъкна колта от кобура си, захвърли го на канапето и се усмихна приканващо. Дийкин не реагира. Пиърс замахна с лявата ръка и го удари силно през долната част на лицето с опакото на свития си юмрук — един от унижителните за всеки мъж удари. Дийкин политна и се отпусна тежко на креслото, а след няколко секунди, през които мъжете в салона се бяха извърнали от срам за изгубеното му достойнство, стана, попи кръвта от сцепената си устна и

отиде в другия край на помещението — близо до вратата за коридора. Чу се скърцане на спирачки и всички се втурнаха покрай него, за да виждат по-добре от платформата. Марика бавно ги последва, но спря пред Дийкин. Извади от чантичката си полупрозрачна елегантна носна кърпичка и се зае да попива сцепената му устна.

— Горкият човек — каза тя много кротко. — Толкова малко живот му остава.

— Още съм жив.

— Нямах предвид вас, а маршала.

И тя излезе в коридора. После, без да погледне назад, се вмъкна в спалното си купе. Дийкин я проследи замислено с поглед, след което отиде до барчето и отново си наля уиски.

Докато той се справяше успешно с алкохола на губернатора, Банлън бавно даваше на заден ход надолу по склона. В задния край на влака, върху платформата на втория конски вагон, бяха застанали четирима мъже, плътно омотани в дебели дрехи, за да се предпазят от хапещия студ и бавно падащия ситен сняг. Клеърмонт и Пиърс се вглеждаха внимателно от дясната страна в пространството край релсите, а губернаторът и О'Брайън — от лявата. Но миля след миля пропълзяваше назад, а нямаше нищо за гледане. Снегът и от двете страни бе девствено чист, недокоснат от нищо, ако не се броят леките сажди от предишното преминаване на влака. Освен това снежната покривка не бе достатъчно плътна, за да прикрие дори много по-дребен предмет от едно човешко тяло. С една дума — нямаше и следа от преподобния Пийбоди, нито пък знак, че е паднал или е бил бутнат от влака.

Клеърмонт се изправи и се обърна почти едновременно с О'Брайън, застанал от другата страна на платформата. Полковникът бавно поклати глава, а майорът му кимна в знак на неохотно съгласие, сетне отново се надвеси над парапета и махна с ръка. Банлън, който през последните петнайсет-двайсет минути не откъсваше поглед от опашката на влака, му махна в отговор, че е разбрал. Влакът рязко спря и отново бавно потегли. Четиримата мъже неохотно се оттеглиха в полузатопления конски вагон.

Щом се прибраха в офицерския салон, Клеърмонт свика осмината оцелели пътници на влака без Банлън и войника-огняр Рафърти. Атмосферата бе натежала от подозрителност и заплаха,

примесени със страх. Всеки от присъстващите старателно избягваше погледите на другите. Само на Дийкин като че ли му беше безразлично накъде гледа.

Клеърмонт прокара уморено ръка по челото си.

— Невъзможно. Направо невъзможно. Знаем със сигурност, че Пийбоди не е във влака. Знаем, че няма начин да е слязъл. Никой не го е видял, след като излезе от това купе. Човек не може да изчезне просто така. — Той огледа слушателите си, но никой не му помогна, не реагира, с изключение на смутения Карлос, който пристъпи от крак на крак. Черният готвач явно бе притеснен от необичайната за него компания на благородни мъже. — Така ли е?

— Как ще е така? — намусено попита губернаторът. — Все пак е изчезнал, значи може.

— И да, и не — обади се Дийкин.

Враждебното отношение към Дийкин незабавно се прояви.

— Какво искаш да кажеш с това и да, и не? Какво знаеш за изчезването, господине?

— Нищо. Откъде да знам? Не съм напускал това помещение от момента, в който Пийбоди излезе, до момента, в който Хенри съобщи, че го няма никъде. Госпожица Феърчайлд може да потвърди думите ми.

Пиърс понечи да каже нещо, но Клеърмонт вдигна ръка и сам заговори, като се обръщаше към Дийкин:

— Имаш ли нещо предвид?

— Имам. Вярно е, че не сме прекосявали пропасти по времето, когато Пийбоди изчезна. Но затова пък преминахме през две мостчета, и двете без странична ограда. Ето как би могъл да напусне влака безследно.

О'Брайън не си направи труда да скрие недоверието, което прозвуча в гласа му:

— Интересна теория, Дийкин. Сега остава да обясниш защо е скочил.

— Не е скачал. Бил е блъснат. А още по-вероятно е някой просто да го е вдигнал на ръце и да го е изхвърлил долу под моста. Той беше много дребничък. Един едър як мъж спокойно може да се справи с тази работа. Интересно кой е този мъж. Не съм аз. Имам алиби. Не е и госпожица Феърчайлд. Пък и тя не е едър як мъж. Аз съм нейното

алиби, макар че във вашите очи моите показания едва ли имат някаква стойност. Оттук нататък — всички вие сте големи силни мъже. — Той млькна и ги огледа, без да бърза. — Интересно кой от вас?

Губернаторът едва не заекна от ярост.

— Нелепо! Съвършено нелепо!

— Този човек е луд — хладно постанови Клеърмонт.

— Просто се опитвам да дам обяснение, което пасва на известните нам факти — спокойно изрече Дийкин. — Някой от вас разполага ли с по-правдоподобна теория?

От настъпилото мълчание стана ясно, че никой не може да предложи нещо по-състоятелно.

— Но кой, за Бога, би поискал да убие такъв безобиден човечец като господин Пийбоди? — попита Марика.

— Не знам. Кой, за Бога, ще поиска да убие такъв безобиден стар лекар като доктор Молиньо? Кой, за Бога, ще поиска да убие двама, предполагам, безобидни офицери като Оукланд и Нюъл?

Подозренията на Пиърс пламнаха незабавно и неизбежно:

— Кой казва, че са убити?

Дийкин го изгледа продължително и някак със съжаление. Той очевидно държеше да се разбере, че е непоклатим в намерението си да не влиза във физически двубой с маршала и че това негово решение може да се сравни по сила единствено с пълното пренебрежение, което не пропускаше да му покаже. Това явно силно дразнеше Пиърс.

— Ако след всичко, което се случи, вярвате, че тяхното изчезване е просто невероятно съвпадение, значи е време да предадете маршалската си значка на някой, който има нещо в пространството между ушите. При това, господин маршал, вие също може да сте човекът, когото търсим.

Пиърс с изкривено от злоба лице пристъпи напред и вече замахваше с юмрук, когато Клеърмонт побърза да се намеси. Той застана между него и Дийкин и ако нещо му липсваше, то не беше решимост и властност.

— Не прекалявайте, маршале. Достатъчно насилие видяхме вече.

— Присъединявам се към думите на полковник Клеърмонт — заяви Феърчайлд, като издуваше бузи и говореше с най-властния си губернаторски глас. — Според мен изпадаме в паника. Не можем да сме сигурни в нито една от думите, които този... този престъпник

изрече току-що. Не знаем със сигурност, че Молиньо е бил убит... Феърчайлд имаше ораторската дарба да набляга за по-голям ефект на желаната дума и да прави красноречиви паузи, след като я подчертаваше по този начин. — Само Дийкин твърди това, само Дийкин ни уверява, че бил лекар, а вече много добре знаем, че на неговите думи не може да се вярва.

— Злословите по мой адрес пред свидетели, господин губернатор — каза Дийкин. — Според конституцията човек, тоест аз, може да търси възмездие за недоказани обвинения. Имам шестима свидетели, че ме клеветите. — Той ги огледа. — Е, не бих ги нарекъл непредубедени...

— Конституцията! Вие ще ми говорите за конституцията! — Феърчайлд се зачерви като пуяк, което никак не му отиваше, а очите му така се наляха с кръв и се оцъклиха, че щяха да се изстрелят като от прашка. — Човек, който се надсмива над закона, убиец, подпалвач... Как смееете да се позовавате на свещената конституция на Съединените щати! — Той млъкна, може би защото ся даде сметка, че не е на висотата на драматичния си талант.

— Не ни е известно със сигурност, че Оукланд и Нюъл са убити, нито че Пийбоди е жертва на...

— Опитвате да се самоободрите — презрително го сръза Дийкин. После замислено се вгледа в губернатора.

— Или може би не възнамерявате да заключите довчера вратата на спалното си купе? — Тъй като Феърчайлд не побърза да се възползува от предоставената пауза, той продължи: — Освен, разбира се, ако не ви е известно със сигурност, че вие лично няма от какво да се страхувате. Губернаторът бе възмутен.

— Ще ми платите за този злостен намек, Дийкин!

— Чуйте само кой говори за злостни намеци — уморено изрече Дийкин. — Щял съм да платя. С какво? С главата си? Тя вече е заложена. Господи, каква красива картинка! Седите си тук, твърдо решени да ме предадете на правосъдието, като през цялото време ръцете на един от вас са оплескани с кръвта на четирима души. А може и да не са четирима, а осемдесет и четирима.

— Осемдесет и четирима! — опита се Феърчайлд да упражни остатъка от бързо изпаряващото се високомерие.

— Както сам се изразихте току-що, господин губернатор, не знаем със сигурност дали загубата на войнишките вагони е нещастен случай. — Дийкин се загледа в пространството, после отново фокусира погледа си върху губернатора: — Нито пък дали само един от вас осмината — защото макар да не са тук, не можем да изключим Банлън и Рафърти, а само госпожица Феърчайлд — е отговорен за убийствата. Може двама или трима от вас да работят в съдружие, а в такъв случай всички са еднакво виновни в очите на закона. Тук си казва думата моето образование по медицинско право. Макар да отказвате да му вярвате.

И Дийкин с преднамереност обърна гръб на компанията, подпря лакти на месинговия парапет до прозореца и се загледа в сгъстяващия се, натежал от снега здрач.

ШЕСТА ГЛАВА

Банлън бавно спря влака, застопори спирачката, прибра тежкия гаечен ключ, уморено избърса потта от челото си с не особено чист парцал и се обърна към подпрелия се от другата страна на кабината Рафърти. Войникът стоеше с полузатворени очи и се олюляваше от крайно изнурение.

— Стига толкоз — рече машинистът.

— Стига — съгласи се помощникът му. — Умрял съм от умора.

— Значи ставаме общо два трупа. — Банлън присви очи към заснежения мрак и потрепера. — Хайде, да вървим при твоя полковник.

Полковникът в това време седеше до бумтящата печка, почти залепен за нея. Редом с него се гушеха губернаторът, О'Брайън, Пиърс и Марика. Всички държаха в ръце чаши с различни напитки. Дийкин седеше на пода в отдалечения ъгъл, свит на кълбо от студ. Както би могло да се предположи, в неговата ръка чаша липсваше.

Вратата, от която се излизаше на предната платформа, се отвори и в салона нахлуха Банлън и Рафърти, съпроводени от яростен повеи на мразовит въздух и гъст облак сняг. Те побързаха да затворят след себе си. Бяха пребледнели, видът им издаваше крайна степен на изтощение. Банлън се прозя неудържимо, като възпитано прикри с ръка зейналата си уста — все пак човек не се прозява в присъствието на губернатори и полковници. Но сетне пак не се стърпя, повтори прозя в ката и рече:

— Повече не можем, господин полковник. Трябва да полегнем, иначе ще паднем, както си стоим.

— Добра работа свършихте, Банлън, дори повече от добра. Няма да пропусна да изтъкна това пред работодателите ви от „Юниън Пасифик“. Що се отнася до теб, Рафърти, гордея се с труда ти. — Клеърмонт размисли кратко. — Разположи се в моето легло, Банлън, а Рафърти да се настани на мястото на майора.

— Благодаря — прозя се за трети път Банлън. — Още нещо, господин полковник. Някой трябва да поддържа парата.

— Това ми се вижда прахосване на гориво. Не може ли огънят да си изгасне и после пак да го разпалите?

— Изключено! — Банлън тръсна силно глава и с това сложи край на споровете. — Повторното запалване ще ни отнеме няколко часа и за него ще отиде също толкова гориво, колкото за поддържане на огъня. Но не това е най-важното. Ако огънят изгасне и водата в кондензаторните тръби замръзне... какво да ви кажа, господин полковник, пеша пътят до Форт Хъмболт е въздългичък.

Дийкин се изправи сковано на крака.

— Не съм от любителите на подобно придвижване. Ще отида да се грижа за огъня.

— Ти? — Пиърс също се изправи, а лицето му незабавно помръкна от подозрителност. — Откъде изведнъж тази трудолюбивост и самопожертвователност?

— Не храня дори капка от изброените добродетели и последното нещо, което може да очаквате от мен, е да се жертвам за някой от вас. Но тук става дума и за моята кожа, а вие вече знаете колко високо я ценя. Освен това, маршале, много съм чувствителен и усещам как популярността ми сред вас силно спада. Да не говорим, че ми е студено — това местенце тук е на течение, — а в кабината на локомотива е уютно и топло. Също така не ми се ще да прекарам остатъка от нощта, като ви наблюдавам как се наливате с уиски, да не говорим, че ще се чувствавам в по-голяма безопасност по-далеч от вас. Имам предвид конкретно вас, Пиърс. Пък и освен на мен на никой друг не можете да се доверите — или забравяте, маршале, че аз единствен съм извън всякакво подозрение?

Дийкин се обърна и погледна въпросително Банлън, който от своя страна погледна по същия начин полковник Клеърмонт. Клеърмонт се поколеба, но накрая кимна.

— Подклаждай огъня на всеки половин час — започна да дава наставленията си машинистът. — Гориво подавай, колкото стрелката да се задържа между синьото и червеното деление. Ако се изкачи към червеното, клапанът за изпускане на пара е до самия уред.

Дийкин кимна и излезе. Пиърс го проследи с неспокоен поглед, после се обърна към Клеърмонт.

— Не ми харесва тази работа. Какво ще му попречи да откачи локомотива и да отпътува самичък? Всички знаем, че този негодник пред нищо няма да се спре.

— Ето това ще го спре, господин маршал — протегна Банлън огромния ключ. — Застопорих и заключих спирачното колело. Искате ли да ви поверя ключа?

— Искам, разбира се.

Пиърс пое ключа, седна, поотпусна се и се пресегна към чашата си. В същия миг О'Брайън стана и кимна на Банлън и Рафърти.

— Елате да ви покажа къде ще спите.

Тримата излязоха от дневното помещение и майорът ги поведе към дъното на втория вагон. Показа на Банлън купето на полковника, после влязоха с Рафърти в неговото.

— Тук добре ли е? — попита, а докато войничето се оглеждаше със страхопочитание, той със светкавичен жест измъкна от шкафчето бутилка уиски и извади ръката, в която я държеше, отзад в коридора — да не се вижда.

— Разбира се, много ви благодаря, сър — отвърна Рафърти.

— Чудесно. Тогава лека нощ.

О'Брайън затвори вратата и тръгна обратно по коридора, докато стигна до кухнята. Най-безцеремонно нахълта вътре, без да почука, и веднага затвори след себе си. Кухнята беше съвсем малка, два метра на метър и половина, а като се приспадне пространството, заето от готварската печка с дърва, долапите за тенджери, други съдове и провизии, вътре нямаше къде готвачът да се обърне. Но по всичко личеше, че Карлос и Хенри, всеки кацнал на миниатюрно столче, не се чувствуваха на тясно.

При влизането на майора и двамата вдигнаха глави към него с обичайните си изражения — Хенри на ръба на отчаянието, а Карлос грейнал в слънчева усмивка.

О'Брайън постави шишето на малката работна маса.

— Ще Ви потрябва. Както и най-топлите дрехи, които имате. Навън е зловещ студ. След малко ще се върна. — Той се огледа с любопитство. — Няма ли да сте по-нашироко в купетата си?

— Прав сте, господин О'Брайън. — Карлос, разчекнал уста в необятна усмивка, посочи нажежената до червено печка. — Но там това ще ни липсва. Тук е най-топлото място в целия влак.

* * *

Второто най-топло място във влака несъмнено бе кабината на локомотива. В момента обаче температурата вътре беше с няколко градуса под очакваното поради тежките облаци сняг, които вятърът неуморно навяваше вътре. Ала яростно червеното сияние откъм отворената пещ, което правеше излишни двете газени лампи, поне създаваше илюзия за топлина. Дийкин обаче, както по всичко личеше, не изпитваше студ — лицето му, огряно от жаравата, лъщеше от пот.

Той хвърли вътре последния наръч дърва, изправи се и погледна измервателния уред за парата. Иглата се колебаеше недалеч от червената линия. Той кимна доволен и затвори вратата на пещта. Светлината в кабината незабавно намаля, а когато Дийкин свали една от лампите и я отнесе със себе си в открития вагон с горивото, вътре стана почти тъмно. Запасите от дърва бяха добри — вагонът беше две трети пълен. Той остави лампата на пода и се залови трескаво за работа — зае се да прехвърля цепениците от дясната страна в лявата.

След петнайсетина минути лицето му не само лъщеше, а се къпеше в пот, въпреки че температурата в открития вагон беше до точката на замръзване. Макар че местенето на тежки трупи не е лесна работа, Дийкин вече беше прехвърлил половината товар отдясно вляво. Той се изправи уморено, потърка схванатия си гръб, отиде в кабината и погледна уреда. Докато се беше трудил, стрелката бе спаднала под синята черта. Дийкин забързано отвори пещта, разрови жаравата, метна в зейналата ненаситна паст наръч дърва, затвори вратата и без дори да погледне втори път стрелката, се върна запъхтян във вагона и поднови изтощителното си занимание.

Още най-много дваайсетина едри цепеници и той замръзна на място, после донесе газената лампа да огледа останалия куп потблизо. Остави лампата встрани до себе си, прехвърли още десетина дърва и пак се пресегна да я вземе. Бавно коленичи, а обикновено безизразното му лице се скова от ярост.

Двамата мъже, сгушени един до друг, несъмнено бяха мъртви, буквално смръзнали се заедно. Дийкин разчисти още едно-две дървета, за да разкрие лицата и горната част на телата. В главите и на двамата зееха ужасяващи рани. Облечени бяха в кавалерийски униформи —

едната капитанска, другата — на лейтенант. Несъмнено това бяха липсващите офицери на Клеърмонт — Оуклънд и Нюъл.

Гневът се изпари от лицето на Дийкин — човек, който водеше живот като неговия, не можеше да си позволи подобно чувство. Стана и бързо се зае да връща дървата на предишното им място, като ги нареждаше по същия начин, по който ги завари. Както можеше да се очаква, поради належащата нужда от точно подреждане и главоломно растящата му умора, която вече граничеше с крайното изтощение, работата този път отне двойно повече време.

Когато свърши, отиде отново да провери стрелката, намери я доста под синята черта и побърза да отвори пещта. Жарава почти нямаше. Дийкин уморено се залови да подхранва огъня и напълни пещта до краен предел. Отново затвори вратата, без да погледне уреда. Вдигна високо яка, нахлупи шапката си над очите и се спусна на земята сред ледения сковаващ дъх на белотата, която прерастваше вече в снежна буря.

Без да си дава голям труд да се прикрива — видимостта беше почти нулева, — Дийкин тръгна към опашката на влака; мина покрай вагона с дневния салон и трапезарията, после покрай втория — с кухнята и спалните купета. В края на този вагон рязко се закова на място и наклони глава на една страна. До слуха му отчетливо долетя особен бълбукащ звук. Странен при дадените обстоятелства, но при нормални условия лесно различим. Дийкин се плъзна напред в призрачната тишина и предпазливо надникна през едно прозорче към задния край на вагона.

Върху парапета в предната платформа на третия вагон, продоволствения, се беше покачил мъж и пиеше жадно, отметнал назад глава, направо от гърлото на бутилка. Тъй като снегът навяваше почти хоризонтално, и то откъм локомотива, мъжът всъщност се намираще в безснежен оазис. Дийкин го разпозна без особено затруднение — това беше Хенри.

Дийкин облегна гръб на вагона, въздъхна дълбоко с облекчение, прокара ръкав по челото, за да подчертае обзелото го чувство, отстъпи няколко крачки назад, за да опише полукръг в снега, по-далеч от пиещия, и по този начин да стигне безопасно задната част на продоволствения вагон. Този път постъпи доста по-предпазливо. Спусна се на четири крака, бавно запълзя напред и вдигна очи. На

задната площадка пазеше втори човек. Кръглото черно лице на Карлос не можеше да се сбърка дори в тъмното, а и зъбите му отново святкаха в неизменна усмивка.

Дийкин повтори заобиколната тактика и така стигна задната площадка на първия конски вагон. Покачи се, предпазливо се прокрадна вътре и затвори подире си. Докато се придвижваше към предницата на вагона, единият от конете подплашено изцвили. Дийкин веднага отиде при него, поглади го по шията и му заговори успокоително. Конят завря муцуна в лицето му и се укроти. Дори да беше чул, Карлос едва ли би обърнал внимание на цвиленето — това бе естествен звук за един конски вагон, а и нощта не предразполагаше към прекалена бдителност.

Стигнал началото на вагона, Дийкин надникна през един процепа. Карлос, само на две-три крачки от него, изглежда съзерцаваше недоволено измръзналите си крака. Дийкин се извърна към сандъка със сеното вляво от себе си, безкрайно внимателно и безшумно свали горните летви, последвани от наръч сено, измъкна предавателя, върна сеното, после летвите и понесе уреда към задната врата. Смъкна се по стълбите и се огледа — видимостта не се беше подобрила, — скочи в снега и забърза към опашката на влака.

На петнадесетина метра оттам за щастие имаше телеграфен стълб. Той размота провесения кабел и закачи единия му край за колана си. След което започна да се катери нагоре по стълба.

Именно „започна“. Успя да изкачи не повече от един метър, след което увисна безпомощно, без да е в състояние да напредне. Съчетанието от сняг, ураганен вятър и безбожна температура бе омръзнало стълба в непробиваема ризница от лед, която свеждаше коефициента на триенето до нула, лишаваше го от възможност изобщо да се залови за нещо и правеше непосилно понататъшното му изкачване. Дийкин слезе пак на земята, постоя известно време дълбоко замислен, след което раздра част от ризата си на две.

Отиде при най-близката обтяжна жица, обви крака около нея и като си помагаше с тях и с импровизираните ръкавици от ризата, отново започна да се катери. Не беше никак лесно, а и като се има предвид всичко, което бе преживял до този момент, само по себе си съсипващо, той вършеше направо подвиг. Когато най-сетне се озова горе и възседна напречната греда, най-много го тревожеха

измръзналите ръце — не ги усещаше. Последното, което му липсваше сега, бе едно измръзване.

След двеминутно разтриване и мачкане болката, която постепенно започна да се обажда, го убеди, че кръвообращението се възстановява и не го е сполетяла беда. Откачи влачещия се от колана му край на кабела, прикрепил го здраво към телеграфната жица и се спусна на земята по същия начин, но с такава бързина, че ръцете, които доскоро бяха измръзнали, сега ги чувствуваше като изгорени. Свали платнището от предавателя и се надвеси над него, като го прикриваше, доколкото бе възможно, от снега. Започна да предава.

Във Форт Хъмболт, където времето не беше по-добро, но не беше и по-лошо, в стаята на коменданта седяха Сеп Калун, Бялата Ръка и още двама бели. Калун както обикновено се беше разположил с крака върху писалището на полковник Феърчайлд и се разпореждаше свободно с уискито и пурите на полковника. Бялата Ръка седеше изправен в неудобен на вид стол с твърда облегалка и демонстративно не докосваше поставената отпреде му чаша. Вратата се отвори и лицето на влезлия мъж изрази онази степен на напрегнатост и загриженост, която е възможна за едно покрито със сняг брадатомустакато-бакенбардесто лице.

Калун и Бялата Ръка се спогледаха, след което и двамата тръгнаха към вратата. Когато стигнаха стаята на телеграфиста, Картър вече записваше съобщението. Калун метна кратък поглед на него и на Симсън, втория пленен телеграфист, кимна на двамата пазачи и зае обичайното си място и поза зад писалището. Бялата Ръка остана прав. Картър спря да пише и подаде листа на Калун, чието лице почти незабавно се изкриви от безсилен буреносен гняв.

— Проклятие! Трижди проклятие! Бялата Ръка попита кротко:

— Неприятности, Сеп Калун? Неприятности за Бялата Ръка?

— Неприятности я! Чуй: „Опитът за справяне с войнишките вагони провален. Многобройна охрана на всички вагони. Чакам указания.“ Как, за Бога, тези глупаци не са...

— С подобни приказки нищо няма да се постигне, Калун. — Калун изгледа безизразно индианеца. — Аз ще се опитам да направя нещо с моите момчета.

— Нощта е лоша.

Калун отвори вратата и излезе.

Бялата Ръка го последва, като затвори след себе си. Само секунди след излизането и двамата бяха побелели от гъсто сипеция се сняг.

— Много лоша нощ, Бяла Ръка — повтори Калун.

— Наградата е голяма. Това са твои думи, Сеп Калун.

— Ще можеш ли? В такова време? — Индианецът кимна. — Добре тогава. На влизане в Прохода на сломените сърца. От едната страна има голяма скала, от другата скатът е стръмен и е пълно с камънаци, зад които можете да се прикриете. Конете си оставете на около половин миля...

— Бялата Ръка знае какво да прави.

— Извинявай. Хайде. Ще им кажем да наредят на Банлън да спре там влака. Работата ще е детска игра за теб, Бяла Ръка.

— Знам и затова не ми харесва. Аз съм воин и живея, за да се сражавам. Но мразя кланетата.

— Наградата е много голяма.

Вождът кимна мълчаливо. Двамата се върнаха при телеграфа, където Картър изчукваше някакво съобщение. Калун му махна да спре, седна зад бюрото, написа кратко съобщение, връчи го на един от пазачите, за да го предаде на Картър, след което се обърна към Симсън:

— Вслушвай се внимателно, приятелю.

Картър се зае с посланието, а Симсън в това време записваше. В края на предаването Калун попита:

— Е, Симсън?

— „Инструктирайте Банлън да спре влака двеста метра след като навлезете в Прохода на сломените сърца.“

Калун кимна одобрително на Картър.

— Може и да доживееш до дълбока старост. Още докато говореше, започна да постъпва морзово съобщение. Беше кратко и Картър го изчете, без да чака обичайното потвърждение от Симсън.

— „Ясно. Край на предаването.“

Калун се усмихна с най-благата си усмивка и рече:

— В ръцете ни са, Бяла Ръка.

* * *

Съдейки по едва забележимото изражение на Дийкин, той не беше на същото мнение. Свали слушалките, със силно дръпване откачи кабела от жицата над главата си, ритна преподавателя. Той се търкулна надолу по стръмния склон към непрогледния мрак. Тръгна забързано, като заобиколи влака, докато стигна до стъпалата на локомотивната кабина. Качи се горе, избърса снега от лицето си и погледна стрелката.

Беше слязла опасно ниско. Дийкин бързо отвори вратата на пещта, погледна едва мъждукащата жарава и се зае да подхранва огъня. Този път, дали защото беше крайно изморен или угрижен, никак не бързаше да тръгне веднага след тази операция. Напротив, той загрижено се втрени в стрелката и търпеливо я зачака да се изкатери от синьото деление малко над червеното. Банлън беше предупредил, че там е опасната зона, но това явно не тревожеше Дийкин. Той затвори вратата на бясно разбумтялата се пещ, взе една масльонка и два железопътни клина от кутията с инструменти на Банлън, вдигна яката на овчия си кожух и отново слезе на земята.

Предпазливо се придвижи по обичайния вече начин — със заобикалки — към опашката на влака и се промъкна към задната част на продоволствения вагон. Карлос пак беше на мястото си — сгушен в палтото, зъзнец и правещ напразни опити да се пребори с несгодите на суровата нощ с помощта на бутилка уиски. Дийкин кимна в знак на удовлетворение, безшумно се смъкна на четири крака и запълзя под вагона към средата на влака. Пълзеше всъщност на лакти и внимаваше да не вдига шум, което доста го бавеше. Накрая спря, извъртя се по гръб с безкрайна предпазливост и погледна нагоре.

Точно над главата му беше скреплението между задната част на продоволствения и предницата на първия конски вагон. На площадката на въпросния конски вагон, на не повече от метър и половина от Дийкин ясно се виждаше фигурата на Карлос.

Като внимаваше да не удари метал в метал, Дийкин улови двете централни връзки и се опита да ги отбие. Веднага обаче се отказа от намерението си — донякъде защото си даде сметка, че ако не го стори, кожата на ръцете му ще остане полепнала за метала. Взе масльонката и впръска щедра дажба смазочно масло върху главите на болтовете. В този миг до слуха му долетя някакъв звук. Бавно остави масльонката в снега и още по-бавно се извърна, вперил очи нагоре.

Разбра откъде идва шумът. Карлос беше оставил бутилката и сега се изправяше. После започна да се разхожда напред-назад, като тупаше с крака и пляскаше ръце, с надеждата да възстанови кръвообращението си. След няколко минути обаче явно предпочете отново вътрешното загряване и се върна при шишето уиски.

А Дийкин възобнови заниманието си. Отново се захвана за болтовете, заизвива ги, но все със същия резултат. Нищо. Много внимателно ги пусна, бръкна в пазвата си и извади двата железопътни клина. В сравнение със свързващите болтове металът, който държеше в ръка, бе почти топъл. Бавно и предпазливо пъхна клиновете в свързките и натисна с въртеливо движение. Този път допълнителният натиск си свърши работата и болтът едва забележимо помръдна с леко прискърцване. Дийкин замръзна в пълна неподвижност, сетне бавно вдигна поглед нагоре. Карлос се размърда, изправи се от полусвитото си положение до парапета, огледа се неохотно и отново се сгуши при своята бутилка.

Дийкин възобнови атаката срещу непокорните свързки. Като редуваше масльонката и клиновете, за кратко време стигна дотам, че за пълното отвъртане на болтовете трябваша само два или три оборота. Свали клиновете и довърши работата с ръце. Двете половини на болта се отделиха една от друга. Той ги пое и ги свали бавно и съвършено безшумно, докато увиснаха на съответните верижки.

Вдигна поглед нагоре. Карлос не беше помръднал. Отново на колене и лакти се придвижи сантиметър по сантиметър назад, откъдето беше дошъл, изпълзя встрани от релсите и по вече утъпкания благоразумно обиколен път се върна при локомотива. Както можеше да се предположи, стрелката се беше отклонила силно към синьото деление. След още малко време, като нахрани ненаситния търбух на пещта — занимание, което откровено започна да му додява, — стрелката най-сетне се качи към червената черта. Дийкин се отпусна изнурено на столчето в ъгъла и притвори очи.

Не можеше да се прецени дали спи, но ако бе така, той явно бе задействувал някакъв часовников механизъм в съзнанието си, защото на равни интервали се стряскаше, добавяше дърва в пещта и се връщаше на мястото си. Когато Банлън и Рафърти, съпровождани от О'Брайън, се върнаха на работното си място, намериха го сгърчен

надве върху столчето, с клюмнала на гърдите глава. На пръв поглед спеше. Внезапно се стресна и вдигна очи.

— Както и очаквах — заяви О'Брайън с хладно презрение. — Спим ли на работното си място, Дийкин?

Дийкин не отговори, само посочи с палец уреда. Банлън отиде да хвърли едно око.

— Ако е спал, господин майор, не е било дълго. Налягането е точно каквото трябва да бъде. — Обърна се без притеснение по посока на вагона с горивото: дървата бяха старателно подредени, без следа от предишното им разместване. — Изразходвал е точно толкова гориво, колкото трябва. Добре се е справил. Разбира се, предвид опита му с огъня, като подпалването на Лейкс Кросинг...

— Достатъчно, Банлън — прекъсна го О'Брайън. — Хайде, ела с мен.

Последното се отнасяше до Дийкин, който стана вдървено и погледна часовника си.

— Виж ти! Полунощ! Значи съм прекарал тук седем часа. А казахте четири.

— Банлън имаше нужда от тези седем часа сън. Ти какво очакваш, Дийкин? Да ти съчувствуваме?

— Очаквам храна.

— Карлос е приготвил вечеря. — Дийкин се зачуди кога готвачът е намерил време за това. — В кухнята. Ние вече ядохме.

— Не се и съмнявам.

Двамата слязоха от релсовия насип и тръгнаха към предната платформа на първия вагон. О'Брайън се надвеси настрани и махна с ръка. Банлън също му махна, че е разбрал и изчезна във вътрешността на локомотива. Майорът се обърна и отвори вратата на офицерския салон.

— Идваш ли?

Дийкин разтърка чело.

— След малко. Не забравяйте, че в спряло положение в кабината на локомотива не прониква свеж въздух. След седем часа вътре усещам главата си като кофа.

О'Брайън го изгледа замислено, но реши, че Дийкин едва ли може да причини вреда, ако остане навън кимна и влезе вътре.

Банлѣн освободи спирачката. Колелата направиха полуоборот по смръзналите релси, астматичното пухтене на локомотива се засили, облаци дим забълваха през високия комин, след което пухтенето рязко намаля — колелата се задвижиха ритмично и влакът бавно пое по своя път Уловил с ръка парапета, Дийкин се наклони встрани и погледна назад. Трудно можеше да види нещо със сигурност в изпълнената със сняг тъмнина, а и видяното можеше спокойно да се окаже плод на въображението, но все пак му се стори, че между снабдителния вагон и първия от двата конски вагона се отвори празнина. След още половин минута, когато влакът бавно започна да се вие в плавна крива, не остана капка съмнение — двата конски вагона бързо се губеха в мрака като призрачни размазани петна, неподвижни върху релсите, на не по-малко от двеста-триста метра разстояние.

Дийкин се изправи. Макар че на пръв поглед лицето му нищо не изразяваше, един по-проницателен човек би различил все пак проблясък на задоволство. Той натисна дръжката на вратата и влезе в салона. Губернаторът, Клеърмонт, Пиърс и О'Брайън седяха досами печката с чаши в ръце, а Марика се беше настанила встрани, без чаша, отпуснала ръце в скута си. Всички едновременно вдигнаха очи към него. О'Брайън му посочи с жест дъното на влака.

— Храната е в кухнята.

— Къде ще спя тази нощ?

— Би могъл да се научиш да казваш от време на време едно „благодаря“.

— Не си спомням някой да ми е казал „благодаря“, задето прекарах седем часа в онзи проклет локомотив. Та къде ще спя?

— Тук — обади се Клеърмонт. — Разполагай се в някое от канапетата.

— Какво? Непосредствено до бара с напитките?

И понечи да тръгне, но гласът на Клеърмонт го спря.

— Дийкин! — Дийкин се обърна. — Ти свърши добра работа там. Не исках думите ми да прозвучат по този начин. Намръзна ли се?

— Ще оцелея.

Полковникът погледна губернатора, който се поколеба, но все пак кимна. Клеърмонт се пресегна към барчето зад гърба си, извади бутилка уиски и я подаде на Дийкин, който я пое почти неохотно.

— Както спомена госпожица Феърчайлд — продължи полковникът, — ти си невинен до доказване на противното. Разбираш какво искам да кажа. Така че позагрей се.

— Благодаря, господин полковник. Наистина съм признателен.

И Дийкин излезе. Малко преди да отвори вратата за коридора, Марика вдигна поглед и на устните и се появи неуверена усмивка. Той обаче мина с каменно лице покрай нея и момчето се смръзна.

Макар да беше теоретически невъзможно, тримата успяха да се сместят в маломерната кухничка. Карлос и Хенри приеха да се почерпят щедро от бутилката на Дийкин, докато самият той се нахвърли върху внушително по количество, но твърде съмнително в качествено отношение ядене. Както се очакваше, по обясними причини Карлос не беше на висотата на кулинарното си майсторство. Дийкин изстърга чинията с вилица, вдигна своята чаша и я пресуши.

— Извинете, господин Дийкин — заоправдава се Карлос, — но това малко позасъхна във фурната.

Дийкин не попита какво е „това“.

— Добре беше, точно от каквото имах нужда. — Той се прозя. — А сега знам какво най-много ми липсва. — Взе шишето, но веднага пак го остави. — Не съм много по пиенето. Защо не се погрижите за него вместо мен, момчета?

„Момчето“ Карлос грейна.

— Ще се опитаме, господин Дийкин. Ще направим каквото е по силите ни.

И Дийкин се запъти към дневния салон. Тъкмо като влизаше, губернаторът, Клеърмонт, О'Брайън и Пиърс — Марика вече си беше отишла — ставаха да се прибират по купетата си. Те дори не го удостоиха с поглед, камо ли с думи. Дийкин също не им обърна внимание. Добави дърва в огъня, изтегна се на канапето в задната част на салона, извади часовника си и го погледна. Беше един часът.

СЕДМА ГЛАВА

— Часът е един — каза Сеп Калун. — Ще се върнете ли, преди да съмне? — Ще се върнем.

Бялата Ръка слезе по стъпалата на комендантското помещение и отиде при хората си — петдесетина индианци, събрали се в двора на форта. Всички бяха на конете си, покрити от гъсто падащия сняг. Бялата Ръка яхна своя кон и вдигна ръка в тържествен поздрав. Калун му отговори със същия жест, а вождът се отправи в забързан тръс към портата на форта, следван от своите конници.

* * *

Дийкин се размърда, събуди се, свали крака от кушетката и отново погледна часовника си. Четири часът. Стана и тръгна забързано по коридора покрай купетата на губернатора и Марика, през трапезарията и задната врата на вагона. Излезе на площадката, откъдето се прехвърли върху предната платформа на втория вагон. Запромъква се предпазливо и надникна през прозорчето на вратата към вътрешността на вагона.

На не повече от метър и половина от него откъм кухнята в коридора стърчаха чифт мършави крака. Несъмнено принадлежаха на Хенри. Докато Дийкин наблюдаваше, краката се размърдаха и промениха позата си. Хенри — също тъй несъмнено — беше буден.

Дийкин отстъпи назад от прозорчето. Лицето му бе замислено. Изтегли се в единия край на площадката, покатери се върху парапета, пресегна се нагоре и след неколкочратни неуспешни опити успя да се изкачи върху покрива. Запълзя на четири крака между вентилаторните комини в средата — единственото сигурно нещо, за което се залови върху покрития с плътна кора лед и сняг покрив. Придвижването му се затрудняваше от постоянното клатушкане и залитане на влака.

Сега се движеха покрай тясна и дълбока клисура, а натежалите от сняг борове растяха досами релсите. Клоните като че ли всеки момент щяха да забършат покрива на вагона. На два пъти, сякаш предупреден от шесто чувство, той погледна през рамо тъкмо навреме, за да види как тежките клони се носят устремно към него. И двата пъти трябваше да се залепи по лице, за да не бъде пометен долу.

Стигна края на втория вагон, промъкна се милиметър по милиметър напред към ръба и погледна надолу. Никак не се изненада, когато видя Карлос, омотан до ушите в дебели дрехи, да крачи напред-назад по платформата. Дийкин все тъй бавно изпълзя назад, обърна се, изправи се на крака и тръгна напред, като едва запазваше равновесие.

Към него полетя огромен боров клон. Дийкин не се колеба. Знаеше, че ако сега не го направи, едва ли щеше да събере повторно самоубийствена решимост. Затича се няколко крачки назад, за да приглуши силата на удара от клона, а ръцете си протегна нагоре и напред на височината на гърдите.

Сграбчи го с две ръце и изведнъж осъзна, че тоя съвсем не е толкова голям, колкото си бе помислил — беше го подмамил дебелият пласт пухкав сняг. Клонът се огъна. Дийкин отчаяно залюля крака нагоре, но дори така гърбът му се оказа само на петдесетина сантиметра от покрива. Погледна надолу. Нищо незабелязващият Карлос, все тъй крачещ напред-назад, се озова за миг под него, сетне се изгуби от очи.

Дийкин спусна крака, обърнат с лице към опашката на влака. Петите му изровиха плътни бразди в смръзналия се сняг. Рязко пусна клона с пълното съзнание, че вероятността да бъде изкормен от някой комин в средата на покрива е едно към едно.

Не бе изкормен, но не можа да осъзнае това свое щастие, защото макар да направи усилие да вирне високо глава, ударът при рязкото съприкосновение на гърба му с покрива на вагона бе направо зашеметяващ. Колкото и да изглеждаше невероятно, именно предателската ледена обвивка спаси живота му. Ако се беше приземил върху сух покрив, отрицателното ускорение щеше да е тъй силно, че неминуемо би изгубил съзнание, дори и нещо по-лошо. Така или иначе, и в двата случая резултатът щеше да е същият — безжизненото или натрошено тяло би паднало от покрива. Сега обаче отрицателното ускорение бе намалено от пързаянето на тялото — но затова пък

хлъзгането бе шеметно и той със сигурност щеше да излети през задния край на вагона право върху релсите зад влака, където щетите върху тялото му щяха да са далеч по-трайни.

Спасиха го потенциално смъртоносните вентилатори. Ръководен повече от инстинкт, отколкото от съзнателна мисловна дейност, той се вкопчи в първия, който прелетя край него. Категоричното впечатление, че дясната му ръка е изтръгната от рамото, го накара да изтърве комина. Но все пак скоростта на хлъзгането чувствително бе убита. Пресегна се към следващия вентилатор и отново последва същата болезнена сцена. Но сега вече се плъзгаше със скоростта на пешеходец. Зададе се третият и — както видя — последен вентилатор. Обхвана го през лакът с дясната ръка, но прехвърли и лявата, с която се вкопчи в дясната си китка. Изглежда, междувременно се беше обзавел с второ дясно рамо, защото това определено се изтръгна от гнездото си. Ала упорито продължи да се крепи. Тялото му се извъртя на три четвърти оборот, а краката му до коленете щръкнаха през левия ръб на вагона. Продължи обаче да стои вкопчен в комина. Знаеше, че трябва да стори нещо, и то веднага, защото нямаше да издържи още дълго. Бавно, с изкривено от нечовешка болка лице се изтегли към централната линия на покрива, пропълзя назад и по-скоро падна, отколкото се спусна, върху задната площадка.

Отворил спазматично уста за въздух, превит на две, той стоя така може би пет минути и се чувствуваше като първия човек, спуснал се в бъчва или по-скоро паднал от Ниагарския водопад. Прецени нараняванията си неизвестен брой строшени ребра отпред, където пресрещна с гърди боровия клон, не по-малко отзад, където се плъосна по гръб върху покрива и счупени рамо и ключица на кой знае колко места. След предпазливо и продължително опипване обаче успя да установи, че костната му система е все още непокътната. Щеше да е покрит със синини и може би с рани, щеше да изпитва силна, вероятно непоносима болка, но това бяха все неща, на които щеше да се опита да не обръща внимание или поне да не мисли за тях. Те нямаше да го спрат. Изправи се на крака, отвори задната врата на снабдителния вагон и влезе вътре.

Премина през наредените ковчези и сандъци с лекарствени средства и се добра до предната част на вагона, където се взря през едно от двете кръгли прозорчета. Карлос си беше все там — тъпчеше

назад-напред и явно не си даваше сметка, че над главата му са се развивали събития. Дийкин свали овчия кожух, закри с него едното прозорче, а другото затули с плътен конски чул. Запали една от множеството газени лампи, наредени на равни разстояния покрай централната пътека. Установи с тревога, че между две от дъските вдясно има тънък процеп, откъдето би могла да проникне светлина. Но за да се види тази светлина, ако действително я имаше, човек трябваше да застане вдясно от вагона, а Карлос беше отпред. Пък и нищо не можеше да стори. Спря да мисли за това и се зае със задачата, която му предстоеше.

С помощта на отвертка и леденостудено длето, с които предвидливо се беше снабдил от запасите на Банлън, откърти капака на жълтия безиросан сандък с месингов обков и надпис: **АРМИЯ НА САЩ**. Капакът се отдели със скърцане и оглушително пращане, но Дийкин не се трогна. Нечестиви цели се осъществяват далеч по-успешно в движещ се, отколкото в спрял влак. Старата композиция, ръждивите колелета и престарелите дървени вагони вдигаха достатъчно шум по релсите, за да сложат край на всеки нормален човешки разговор дори на няколко метра разстояние. Всяко тракане от вътрешността на продоволствения вагон с изключение може би на пистолетен изстрел не би привлякло вниманието на Карлос, което впрочем бе ангажирано с по-важни дела. Както и преди готвачът бе спрял да се разтърква и сега наблягаше на течните източници на топлина.

Лекарствените средства се оказаха опаковани в необичайни сиви метални кутии без маркировка. Дийкин отвори капака на едната. Вътре имаше наредени догоре лъскави метални гилзи. Дийкин не реагира. Откритието изглежда не го накара да си прехапе езика. Отвори още две кутии. Същата картина.

Остави сандъка както си беше, с изкъртен капак — явно бе преминал границата, от която нямаше връщане и вече му беше безразлично дали стореното ще бъде открито — и се прехвърли на следващия. Капакът му бе изтръгнат по същия безцеремонен начин, без елементарно уважение към имуществото, собственост на американското правителство. Съдържанието не се отличаваше от това на първия сандък. Дийкин го заряза и тръгна с лампата в ръка към задния край на вагона, без да се занимава повече с така наречените

лекарствени запаси. Спря при наредените в редици ковчези и се зае да измъкна един от най-долния ред. За празен ковчег, дори ако се отчетеше състоянието на гърба и раменете му, това разместване явно му струваше неимоверно голямо усилие.

Карлос за разлика от него не се отдаваше на занимания, изискващи значително изразходване на енергия. Той все още не бе изгубил вяра в ефикасността на уискито като средство за борба с нечовешкия студ. Беше наврял в уста цялото гърло на шишето, чието дъно сочеше право към небето. Неохотно го свали, разклати го, после го обърна надолу — уви, безрезултатно. Бутилката бе съвършено празна. Натъжен и може би леко олюляващ се, Карлос се запъти към страничния парапет, надвеси се и метна стъклото в тъмата на нощта. Очите му жално проследиха полета на бутилката, докато тя се изгуби почти мигновено в шеметното кръжене на снега. Внезапно тъжният копнеж изчезна, но вместо обичайната лъчезарна усмивка от него лъхна смразяваща леденина. Злобно присвитите очи никак не подхождаха на кръглото добродушно лице. За миг ги притвори, после пак погледна, но видяното си беше там — ясно различима ивица светлина отстрани на продоволствения вагон. Бързината и пъргавината, с които се размърда, бяха неестествени за въззакръгленото му телосложение. Той се прехвърли с отскок от задната платформа на втория вагон върху предната платформа на третия, продоволствения, замръзна за миг, бръкна в дебрите на палтото си и измъкна недружелюбен на вид нож за мятане.

В далечния край на вагона Дийкин свали превърнатия в жалки трески капак на ковчеза. Повдигна лампата и надникна вътре. Лицето му се скова, но не изрази изненада или шок. Просто очакванията му се бяха оправдали. Поне преподобният Пийбоди почиваше на подобаващо за целта място. От доста време.

Дийкин върна без особено старание разцепения капак на мястото му и измъкна втори ковчег. Това му отне доста повече време и усилия отколкото за първия, което говореше красноречиво за теглото му. Като използваше твърде безцеремонно леденостуденото длето, Дийкин свали капака за броени секунди. Хвърли едно око във вътрешността и кимна едва забележимо — ковчегът бе пълен догоре с обилно смазани магазинни винтовки „Уинчестер“ с пълнители.

Като метна небрежно капака върху ковчега, Дийкин постави лампата върху него, свали трети ковчег на пода и с вече отмерени тренирани движения свали капака, без изобщо да губи време. Едва отбеляза, че и той е пълен с чисто нови уинчестерки, и нещо привлече будното му внимание. Очите му се отместиха леко вляво. Пламъкът на газената лампа се люшна леко, само веднъж, като че от внезапно течение. А течение не би трябвало да става.

Дийкин рязко се извъртя в мига, в който Карлос, замахнал с ножа, вече се мятеше връз него. Дийкин улови ръката с ножа за китката и последва кратка ожесточена схватка, която приключи временно, щом и двамата се препънаха в единия ковчег и се разлетяха — Дийкин в пътеката между две редици ковчези, а Карлос в средата на вагона. И двамата светкавично скочиха на крака, но Дийкин, въпреки болезките и натъртванията или може би понеже хладнокръвно си даваше сметка, че единственият нож е в ръцете на противника, беше малко по-пъргав. Карлос беше сменил хватката и сега държеше ножа готов за мятане. Дийкин не разполагаше с пространство за маневриране, нито за лъжливи хватки, затова светкавично скрита капака на най-близкия ковчег, върху който бе поставена лампата. Капакът се стрелна нагоре и за миг скри Дийкин от полезрението на Карлос, а в това време лампата се строши на пода и потопа снабдителния вагон в относителен мрак. Дийкин нямаше време да умува. Да се бориш в мрака с въоръжен с нож противник е своеобразна форма на самоубийство.

Той хукна към задната врата, излезе навън и веднага я затвори. Дори не си направи труда да се огледа — единственият път за бягство бе нагоре, към покрива. Изкачи се бързо, като първо се прехвърли през парапета, просна се и надвеси глава в очакване появата на Карлос. Щеше или да скочи отгоре му, или — което бе за предпочитане — да се плъзне назад, да изчака главата на готвача да се подаде и да го ритне. Ала секундите минаваха, а от Карлос ни следа. Дийкин за малко да проумее твърде късно причината. Изви глава назад и се втренчи в гъстата завеса сивкав вихърен сняг. Избърса очи, направи си козирка с две ръце и отново се завзира.

Карлос, на не повече от три метра разстояние, плъзеше предпазливо по средата на покрива, с ножа в едната ръка и с блеснали на фона на тъмното усмихнато лице зъби. Той определено правеше

впечатление на човек, който не само си прекарва интересно времето, но дори очаква славно да се позабавлява само след секунда-две. Дийкин не споделяше радостта му. В този момент и петгодишно хлапе би се справило с него без особено затруднение. Имаше обаче едно обстоятелство, което все пак увеличаваше шанса му в сравнение с Карлос. Макар че физическите способности на готвача бяха напълно запазени, едва ли същото важеше и за умствените, удавели в безбрежни количества ръжено уиски.

Дийкин, застанал сега на четири крака, се извърна с лице към приближаващия Карлос. Докато вършеше това, нейде отпред във вихърните снежни облаци му се мярна за миг нещо, което може би бе началото на дълъг подпорен мост над някоя урва, но можеше да се окаже и плод на въображението му. Време за губене нямаше. Карлос беше на по-малко от два метра от него с бляснатата си усмивка на вълче доволство. Вече вдигаше ръка над рамото си, за да метне ножа. Нямаше вид на човек, свикнал да не улучва. Дийкин конвулсивно се пресегна със своята дясна ръка и запрати в очите на нападателя си снега, който бе стиснал в шепа. Заслепен, Карлос инстинктивно довърши започнатото мятане на ножа, но Дийкин вече се бе хвърлил напред по очи, малко под траекторията на ножа, а дясното му рамо се заби право в гърдите на Карлос.

Тогавя разбра, че готвачът не е просто познатият шишко, а едър здравеняк. Пое удара на цялата тежест на Дийкин, без дори да изохка (вярно, че ледената хлъзгава повърхност бе отнела на Дийкин голяма част от първоначалната инерция на засилването), склочи две ръце около врата му и започна да го души.

Дийкин се опита да разкъса хватката на негъра, но това не беше по силите му. Заудря го с всичката си сила, или по-скоро каквото бе останало от нея, едновременно по лицето и тялото, но Карлос само се усмихна по-широко. Бавно, с притреперващи от напрежение крака, Дийкин прибра колене и бавно започна да се изправя, като по този начин вдигаше и готвача със себе си. Всъщност Карлос не се постара особено да му попречи да стане, цялото му внимание бе съсредоточено в силата на хватката.

Докато двамата мъже се бореха с темпото на забавен кадър, опитвайки се да се задържат върху коварно хлъзгавата повърхност, Карлос погледна за миг вляво. Точно под тях започваше виещата се

крива на подпорния мост, под който зееше бездната на бездънна пропаст. Оголил зъби от животинския напън на борбата и от предвкушването на предстоящата победа, той впи още по-дълбоко пръсти във врата на Дийкин. Неговата прекомерна самоувереност, или по-скоро количеството алкохол в организма, му попречиха изглежда да съобрази с каква цел Дийкин изправи и двамата на крака. Когато разбра, беше късно.

Вкопчил се с две ръце в палтото на Карлос, Дийкин рязко се метна назад по гръб. Съвършено неподготвеният Карлос изгуби равновесие върху ледената повърхност и нямаше друг избор, освен да падне подире му. Ала докато падаха, Дийкин сгъна крака, така че коленете му почти опряха о брадичката, долепи стъпала до корема на Карлос и ритна нагоре с все сили. Скоростта от падането на готвача напред, съчетана с яростното ритане на Дийкин в обратна посока наруши хватката на Карлос и го отпрати с безпомощно махащи ръце и крака извън ръба на вагона през моста в черните дълбини на пропастта.

Дийкин незабавно се вкопчи във вентилатора и се загледа в ждрелото ниско долу. Карлос, превъртащ се във въздуха неестествено мързеливо, забавено, се изгуби в снежния безкрай.

Ушите на Дийкин не бяха единствените, дочули последните звуци, издадени от Карлос на тази земя. Хенри, който си вареше кафе на печката, рязко вдигна глава. Стоя известно време неподвижен, в напрегнато изчакване, но когато звукът не се повтори, сви рамене и се върна при кафеника.

Заморен, останал без дъх, масажирац натъртения си врат — от което болното рамо го заболя повече, без да му олекне на врата — Дийкин стоя известно време вкопчен във вентилатора, след което се запромъква внимателно към края на вагона и се смъкна на площадката. Влезе вътре, запали втора лампа и продължи изследователската си работа. Отвори още два сандъка с медицински материали — и двата пълни с муниции за уинчестерките. Стигна до петия и щеше да го подмине, ако не забеляза случайно, че е леко по-продълговат от останалите. Това бе достатъчно основание да забие длето в капака. Сандъкът бе натъпкан със сивкави гумени торбички, в каквито обикновено се превозва барут.

Реши да отвори още един сандък, макар вероятността да съдържа същото бе твърде голяма. В този обаче имаше дребни цилиндрични предмети, всеки двайсетина сантиметра дълъг, до един увити в омаслена сива хартия, вероятно не пропускаща вода. Дийкин сложи два броя в джоба си, загаси лампата, мина към предната част на вагона, откачи кожуха си от кръглото прозорче и тъкмо го обличаше, когато видя Хенри да отваря вратата на втория вагон. Носеше кафеник, две големи чаши и фенер. Затвори подире си и се огледа недоумяващо. Изглежда, Карлос не бе имал навика да напуска поста си.

Дийкин не изчака. Бързо отиде в дъното на вагона, излезе на задната площадка и застана зад едно от двете прозорчета.

Хенри, вдигнал високо фенера, отвори отсрещната врата и бавно влезе в продоволствения вагон. Погледна вляво и се закова на място, защото гледката пред очите му не беше за вярване. Съвсем не очакваше да види, че шест от безирозаните сандъци са с безцеремонно изтръгнати капаци, оголили съдържанието си от муниции, барут и динамит. Бавно, с движения на сомнамбул той остави кафеника и чашите и се придвижи към дъното на вагона. Там спря с оцъкдени очи и зейнала уста, загледан в трите отворени ковчега — два с уинчестерки, а третият с тленните останки на преподобния Пийбоди. Съвзел се от мимолетния си транс, стюардът започна като обезумял да се оглежда наоколо, сякаш да се увери, че не се намира в компанията на побъркания вандал, причинил неприятната гледка; поколеба се, понечи да се върне откъдето бе дошъл, промени решението си и тръгна към противоположния край на вагона. Натрупалият солиден опит Дийкин ловко се покатери на покрива.

Хенри се появи на задната платформа и трябваше да изминат дълги секунди, за да може замаяното му съзнание да приеме изпратеното от сетивата, или каквото беше останало от тях, послание. Лицето му изрази шок и неверие, когато си даде сметка, че остатъкът от влака липсва. Стоеше вкаменен и не вярваше на очите си. После изведнъж дойде на себе си. Извърна се и изчезна през все още отворената врата. Дийкин се спусна долу и го последва, макар и не тъй забързано.

Хенри притича през продоволствения вагон, по коридора на спалния вагон и накрая се втурна в първия. Спря чак в офицерския салон, където се предполагаше, че Дийкин кротко си проспива нощта.

Инстинктът не излъга Хенри. Дийкин беше изчезнал. Стюардът не си изгуби времето да изразява изумление или друго чувство — той по-скоро би се изумил, ако Дийкин си беше на мястото, — а се извърна и хукна обратно откъдето беше дошъл. Когато прекосяваше площадките между първия и втория вагон, умът му беше прекалено зает с многобройни важни мисли, за да му хрумне да вдигне поглед нагоре, но дори да го беше сторил, едва ли щеше да зърне клекналия на покрива Дийкин. Хенри полетя към коридора на спалния вагон, като остави вратата подире си отворена. Дийкин скочи долу и зачака с интерес да види какво ще стане.

Не се наложи дълго да чака. Дочу се яростно удряне с юмрук по вратата и гласът на стюарда, който напълно отговаряше на душевното му състояние:

— За бога, господин майор, елате веднага! Няма ги, няма ги!

— Какви, по дяволите, ги дрънкаш? — Гласът на О'Брайън беше определено раздразнен — глас на внезапно разбуден от сладък сън. — Говори като хората, човече!

— Ами няма ги, господин майор! Двата конски вагона — вече не са там!

— Какво?! Ти си пиян!

— Де да бях. Няма ги, казвам ви. А сандъците с мунициия и експлозивни са разбити. Също и ковчезите. И Карлос го няма. И Дийкин. И от двамата ни следа. Чух писък, господин майор...

Дийкин не остана да изслуша продължението. Бързо прекоси втория вагон, после трапезарията, спря до купето на Марика, натисна дръжката на вратата, която се оказа заключена, извади ключове, отключи и влезе, като затвори след себе си. На нощната масичка до момичето гореше със силно намален фитил газена лампа. Дийкин отиде при нея, засили пламъка, сложи ръка на покритото с одеяло рамо на спящата Марика и леко го разтърси. Тя се размърда, обърна се, отвори очи, после ги ококори, след което отвори и уста. Огромна ръка се спусна отгоре и.

— Недейте! Ако извикате, ще умрете. — Очите и се разтвориха още по-широко и Дийкин поклати глава, като се опитваше да си придаде окуражаващ вид, което не беше никак лесно в такъв момент. — Не от моята ръка, госпожице. — Той посочи с палец вратата. —

Приятелите ви. Преследват ме. Ако ме намерят, ще ме убият. Бихте ли ме скрили?

Той свали ръка от устата и. Въпреки забързано пулсиращата вена на шията и Марика вече не беше изплашена, но очите и продължаваха да са нащрек. Устните и замърдаха, но от тях не излезе звук. Накрая успя да каже:

— Защо да го правя?

— Ако спасите моя живот, аз ще спася вашия.

Тя го изгледа почти безразлично — не толкова безстрастно, колкото с неразбиране, — след което бавно поклати отрицателно глава. Дийкин обърна колана си наопаки, отвори тайно отделение в него, извади картичка и я подаде на момичето. Тя я прочете, отначало с недоумение; очите и отново се уголемиха, после кимна и го изгледа със съвсем различно чувство. Откъм коридора долетяха гласове. Марика се плъзна от леглото си, махна припряно с ръка на Дийкин и той легна до стената, плътно притиснат до нея, завит през глава. Марика бързо изгася лампата и тъкмо да легне, когато на вратата се почука. Тя не отговори, а се зае да прикрие Дийкин колкото се може по-добре с постелките на леглото. Отново се почука, този път по-настойчиво.

Марика се подпря на лакът и попита сънено:

— Кой е?

— Майор О'Брайън, госпожице.

— Влезте, вратата е отключена. — Майорът отвори и застана на прага, но не понечи да влезе по-навътре.

Марика попита възмутено:

— Как си позволявате да ме безпокоите в такъв късен час, господин майор?

О'Брайън се заоправдава:

— Затворникът Дийкин е избягал, госпожице Феърчайлд.

— Избягал? Не ставайте смешен. Къде може да избяга човек в тази пустош?

— Точно там е работата, госпожице. Няма къде да избяга. Затова смятаме, че е все още във влака.

Марика го изгледа хладно, с неверие в очите:

— И решихте, че може би...

— Не, не! — побърза да я увери и успокои майорът. — Просто може да се е промъкнал тук, докато сте спали.

— Уверявам ви, че не се е скрил под моето легло — язвително каза Марика.

— Виждам, госпожице. Моля да ме извините.

О'Брайън побърза да изчезне, а щом стъпките му заглъхнаха, Дийкин се измъкна изпод завивките.

— Е, госпожице — рече с възхита в гласа. — Добре го изиграхте. При това нито веднъж не излъгахте. Никога не бих повярвал...

— Станете. Целият сте в сняг и аз замръзвам.

— Не, вие ще станете, ще се облечете и ще доведете тук полковник Клеърмонт.

— Да се облека! Докато вие... вие сте тук...

Дийкин метна уморена ръка през очите си.

— Мило момиче... искам да кажа... драга госпожице. Имам си други, далеч по-неприятни грижи. Видяхте визитната ми картичка. Никой не бива да ви забележи, когато разговаряте с него. Не бива да видят, като го водите насам, и не му казвайте, че съм тук.

Марика го изгледа замислено, но не продължи да спори. Нещо в лицето му сложи край на всякакви спорове. Облече се набързо, излезе и само след две минути се върна, следвана от озадачения, както можеше да се очаква, полковник Клеърмонт.

Докато Марика затваряше вратата, Дийкин отметна завивките от лицето си и свали крака на пода.

— Дийкин! Дийкин! — Клеърмонт не вярваше на очите си. — Какво, за Бога...

Той млъкна рязко и се пресегна към колта в кобура си.

— Оставете на мира пистолета — уморено каза Дийкин. — Ще имате предостатъчно възможност да го използвате в най-скоро време. Макар и не върху мен.

И той подаде на Клеърмонт картичката си. Полковникът я пое колебливо, прочете написаното, после повторно и дори трети път. Произнесе на глас:

— „Джон Стантън Дийкин... Правителство на Съединените Американски Щати... Федерална тайна служба... Алън Пинкъртън.“ — Полковникът си възвърна апломба със забележителна бързина и спокойно върна визитката на Дийкин. Познавам лично господиин Пинкъртън. Това действително е неговият подпис. Вас също ви познах. Макар и чак сега. Или поне съм чувал за вас. През 1866 година под

името Джон Стантън разкрихте обира на бързия влак за Адамс. Бяха задигнати седемстотин хиляди долара. — Дийкин кимна. — С какво мога да ви бъда полезен, господин Дийкин?

— Какво иска от вас? — Марика явно не вярваше на ушите си. — Но откъде знаете, че той... все пак нито го разпитахте...

— Никой не задава въпроси на Джон Стантън Дийкин, госпожице.

Гласът на Клеърмонт беше почти нежен.

— Но аз дори не съм чувала за...

— Не ни е позволено да афишираме дейността си — търпеливо заобяснява Дийкин. — Както прочетохте, става дума за тайна служба. А за въпроси нямаме време. Те са вече по следите ми и животът на двама ви не струва колкото изгоряла клечка кибрит. — Той помълча, замислен дълбоко. — Това щеше да е вярно, дори и да не ме подозираха още. Но сега вече трябва да се играе с открити карти. В този момент всички други във влака имат една-единствена цел в живота — да се погрижат ние да не оживеем.

— Той леко открехна вратата, послуша се и пак я затвори.

— Отпред са, разговарят. Сега е единствената ни възможност. Тръгвайте.

Той свали чаршафите от леглото на Марика и ги натъпка под палтото си.

— За какво са ви? — учуди се полковникът.

— По-късно ще ви обясня. Хайде.

— Хайде ли? — попита като обезумяла Марика. — Ами чичо? Не мога да оставя...

Дийкин произнесе много тихо:

— Ще се погрижа нашият високопочтен и многоуважаем губернатор, вашият любим чичо, да бъде съден за убийство, държавна измяна и едромащабно грабителство.

Марика го изгледа в пълно недоумение. Лицето и пребледня. Дийкин отвори вратата. Долятяха възбудени гласове. В офицерския салон думата имаше Хенри:

— Сетих се къде съм го виждал! В Ричмънд^[1] — Гласът на Хенри издаваше колко е нещастен. — През шейсет и трета. Шпионин на Севера. Видях го само веднъж. Той избяга. Но няма грешка — същият е.

— Господи! Федерален агент! — Гласът на О'Брайън беше злюбен, но уплахът в него вече надделяваше. — Давате ли си сметка какво означава това, господин губернатор?

Губернаторът явно си даваше ясна сметка. Гласът му притреперваше, извисен в нехарактерни за обичайния му тембър висоти:

— Намерете го! За Бога, намерете го! Намерете го и го убийте! Чухте ли ме? Убийте го! Убийте го!

— Имам чувството, че иска да ме убие — прошепна Дийкин на ухото на Марика. — Очарователно старче, не намирате ли?

И Дийкин тръгна безшумно и забързано по коридора, следван от преbledнялата разтреперана Марика и рядко хладнокръвния Клеърмонт. Минаха забързано през трапезарията и излязоха на задната площадка. Дийкин, без да каже дума, им посочи покрива. В първия миг Клеърмонт го изглежда озадачено, но веднага кимна с разбиране. Подпомогнат от Дийкин, бързо се намери горе, обвинил с ръка един от вентилаторите, докато другата протягаше към Марика. Скоро и тримата бяха там, сгущени един до друг, с гръб към навяващия сняг.

— Това е ужасно! — Гласът на Марика трепереше, но не от студ, нито от страх. — Ще измръзнем тук.

— Да не чувам лоша дума за покривите на влаковете — рече Дийкин с укор. — Те са мой втори дом. Пък и за момента това е най-безопасното място... Наведете се!

Настойчивостта в гласа му и в ръцете, с които ги притисна надолу, ги накара да залегнат, а големият боров клон забърса гърбовете им.

— Най-безопасното място, ако внимавате с тези проклети ниски клони — довърши Дийкин мисълта си.

— А сега какво ще правим? — попита Клеърмонт много спокойно, а по лицето му се четеше, че очаква славно да се позабавлява.

— Ще чакаме. Ще чакаме и ще се ослушваме.

Дийкин се просна по корем и долепи ухо до вентилатора. Клеърмонт незабавно последва примера му. Дийкин се пресегна и накара Марика да легне до него.

— Не е необходимо да ме прегръщате — хладно го сръза момичето.

— Това е поради романтичната обстановка — рече той. — Много съм податлив на такива неща.

— Нима? — Гласът и не отстъпваше по студ на нощта.

— Просто не искам да паднете. Тя потъна в обидено мълчание.

— Тук са — прошепна полковникът. Дийкин кимна. О'Брайън, Пиърс и Хенри, и тримата с пистолети в ръце, застинаха в моментна нерешителност наред трапезарията.

— Щом като Хенри е чул крясък и Дийкин наистина се е бил с Карлос, може и двамата да са паднали от влака и...

Доколкото губернаторът беше в състояние да тича, той, може да се каже, се втурна в трапезарията. На втория метър се беше вече запъхтял.

— Племенницата ми! Изчезнала е!

Кратко, объркано мълчание, от което пръв се окопоти О'Брайън:

— Хенри, иди виж дали полковник Клеърмонт... — Не, аз сам ще проверя.

Дийкин и Клеърмонт се спогледаха, след което Дийкин се доближи с пълзене до ръба на вагона — тъкмо навреме, за да види как О'Брайън прекосява площадката между първия и втория вагон. Майорът, както забеляза Дийкин, бе забравил елементарната учтивост и не бе прибрал пистолета в кобура, преди да се яви пред по-висш офицер. Дийкин допълзя обратно до вентилатора и разсеяно прегърна с ръка момичето през раменете. Ако тя имаше възражения, не ги изрази гласно.

— Да не сте влезли в спор с Карлос? — попита Клеърмонт.

— В известен смисъл. На покрива на снабдителния вагон. Той падна.

— Карлос? Падна? Този мил жизнерадостен човек? — Способността на Марика да поема нови количества все по-нерадостни вести почти се бе изчерпала. Но... той може да е наранен. Може да лежи някъде край релсите и да замръзва в този нечовешки студ.

— Че е наранен, в това не се съмнявам. Но не лежи край релсите и нищо не усеща. Тогава тъкмо минавахме над един мост и падането му към дъното на пропастта продължи доста време.

— Вие сте го убили! — Дийкин едва долови изречените с пресипнал глас думи. Та това си е чисто убийство!

— Всеки мъж има нужда от хоби. Той стисна по-здраво раменете й. — Или предпочитате аз да лежа сега долу на дъното на урвата? Защото за малко щеше да стане точно това.

Тя помълча, сетне прошепна:

— Извинете. Говоря глупости.

— Да — потвърди Клеърмонт без капка кавалерско чувство. — Е, господин Дийкин, сега какво ще правим?

— Ще превземем локомотива.

— Там ще бъдем ли в безопасност?

— Ще бъдем, стига да се отървем от нашия приятел Банлън.

Клеърмонт го изгледа недоумяващо.

— Да, господин полковник, за съжаление е точно така. Банлън.

— Не мога да повярвам.

— Сенките на тримата мъже, убити от него, не биха изразили съмнение.

— Трима?!

— Знам го със сигурност.

Клеърмонт сравнително бързо се нагоди към променилата се обстановка.

— Значи е въоръжен? — попита спокойно.

— Не знам, но е възможно. Във всеки случай Рафърти има пушка. И Банлън ще я използва — след като бутне момчето от влака.

— Ами ако ни чуе, като приближаваме? Може да не ви допусне до локомотива.

— Живеем в несигурен свят, господин полковник.

— Може да заемем позиция някъде из влака — в коридор, пред врата... Аз имам пистолет.

— Безнадеждна работа. Те са отчаяни хора, а и при цялото ми уважение към вас, господин полковник, едва да сте равностоен противник на Пиърс или О'Брайън. Дори и да успеете да ги задържите, пукотевицата ще предупреди Банлън. Никой няма да може да се добере до кабината на локомотива и той ще отпраши право във Форт Хъмболт, без да спре по пътя.

— Е, и? Там ще сме сред приятели.

— Боя се, че съвсем не е така.

Дийкин вдигна предупредително пръст и надникна предпазливо над задния край на вагона — О'Брайън тъкмо минаваше от втория

вагон в първия. Долепи отново ухо до вентилатора. От гласа на майора личеше, че обичайната му невъзмутима приветливост окончателно го е напуснала.

— И полковникът го няма! Хенри, стой тук и внимавай никой да не мине покрай теб — и в двете посоки. Стреляй на месо. Нейтън, губернаторе — започваме да претърсваме отзад напред и няма да пропуснем нито инч от този проклет влак!

Дийкин започна да маха с ръка към локомотива, но Клеърмонт, застанал на колене, се беше втренчил учудено в опашката на влака.

— Конските вагони! Няма ги!

— По-късно ще ви обясня! Да тръгваме!

Като внимаваха да не вдигат никакъв шум, тримата бавно и предпазливо запълзяха покрай централните вентилатори на първия вагон. Щом стигнаха ръба, Дийкин се спусна на платформата и надникна през прозорчето на вратата. В другия край ясно се виждаше Хенри, заел стратегическа позиция с гръб, опрян в стената на трапезарията, откъдето неспирно шаващите му очи можеха да следят едновременно двата края на вагона. Във всяка ръка стискаше по един неприятно целенасочен огромен колт.

Дийкин вдигна очи нагоре, сложи пръст на устните си, което може би беше излишно, после със същия пръст посочи вътрешността на вагона, пресегна се нагоре и помогна първо на Марика, а сетне и на полковника да се спуснат на платформата. Все тъй безшумно протегна ръка към Клеърмонт, който се поколеба, но му връчи пистолета си. Дийкин им направи знак с длан да стоят на мястото си и да не мърдат, прекрачи предпазния парапет, присегна се към задната преграда на открития вагон, улови се и прехвърли тежестта си на буферите. После бавно се издигна на мускули, подаде леко глава и видя нареденото в предния край гориво.

Банлън се вираше напред през стъклото на кабината, а Рафърти бе отворил пещта и пъхаше вътре дърва. После остави вратата на пещта отворена и тръгна към открития вагон. Дийкин побърза да наведе глава. Рафърти нарами още две големи цепеници и тръгна обратно към локомотива, а Дийкин се изправи и сега двамата мъже в локомотива биха могли да го зърнат, ако се обърнеха. Бързо, но предпазливо се плъзна напред през наредените дърва и щом стигна другия край на вагона, залегна ниско на дъното му.

Банлън изведнъж замръзна на място. Нещо, по всяка вероятност бегло отражение или мярнала се сянка в предното стъкло, бе приковало вниманието му. Той бавно се извърна назад и погледна Рафърти, който в същия миг посрещна погледа му. Двамата се обърнаха към вагона с дървата. На метър от тях стоеше Дийкин, насочил колта в корема на Банлън.

— Виждам ей-там пушката ти — обърна се Дийкин към Рафърти. — Не се опитвай да я вземеш. Прочети първо това.

Почти неохотно войникът взе картичката от ръката му и я прочете на светлината от горящата пещ. Върна я на Дийкин с озадачено и неубедено лице.

— Полковник Клеърмонт и госпожица Феърчайлд се намират в момента на предната платформа — каза Дийкин. — Иди им помогни да дойдат. И ако обичаш, много, много тихо — иначе главата ти ще хвъркне.

Рафърти се поколеба, кимна и тръгна. След двадесетина секунди се върна, придружен от Клеърмонт и Марика. Докато се прехвърляха от товарния вагон в кабината на локомотива, Дийкин приближи до Банлън, улови го за реверите на сакото и яростно го залепи за стената на кабината, като завря без особена нежност дулото на колта отстрани във врата му.

— Пистолета, Банлън! Мръсници като теб не остават без оръжие.

Банлън, с вид на човек, който всеки момент ще се разповръща, се опитваше да поеме въздух — така силно го бе притиснал Дийкин. Ала опитът му да се покаже възмутен говореше за наличието на значителни артистични дарби.

— За Бога, какво означава това? Полковник Клеърмонт...

Дийкин рязко го блъсна напред, извъртя го, изви дясната му ръка над лопатките и го побутна към стъпалата и отворената врата от дясната страна на кабината.

— Скачай!

Изцъклените очи на машиниста отразиха ужаса му. През гъстия сняг прозираше осеяно с остри скали стръмно ждрело, понесло се стремглаво край тях. Дийкин заби грубо дулото на колта в гърба му.

— Скачай, казах!

Марика, пребледняла и невярваща на очите си, направи крачка към Дийкин. Клеърмонт я удържа с ръка.

— Сандъка с инструментите! — извика Банлън. — Под него е!

Дийкин отстъпи назад, за да може Банлън да се промъкне в кабината, на безопасно място. Дийкин му махна с пистолета да застане в ъгъла и се обърна към Рафърти:

— Иди го вземи.

Войникът погледна полковника, който му кимна. Рафърти коленичи под сандъка и измъкна револвер, подаде го на Дийкин, който го взе и в същото време върна на Клеърмонт колта. Клеърмонт кимна с глава по посока на вагоните и в отговор Дийкин също кимна.

— Не са глупави. Скоро ще разберат, че не сме във влака, а ако ни няма и на покрива, значи сме тук. Пък и следите, които сме оставили по покрива, ще ни издадат. — Дийкин се обърна към Рафърти: — Насочи пушката си към Банлън и ако се опита да шавне, убий го.

— Да го убия?!

— Нали няма да се опиташ само да раниш гърмяща змия? А Банлън е по-смъртоносен от десет гърмящи змии. Пък и така или иначе ще умре. На бесилото.

— Аз? На бесилото? — Лицето на Банлън се изкриви. — Не знам за какъв се мислиш, Дийкин, но според закона...

Без да каже дума, Дийкин направи една дълга крачка напред и го зашлеви с опакото на ръката си. Ударът залепи машиниста за контролното табло, а от носа и устата му веднага шурна кръв.

— Аз съм законът!

[1] Столицата на щата Вирджиния. От 1861 до 1865 г. столица на Конфедерацията на Юга. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Банлън попиваше безрезултатно носа и устата си с не особено чист парцал. Кръвта обаче продължи да тече обилно. Сбръчканото му лице сега изглеждаше още по-съсухрено, а спечената кожа бе по-бледа. Очите му непрекъснато се стрелкаха напред-назад като на уловено в капан животно, търсещо несъществуващ начин за бягство. Очите му се местеха главно от Дийкин към Клеърмонт, но не намираше голяма утеха в това — лицата и на двамата бяха лишени от жал.

— Това е краят на пътя — осведоми го полковникът. — Който вади меч, от меч умира. И теб това те чака. Джон Стантън Дийкин наистина е законът, Банлън. Той е таен агент на федералното правителство. Сигурно знаеш какво означава това.

Банлън явно знаеше, и то много добре. Лицето му на гризач придоби още по-обезсърчен вид. Дийкин се обърна към Рафърти:

— Стреляй в тялото, не в главата. Не ни трябва рикошети да се разхвърчат из кабината.

И той обърна гръб на компанията, прехвърли се в товарния вагон и се зае да премества дървата от десния ъгъл. Очите на Марика и Банлън не се откъсваха от него. Клеърмонт с изваден колт раздвояваше вниманието си между Дийкин и Банлън, а Рафърти, спазвайки безпрекословно получените наставления, не отделяше очи от машиниста.

Дийкин, привършил явно със задачата си, се изправи и отстъпи крачка встрани. Марика с класически жест вдигна ръка към устата си, а големите и опушеносиви очи станаха още по-тъмни на побелялото лице.

Клеърмонт се втренчи в двата сгущени униформени трупа.

— Оуклънд! Нюъл!

— Както казах вече — бесилото — обърна се Дийкин към Банлън. После рече на полковника: — Сега вече разбирате защо никъде не ги открихте в Рийз Сити. Те изобщо не са напускали влака.

— Сигурно са се натъкнали на нещо, което не е било за очите им.

— Каквото и да е било, то е станало в кабината на локомотива. Сигурно тук са убити — не е възможно да разнасяш двама мъртви офицери по гъмжаща от войници платформа. Но едва ли са забелязали нещо подозрително. Какво подозрително може да има в една локомотивна кабина? По-вероятно е да са чули някого — Банлън или друг — да обсъжда доста странни неща и са се качили да проверят какво става. Последната грешка в живота им.

— Хенри. Ето кой е бил този друг. Банлън сам ми рече, че той и Хенри изпратили огняря Джаксън в града, докато те...

— Докато те са нареждали дървата върху двамата убити. Това е причината, поради която се е наложило да умре и горкият Джаксън. Открил е трупове. — Дийкин се наведе и внимателно ги покри отново с няколко цепеници. — Според мен Банлън се е поуплашил, че дървата започват прекалено бързо да намаляват и Джаксън ще ги намери, затова е дал на нещастника да пие текила — с надеждата, че ще изпадне в безпаметно състояние, а той ще успее да се освободи от трупове, докато огнярят му хърка, та се къса. Но вместо това Джаксън е станал просто по-небрежен при разместването на дървата. Издърпал ги е и е открил офицерите. Наложило се е Банлън да го премахне. Вероятно с тежък гаечен ключ. Но не това го е убило.

— За Бога, господин полковник, не разбирам какво говори този луд човек! — Гласът на машиниста беше писклив, виещ — като на заклещен в ъгъла звяр.

Клеърмонт не му обърна внимание — то бе изцяло погълнато от Дийкин.

— Продължавайте.

— Когато Джаксън се е ударил в склона на клисурата, смъртта е настъпила мигновено. Но в тила му зееше дълбока рана, от която бе изтекло много кръв.

— А мъртвите не кървят.

— А мъртвите, както знаем, не кървят. Банлън е завързал за китката на Джаксън парцала за бърсане на прозореца, хвърлил го е през моста, оставил е следи по стъклата на кабината, за да покаже, че огнярят наистина е бил там, и след това ни разправи как е станало всичко.

— Нищо не можеш да докажеш! — изрече с прегракнал глас машинистът.

— Така е. Не мога да докажа също, че ти измисли повредата на контролния лост, за да има достатъчно време да се прережат телеграфните линии с Рийз Сити.

— Видях как Банлън регулираше клапана за парата в Рийз Сити... — бавно произнесе Клеърмонт.

— Вероятно е отпускарал болта вместо да го затяга. Не мога да докажа също така, че прекалено рано спря влака, за да зарежда с гориво, та да даде възможност да се постави експлозив при свързката на първия войнишки вагон, изчислен да избухне близо до върха на най-стръмното изкачване в планините. Сега вече лесно можем да се досетим защо никой не скочи, нито някой се опита да спре вагоните. Когато ги вдигнем от урвата, отсега мога да ви гарантирам, че вратите ще се окажат заключени от външната страна, а спирачът убит.

— Нарочно? — прошепна Марика. — Всички онези хора са били убити?

Четири изстрела проехтяха един след друг, последвани незабавно от свистящи рикошети, докато куршумите се удряха в желязната конструкция на кабината, след което се изгубиха в мрака и снега. Колкото и да беше невероятно, нито един рикошет не попадна във вътрешността на кабината.

— Долу! — извика Дийкин и всички се хвърлиха на пода — всички освен Банлън. Неговият живот и без това висеше на косъм. Като по чудо в ръката му мигом се появи половинметров гаечен ключ, изви се в убийствена дъга и халоса просналия се по лице Рафърти по главата.

Сетне Банлън изтръгна пушката от вече безжизнените ръце на войника и се извъртя рязко.

— Не мърдайте! — нареди на Клеърмонт, който бе насочил пистолета си към другия край на товарния вагон. — А ти — само опитай! — Това се отнасяше за Дийкин, чийто пистолет все още бе затъкнат в колана. И двамата не шавнаха.

— Внимателно оставете оръжието си на пода. Те се подчиниха.

— Изправете се. Ръцете високо вдигнати. Тримата станаха, Дийкин и Клеърмонт с вдигнати ръце. Банлън се обърна към Марика:

— Чухте какво казах.

Тя обаче не чуваше. Взираше се с невярващи очи в убития Рафърти. Нямахше съмнение, че е мъртъв. Банлън леко помръдна

пушката.

— Последна възможност, госпожице.

Като насън тя бавно вдигна ръце. Банлън прехвърли вниманието си върху Дийкин, а Марика все тъй плавно протегна едната си ръка към висящата отгоре газена лампа. Дийкин забеляза крадливото и движение, но с нищо не го показа. Ръката и се обвини около лампата.

— Не ми е ясно с каква цел си домъкнал тези бели чаршафи — продължи Банлън, — но ще свършат чудесна работа. Покачи се върху онзи куп дърва и размахай единия. Хайде.

Марика вдигна лампата, ръката и замахна рязко напред. С ъгълчето на окото си Банлън зърна летящата към него размазана светлина. Извъртя се рязко встрани, но беше твърде късно, за да попречи на лампата да го улучи в лицето. Не изпусна пушката, но изгуби за две секунди равновесие — предостатъчно време за човек като Дийкин. Той се метна стръвно с главата напред и уцели машиниста в средата на корема. Пушката издрънча на пода, а Банлън залитна назад и се цапардоса със зашеметяваща сила в бойлера. Дийкин се метна след него като едра котка, улови го за гърлото и фрасна главата му два пъти в металното скеле.

Лицето на Дийкин вече не беше безизразно. Докато погледът му се местеше, за миг спря на трупа на войничето и в очите му проблясна почти нечовешка ожесточеност. Марика за пръв път го изгледа със страх. Той обаче прехвърли вниманието си върху Банлън, който след последните два удара можеше и да е мъртъв, но това ни най-малко не занимаваше Дийкин. Главата на машиниста отново издрънча в метала, костта на тила му за малко да се разтроши. Дийкин го вдигна високо, направи две крачки и го метна през вратата на кабината навън в нощта.

Пиърс и О'Брайън с пистолети в ръце се намираха върху предната платформа на първия вагон. Внезапно погледите и на двамата се отместиха рязко встрани — времето им стигна, колкото да разпознаят преобръщащото се тяло на Банлън, преди то да изчезне в мрака. Спогледаха се стреснато и на бърза ръка влязоха във вагона.

В кабината на локомотива жестокостта, изписана по лицето на Дийкин, отново се смени с обичайната непроницаемост.

— Хайде, кажете си го — обърна се към Марика. — Порицайте ме, че не трябваше да постъпвам така.

— Защо пък не? — разумно отвърна тя. — Сам казахте, че нищо не може да се докаже.

За втори път през тази нощ лицето на Дийкин смени израза си. Зяпна я учудено. След което бавно произнесе:

— Може би си приличаме много повече, отколкото предполагате. Тя се усмихна мило.

— Откъде знаете какво предполагам?

* * *

В офицерския салон О'Брайън, Пиърс, Хенри и губернаторът се бяха събрали, както личеше, на военен съвет. Това се отнасяше по-скоро за първите трима. Губернаторът с препълнена чаша уиски в ръка беше вперил поглед в запалената печка. По лицето му бе изписано пълно отчаяние.

— Това е ужасно — простена глухо той. — Ужасно! С мен е свършено. О, Господи!

О'Брайън злобно просъска:

— Не ви се виждаше толкова ужасно, когато разбрах що за стока сте — че сте фалшифицирали изборите и сте изразходвали цяло състояние за подкупи, само и само да станете губернатор, и ви предложих да се присъедините към мен и Нейтън. Не беше ужасно, когато сам предложихте Нейтън като най-добрия — по вашите думи — агент и лично го назначихте за надзирател на индианските резервати. Не беше ужасно, когато поискахте и настояхте да получите половината от всичко, което припечелихме. Ще повърна, като ви слушам, господин губернатор Феърчайлд!

— Да, ама и през ум не ми мина, че ще бъда замесен в нещо подобно — скръбно промърмори губернаторът. — Всички тези убийства... Как може един честен човек да живее със спокойна съвест след всичко това? — Той не обърна внимание, нито дори чу възклицанието на О'Брайън, който явно не вярваше на ушите си. — Не ми казахте, че племенницата ми е нужна като заложница в случай, че възникнат усложнения с баща и. Не ми казахте...

— Ако знаехте само какво ми иде да ви кажа! — произнесе Пиърс натъртено. — Но сега трябва да мисля за друго.

— Нали сте хора на действието — опита да бъде саркастичен Феърчайлд, но успя само да прозвучи още по-потиснато. — Защо тогава не направите нещо?

О'Брайън го изгледа презрително.

— Какво да направим, глупако? Видя ли барикадата от дърва, която са издигнали в дъното на товарния вагон? С топ не можем да я разбием, а те в това време вероятно надничат през някоя дупчица с пистолети в ръце, готови да надупчат първия от нас, който си покаже носа през вратата. От два метра — додаде мрачно — малко вероятно е да не улучат.

— Ами кой ви кара да ги нападате фронтално? Идете в дъното на вагона, покачете се на покрива и оттам ги атакувайте. По този начин ще бъдете над тях и всеки в товарния вагон ще бъде на мушката ви.

О'Брайън се позамисли, после рече:

— Може и да не сте чак такъв глупак.

Докато Дийкин изучаваше контролното табло на локомотива, Клеърмонт подклаждаше огъня в пещта, а Марика — седнала върху купчина дърва и наметната с брезентово платнище, за да се предпази от снега — не откъсваше поглед от вратата на първия вагон през стратегическа дупка в барикадата от дърва. Клеърмонт затвори вратата на пещта и се изправи.

— Значи, казвате, че е Пиърс?

— Да — рече Дийкин, — Пиърс. От доста време е в списъка на заподозрените. Вярно, че дълго време е бил това, за което все още се представя, но преди шест години е минал на противниковата страна. За света обаче той си остава човекът на Чичо Сам, който бащински се грижи за индианските резервати. Бащински! Уиски и оръжие!

— А О'Брайън?

— Нищо нямаме срещу него. Всяка подробност от военната му кариера е добре известна. Добър воин, но като човек — продажна душа. Спомняте ли си голямата сцена със срещата им като бойни другари в бара на Рийз Сити? Как си припомнях с Пиърс славните дни в Чатануга през шейсет и трета? О'Брайън действително е бил там. Но на Пиърс и кракът му не е стъпвал тогава по онези места — бил е на хиляди мили от Чатануга, разузнавач сред индианците за една от шестте кавалерийски дивизии, свикани от Невада — или по-скоро

това, което на следващата година се обяви за щата Невада. Затова веднага ми стана ясно, че и О'Брайън е от същия дол.

— В такъв случай това важи и за губернатора?

— А как иначе? Той е слаб и алчен, а като властолюбец едва ли има равен на себе си.

— Значи, ще им прави компания на бесилото?

— И още как.

— Виждам, че всички са били в списъка ви на заподозрените.

— Такава ми е работата.

— А защо не и аз?

— Защото отказахте да качите Пиърс във влака. Това ви изчисти от подозрения. Аз обаче исках да се качи — както и моя милост. Не беше особено трудно, предвид великолепните обяви за издирване на престъпници, разпространени от моята служба.

— Добре ме метнахте. — Гласът на Клеърмонт прозвуча огорчено, но не и враждебно. Всички ме метнаха. Правителството или армията все пак можеха да ми се доверят.

— Никой не ви е лъгал. Просто подозирахме, че във Форт Хъмболт има нещо нередно и решихме да се презастраховаме. Когато се качих на този влак, не знаех нищо повече от самия вас за това, което става във форта.

— Сега обаче знаете?

— Знам.

— Дийкин! — Дийкин се извъртя. Викът прозвуча откъм гърба му. Той се пресегна за пистолета, затъкнат в колана му. — Държим малката на мушката, Дийкин! Не прави опити да хитруваш!

Дийкин не направи опит да хитрува. На покрива на вагона седеше Пиърс, провесил крака над ръба. Колтът в ръката му не трепваше, а изпитото му ястребово лице бе изкривено в твърде недружелюбна усмивка.

Дийкин внимаваше ръцете му да са подчертано раздалечени от тялото, защото на няколко крачки зад Пиърс различи и силуета на О'Брайън, също с неизбежния пистолет в ръка.

— Какво да направя? — извика той.

— Така те искаме, господин Агент на тайните служби. — Пиърс звучеше почти радостно. — Спри влака.

Дийкин се извърна към уредите за управление и каза тихо, на себе си:

— Спри влака, както ти наредиха.

Леко издърпа спирачката, като същевременно затвори и регулатора за парата. И ненадейно с едно рязко като конвулсия движение дръпна лоста на спирачката докрай. Колелата на локомотива внезапно се застопориха, последва серия от удари на метал о метал — буферите на вагоните се заблъскаха един в друг в бърза последователност.

Въздействието на спирането върху двамата въоръжени мъже на покрива беше катастрофално. Съчетанието от рязко убиване на скоростта и изненадващо силното друсване отпрати седналия върху омръзналия заледен покрив Пиърс главоломно и безпомощно напред и надолу върху платформата, а докато се вкопчваше в парапета, зада отърве кожата си, pistolетът му отлетя встрани нейде край релсите. Зад него О'Брайън се просна по гръб напречно на вагона, вкопчил се отчаяно в един от вентилаторите, за да не последва примера на Пиърс.

— Залегнете! — изкрещя Дийкин, освободи спирачката, отвори регулатора на парата докрай и се метна към товарния вагон. Клеърмонт вече се беше тръшнал по лице на пода на кабината, а Марика седеше в открития вагон и гледаше тъжно. Дийкин рискува да надникне над барикадата.

Пиърс, вече станал на крака, много бързаше да се прибере на завет във вагона, а О'Брайън с обезобразено от злоба лице тъкмо се прицелваше. От дулото блесна огън. За Дийкин изстрелът, металното изтракване и воят на рикшета прозвучаха едновременно. Почти инстинктивно сграбчи най-близкото парче дърво и без да се подлага на огъня на майора, замахна силно с ръка и го метна напред и нагоре.

О'Брайън нямаше цел, по която да стреля, но пък не му и трябваше. Рикоширащите в ограниченото метално пространство на локомотивната кабина куршуми можеха да се окажат не по-малко смъртоносни от пряко попадение. Той тъкмо натискаше повторно спусъка, когато лицето му промени израза си от яд на тревога — цепеницата, която се приближаваше към него с главоломна скорост, му се видя колкото цял дънер. Без да изпуска вентилатора, той се метна на една страна, но закъсния — ударът в рамото беше тъй силен, че цялото му тяло изтръпна от болка. Pistolетът полетя встрани. Без да знае, че

О'Брайън е обезоръжен, Дийкин продължи да го измеря с дърва, като се навеждаше и изправяше с цялата бързина, на която бе способен. Майорът съумяваше с ловко извъртане настрани да избегне част от снарядите, други отблъскваше с ръка, но някои все пак го уцелиха. Той забърза да се оттегли назад, пълзейки непохватно, като сакат рак, докато с въздишка на облекчение успя да ги прислони в прикритието на задната площадка.

Дийкин се изправи в товарния вагон, погледна бързо, а после и по-спокойно към опашката на влака. Хоризонтът беше чист. Предната платформа и покривът на първия вагон бяха пуссти. Обърна се към Марика.

— Боли ли ви някъде?

Тя предпазливо се разтри.

— Само мястото, което ми послужи за внезапно сядане.

Дийкин се усмихна и се обърна към Клеърмонт:

— А вас?

— Нищо освен нараненото достойнство.

Дийкин кимна, нагласи регулатора за пирата, взе пушката на Рафърти и отиде да пренареди барикадата.

* * *

В офицерския салон губернаторът и тримата му съзаклятници водеха втория си военен съвет. В атмосферата витаеше нещо като отчаяние, да не кажем направо поражение. Губернаторът държеше същата препълнена чаша — а може би беше друга, но пак препълнена. Изразът на лицето му, докато се взираше както и преди в запалената печка, бе притеснен и нещастен до крайност. О'Брайън и Пиърс — вторият тъкмо връщаше на мястото и гарафата с живителна течност — имаха вид на двама сурови и опитни воители, несвикнали да търпят пълно и при това светкавично поражение. Хенри, и той с чаша в ръка, се държеше на почтително разстояние. Неговото изражение бе по-погребално от всеки друг път, ако това изобщо беше възможно.

— Да имате други гениални хрумвания, губернаторе? — рязко попита Пиърс.

— Замисълът беше мой, а изпълнението — изцяло ваше. Да не съм аз виновен, че ви е надхитрил? Ех, да бях с двайсетина години по-млад...

— Да, ама не сте — срязва го О'Брайън. — Затова си затваряйте устата.

Хенри се обади неуверено:

— Имаме цял сандък с експлозиви. Ако им подхвърлим една пръчка...

— Ако нямаш по-умни предложения, и ти си затваряй устата. Влакът ни трябва и за връщане.

И четиримата потънаха в намусено мълчание, рязко нарушено от гарафата с уискито, която избухна и разпръсна напитката заедно с остри като бръснач парчета стъкло из цялото купе. Ясно се чу изстрел от пушка. Губернаторът вдигна ръка към бузата си и загледа с недоумение изцапаните си с кръв пръсти. Втори изстрел, и черната шапка на Пиърс полетя към противоположния край на салона. От недоумението на четиримата не остана и следа. Всички като един се хвърлиха по очи на пода и запълзяха пъргаво по коридора за към трапезарията. Още три куршума проехтяха в салона, но при третия в помещението вече нямаше хора.

Дийкин свали пушката от барикадата, стана, улови Марика за ръката и я поведе към кабината на локомотива. Отвъртя още малко регулатора за парата, вдигна мъртвия Рафърти, отнесе го в товарния вагон при дървата, покри го с парче брезент и пак се върна.

— По-добре да застана на стража — обади се Клеърмонт.

— Няма нужда. Тази нощ повече няма да ни безпокоят. — Той се вгледа внимателно в полковника. — Значи, само достойнството ви е пострадало, така ли? — Повдигна лявата ръка на Клеърмонт и погледна дланта му, от която се стичаше кръв. — Ако обичате, госпожице, почистете раната със сняг и я превържете с парче от чаршафа.

И той се загледа отново в релсите отпред. Влакът не пътуваше с повече от двайсет и пет километра в час, което беше максималната безопасна скорост при тази ограничена видимост. И без особен възторг се зае да подклажда огъня.

Клеърмонт се намръщи от болка, когато Марика започна да почиства раната.

— Като бяхме горе на покрива, споменахте, че във форта няма да ни очакват приятели — обърна се той към Дийкин.

— А, ще има и такива — но заключени в карцера. Фортът е превзет. От Сеп Калун — в това няма съмнение. Вероятно със съдействието на пайутите.

— На индианци? Че какво ще спечелят индианците — освен репресивни мерки?

— Ще спечелят много, при това репресивни мерки не ги очакват. Особено след като получат възнаграждението, което им караме с този влак.

— И какво възнаграждение?

— В снабдителния вагон. Причината, поради която е бил убит доктор Молиньо. И Пийбоди. Молиньо спомена, че ще отиде да огледа медицинските запаси — затова се е наложило незабавно да бъде премахнат.

— Наложило се е?

— На този влак няма никакви лекарства. Сандъците са пълни с муниции за пушки.

Клеърмонт гледаше как Марика довършва превързването на ръката му. След продължително мълчание отново зададе въпрос:

— Ясно. А преподобният?

— Преподобният ли? Съмнявам се дали Пийбоди изобщо някога е влизал в църква. През последните двайсет години беше отначало агент на Съюза на Севера, а сетне и федерален. От тях осем — мой партньор.

— Какво?! — бавно изрече Клеърмонт.

— Хванали са го, когато е отварял някой от ковчезите. Дето са предназначени за жертвите на холерната епидемия.

— Знам за какво са предназначени.

Гласът на полковника прозвуча раздразнено, но това вероятно се дължеше на пълното му объркване.

— Във Форт Хъмболт има толкова холера, колкото и мозък в главата ми. — Може би неоправдано, но гласът на Дийкин издаваше недоволство от самия себе си. — Ковчезите са пълни с винтовки-уинчестерки.

— Няма такива.

— Вече има.

— Защо тогава не съм чувал за тях?

— Малко хора са чували — извън фабриката. Производството им започна едва преди четири месеца и още не са се появили на пазара. Но четиристотин броя бяха откраднати от склада на фабриката. Сега вече знаем къде са.

— Аз самият не знам къде съм. Нищо вече не разбирам. Какво стана с конските вагони, господин Дийкин?

— Откачих ги.

— Това е ясно. Но защо?

Дийкин погледна уреда за пирата.

— Губим налягане.

* * *

Затова пък в относително безопасната трапезария, където Феърчайлд и останалите водеха военния си съвет, всички бяха под пара. Това бе странен съвет — липсваше всякакво оживление, или поне разговор. Повечето време губернаторът, О'Брайън и Пиърс седяха навъсени и мълчаливи, а бутилката уиски, която си бяха набавили отнякъде, бе безсилна да разсее потиснатото им настроение. Хенри, който не се нуждаеше от специален повод, за да изглежда мрачен, хвърляше дърва в горящата печка.

Губернаторът се размърда.

— Е? Толкова ли нищо не ви идва наум?

— Не! — рязко и едносрично отговори О'Брайън.

— Все някакъв отговор трябва да има. Хенри се изправи.

— Извинете, господин губернатор, но ние не се нуждаем от отговор.

— О, затваряй си устата — уморено го сряза О'Брайън.

Ала Хенри беше решил да каже, каквото си бе наумил, и отказа да си затваря устата.

— Отговор не ни трябва, защото не е зададен въпрос. Единственият, който може да се зададе, е следният: какво ще се случи, ако не се справим с него? Отговорът е прост. Той ще продължи напред, докато стигне Форт Хъмболт, където смята, че ще е на сигурно и безопасно място при своите приятели.

В очите на присъстващите проблясна интерес, а след дълго мислене О'Брайън произнесе бавно:

— Господи, Хенри, ти май си прав. Само защото разбра, че превозваме оръжие за индианците, решихме, че знае всичко за нас, всичко, което сме замислили. Разбира се, че не! Откъде да го научи? Никой не знае! Не е възможно — само ние поддържахме връзката с форта. Друго, господа? Нощта е ледено студена и аз предлагам да оставим Дийкин да ни вози Вижда ми се доста умел в това отношение.

Широко охилен, губернаторът се пресегна за шишето. Сетне каза, предвкусвайки доволно:

— Бялата Ръка ще му направи едно топло посрещане, като пристигнем във форта.

* * *

В същото време Бялата Ръка беше твърде далеч от форта и с всяка измината минута увеличаваше това разстояние. Снегът продължаваше да вали, но не така гъст. Вятърът продължаваше да духа, но не така силно. Зад Бялата Ръка препускаха в тръс два̀сет-трѝсет омотани в топли дрехи конници. Движеха се покрай широка и криволичеща долина. Вождът обърна глава и хвърли поглед наляво и нагоре. Над планините на изток небето вече леко светлееше.

Бялата Ръка се извъртя на седлото и махна нетърпеливо, настойчиво на своите ездачи. Пайутите пришпориха конете.

* * *

И Дийкин забеляза първите признаци на зазоряването, когато се изправи от клекналото си положение пред горящата пещ. Погледна стрелката на уреда, кимна доволно и затвори вратата. Клеърмонт и Марика, и двамата пребледнели, явно крайно изтощени, седяха на двете единствени съгъваеми столчета в кабината. Дийкин не се чувствуваше по-добре, но не можеше да си позволи да бъде изморен. С цел да не заспи и да прави нещо, продължи разказа си откъдето беше спрял:

— Да. Конските вагони. Наложих се да ги откъсна от влака. При входа на Прохода на сломените сърца ще се опитат да ни пресрещнат и нападнат индианци, най-вероятно пайути. Познавам добре този проход. Ще бъдат принудени да оставят конете си поне на една миля от него и не искам да имат под ръка други коне.

— Да ни нападнат? Защо ще ни нападат? — Клеърмонт беше в пълно недоумение. — Аз пък мислех, че индианците са се съюзили с онези ренегати зад нас.

— Така е. Но са с впечатлението, че опитът да бъдат откачени вагоните с войниците е бил неуспешен, а за тях е много важно войниците да бъдат унищожени. Трябваше по някакъв начин да измъкна индианците от форта — иначе няма да можем да проникнем вътре.

— Казахте, че са с впечатлението... — бавно започна Клеърмонт.

— Спомнете си липсващия телеграф. Липсваше, защото аз го скрих. В сеното на първия конски вагон. Когато спряхме снощи и аз поддържах огъня в тази проклета пещ, намерих време да го включа. Те ме взеха за О'Брайън.

Полковникът дълго го гледа.

— Голяма дейност сте развили, господин Дийкин.

— Не си губих времето — съгласи се Дийкин.

— Но защо, защо, защо? — разпери безпомощно ръце Марика. — Защо трябва да се превзема форта заради няколко сандъка с пушки? Защо им е на пайутите да нападат влака? Защо всички тези убийства, защо избиха войниците? Защо чичо, О'Брайън и Пиърс рискуват живота си, погубват кариерите си...

— Ковчезите не пътуват празни за Форт Хъмболт и поради същата причина няма да се връщат празни.

— Но нали казахте, че няма холера... — започна Клеърмонт.

— Холера няма. Но има нещо друго, по-различно, за което много мъже ще рискуват живота, честта и душите си. Чували ли сте някога за Маки, Феър, О'Брайън — няма нищо общо с нашия приятел отзад — и Флъд?

Клеърмонт погледна превръзката на ръката си, през която бавно се процеждаше кръв.

— Звучат ми познато.

— Това са четиримата, които разкриха голямата златна жила в Комсток в началото на тази година. Със сигурност знаем, че вече е извлечено злато за над десет милиона долара. Има един-единствен начин, по който металът може да бъде превозен на изток — по тази железница. А освен това да не забравяме редовната пратка злато от калифорнийските мини. И двете пратки няма как да не минат през Форт Хъмболт. Според мен сега там се намира повече злато и сребро, отколкото във федералните хранилища.

— Добре, че вече съм седнал — въздъхна Клеърмонт, — няма опасност да падна.

— Това е истината. Както ви е известно, губернаторът на щата се уведомява всеки път, когато през негова територия трябва да мине едър товар скъпоценности, а негов дълг е да предупреди военните или цивилни власти, които да осигурят охрана. В случая обаче Феърчайлд не е предупредил никого. Вместо това е уведомил О'Брайън, майорът е предал съобщението на Пиърс, а той от своя страна е казал на Калун, който е наел услугите на пайутите срещу определено възнаграждение. Всичко е много, просто, както виждате.

— А златото е трябвало да бъде превозено обратно в ковчезите, така ли?

— А как иначе? Нима има по-сигурен, по-безопасен начин? Кой ще седне да отваря ковчези — особено ако в тях има умрели от холера? При нужда може и да бъдат погребани с военни почести... и изровени на другата нощ, разбира се.

Клеърмонт поклати глава. Борческият му дух го беше напуснал. Имаше вид на човек, обзет от крайно отчаяние.

— Някъде ни причакват убийци — пайути, един Господ знае колко на брой, зад нас се возят готови на всичко бандити, а Калун и ренегатите му само нас чакат във форта...

— Не се тревожете — успокоително каза Дийкин. — Все ще измислим нещо.

Марика го изгледа с хладно преценяващи очи.

— Убедена съм, че ще измислим, господин Дийкин.

— Всъщност вече знам какво трябва да се прави.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Проходът на сломените сърца — безплодно и безводно дере, което бе разбило не само сърца, а и много глави, отвеждаше железопътните линии до малък разклон. Левият, или южен ръкав на дерето, граничеше с вертикална скала, а десният — с относително полегат склон, от който се стигаше до отдавна пресъхнало речно корито, щедро осеяно с грамадни, заоблени от едновременните води камъни. Те предлагаха великолепен заслон — великолепен за хора, но напълно негоден за коне. Най-близкото що-годе подходящо прикритие бе гъста, макар и малка борова горичка на около миля разстояние, отвъд долината. Точно на това място Бялата Ръка махна на уморените си конници да спрат, което те и сториха с признателност.

Вождът слезе от коня си и посочи каменистото дере.

— Ето там ще спре влакът, там ще се прикрием. Ще отидем пеша. — Обърна се към двама от воините си. — Конете. Пазете ги тук. Отведете ги по-навътре в гората. Не бива да се виждат.

* * *

В трапезарията на влака до печката дремеше Хенри. Феърчайлд, О'Брайън и Пиърс седяха край масите, захлупили глави на ръцете си, и спяха. Дийкин, застанал на стъпалото на кабината, по-буден от всякога, се вираше напред през прозореца. Снегът продължаваше да се сипе и видимостта беше лоша. Марика, също будна, доувиваше полковник Клеърмонт в белия чаршаф и с изключение на ръцете той приличаше от главата до петите на бял пашкул. Дийкин му кимна и посочи напред:

— Наближаваме прохода. Остават ни около две мили. Вие обаче имате само една миля. Виждате ли онези борове вдясно от линиите? — Клеърмонт кимна. — Сигурно там са скрили конете си. Ще има пазачи. — Той посочи с глава пушката на Рафърти, която полковникът

стискаше в ръце. — Не бъдете джентълмен. Не се правете на доблестен воин. Не им давайте възможност да се бранят.

Клеърмонт бавно поклати глава. Лицето му беше също тъй неумолимо както и на Дийкин.

* * *

Бялата Ръка и един друг пайут бяха приклекли зад остроръбеста скала откъм десния склон на осеяното с камъни дере. Всички бяха приковали очи в по-ниския източен вход на прохода. Ситно сипецията се сняг им позволяваше да виждат до извивката на железопътната линия, но засега нямаше нищо за гледане. Внезапно другият индианец докосна рамото на вожда. И двамата леко се извърнаха и се заослушваха. Някъде в далечината, слабо, но безпогрешно се носеше измъченото пуфтене на локомотив. Бялата Ръка погледна другаря си и кимна — само веднъж.

* * *

Дийкин бръкна под палтото си и извади двете пръчки динамит, с които се беше запасил от снабдителния вагон. Едната внимателно постави в сандъка с инструментите, а втората стисна в ръка. Леко освободи докрай клапата за парата. Влакът веднага започна да забавя ход.

О'Брайън се събуди рязко, бързо отиде до най-близкия прозорец, избърса влагата и надникна навън. После веднага се извърна към Пиърс.

— Събуди се! Нейтън! Събуди се! Влакът спира! Имаш ли представа къде сме?

— Проходът на сломените сърца.

Двамата се спогледаха тревожно. Феърчайлд се размърда, изправи се на стола и също се приближи до прозореца.

— Какво е замислил този дявол? — попита неспокойно.

Дийкин наистина беше замислил нещо. Влакът беше почти спрял. Той запали фитила на динамита, който държеше в ръка, изчака

известно време и го метна през дясната врата на кабината. Пиърс, О'Брайън, Феърчайлд и Хенри, и четиримата залепили лица о прозореца, неволно отскочиха назад и вдигнаха ръце към лицата си почти едновременно с ослепителната бяла светкавица и глухата експлозия, раздала се отвън току до прозореца им. Стъклото не се разби и след миг-два те отново се залепиха за него. Междувременно Клеърмонт бе успял да скочи от лявата врата на кабината, да се претърколи по насипа и да се спотаи неподвижен в подножието му. Увит плътно в белия чаршаф, той беше почти невидим на фона на снега. Дийкин даде пара.

Изумлението на четиримата в трапезарията обаче не можеше да се сравни с това на Бялата Ръка и другия индианец. Вождът промълви неуверено:

— Може би нашите приятели искат да ни уведомят, че вече приближават. Виждаш ли, пак потеглиха.

— Да. И още нещо виждам — скочи другарят му на крака. — Войнишките вагони! Няма ги!

— Долу, глупако! — Обичайната невъзмутимост на вожда съвсем го беше напуснала. Лицето му изразяваше пълно объркване и неразбиране, когато видя, че влакът, навлязъл вече навътре в прохода, се състои само от три пътнически вагона.

* * *

Лицето на О'Брайън изразяваше същото недоумение.

— Откъде да знам какво е наумил? Този човек не е с всичкия си!

— Ами направете опит да разберете, това поне можете! — озъби се Феърчайлд.

Пиърс му подаде единия си пистолет:

— Знаете ли какво, губернаторе? Вие идете да проверите!

Губернаторът грабна пистолета, не на себе си от ярост.

— Много добре! Така и ще направя!

И с пистолета в ръка отиде при предната врата на вагона, откряна я едва-едва и хвърли предпазливо око. Секунда след това последва изстрел и куршумът се удари една педя над главата му. Феърчайлд пъргаво отскочи назад и трясна вратата подире си, а от

моментния пристъп на безумие не остана и следа. Доста сплашен, той се прибра в трапезарията.

— Е, какво разузнахте? — поинтересува се Пиърс.

Губернаторът мълчеше. Захвърли пистолета върху масата и се запъти право към бутилката уиски. Отпред при локомотива Дийкин попита:

— Компания ли имахте?

— Чичо ми.

Марика погледна с погнуса все още димящия колт в ръката си.

— Улучихте ли го?

— Не.

— Жалко.

* * *

Клеърмонт, все така увит в белия камуфлажен чаршаф, бавно се изкачи обратно по насипа и хвърли поглед към релсите. Влакът, почти на миля разстояние от него, беше навлязъл навътре в прохода. Клеърмонт огледа големите речни камъни в сухото корито, но не забеляза признак на движение зад тях. Не че очакваше да види нещо — Бялата Ръка бе прекалено опитен, за да издаде присъствието си, преди да е дошъл моментът. Полковникът зарея поглед отвъд долината, където се мержелееше боровата горичка. Ако Дийкин излезеше прав и конете наистина съществуваха, то те щяха да се окажат скрити именно там — а той не подлагаше на съмнение правотата на Дийкин. Щеше да е трудно, но не невъзможно да се доближи до дърветата — до самия край на гората водеше второ пресъхнало речно корито и ако успееше да стигне незабелязан дъното му, щеше да продължи под добро прикритие. Единствената опасност бе прекосяването на железопътната линия, но като опитен боец Клеърмонт си даваше сметка за всички възможни опасности. Все пак прецени, че шансовете са на негова страна.

* * *

Пазачът или пазачите на конете неминуемо щяха да следят живо събитията отвъд долината, но вниманието им със сигурност щеше да е насочено към влака и скритите пайути, които бяха на около миля вляво от полковника. А и все още едва разсъмваше и снегът продължаваше да вали. Клеърмонт не се поколеба; още повече, че друг избор нямаше и той добре знаеше това. Като използваше само лакти и колене, запълзя умело над релсите.

* * *

Дийкин отпусна парата. Марика му хвърли бърз поглед от наблюдателния си пост.

— Спираме ли?

— Само забавяме ход. — Той посочи дясната страна на кабината. — Махнете се оттам и елате тук. На пода.

Тя се премести колебливо.

— Смятате, че ще има стрелба ли?

— Със сигурност няма да ръсят листенца от рози. Влакът едва пълзеше с петнайстина километра в час, но по всичко личеше, че няма да спре напълно — факт, който Бялата Ръка все по-ясно осъзнаваше. Първоначално по лицето му се изписа лека озадаченост, а сетне искрено негодувание.

— Ама че глупаци! — извика той. — Защо не спират? Скочи на крака и размаха ръце. Влакът продължи.

Вождът извика на войните си да го следват. Те изпонаскачаха от скривалищата си и хукнаха, препъвайки се, нагоре по каменистия заснежен склон. Дийкин благоразумно даде малко пара.

Четиримата в трапезарията отново занадничаха с оправдана тревога през прозореца.

— Бялата Ръка! — извика Пиърс. — Бялата Ръка с неговите хора! Какво, по дяволите, означава това?

Той изтича към задната платформа, следван по петите от останалите. Тъкмо я стигнаха и влакът видимо започна да намалява ход.

— Сега е моментът да скочим — рече Феърчайлд. — Бялата Ръка ще ни прикрие и...

— Глупак! — Ако Пиърс някога бе хранил уважение към губернатора на своя щат, сега от него не бе останало нищо. — Той точно това се опитва да ни накара да сторим. До Форт Хъмболт разходката е все още твърде дълга.

И замаха назад към локомотива. Бялата Ръка също му махна, че е разбрал, обърна се и извика някаква заповед, която те не доловиха. Дулата на десетина пушки бяха незабавно вдигнати.

Щом куршумите зачаткаха по кабината на локомотива, Дийкин легна по лице на пода, а в миг на краткотрайно затишие се осмели да надзърне през вратата. Индианците, които презареждаха тичешком, несъмнено настигаха локомотива. Дийкин отново даде пара.

О'Брайън попита с нескрито безпокойство:

— Но какви игри играе този човек, за Бога? Само да поиска и ще ги остави зад себе си...

Двамата с Пиърс се втренчиха един в друг.

* * *

Клеърмонт, пристигнал необезпокояван до боровата горичка, сега бързо и спокойно се промъкваше между дърветата, за да наближи пазачите изотзад. Беше убеден, че те са в долния край и наблюдават оттам разиграващата се отвъд долината сцена, а това означаваше, че са с гръб към него. Неумолимото изражение на лицето му показваше, че ще застреля хладнокръвно и без угризение нищо неподозиращите мъже. Всякакви съображения от типа на чест и доблест бяха напълно неуместни, когато ставаше дума за съдбата на толкова хора, зависеща от изхода на начинанието му, пък и за смъртта на всичките му войници и пратката безценно злато.

Общият брой на конете беше около шейсет; нито един не бе спънат или завързан — понитата на индианците бяха дресирани не по-зле от кавалерийските коне на американските войници. Клеърмонт се спря на три коня — останалите щеше да прогони — и бавно запълзя към тях. Те нито изцвилиха, нито изпръхтяха. Някои го изгледаха безразлично, а други дори не го удостоиха с поглед — въпреки плътния косъм явно ги занимаваше единствено собственото им мръзнене.

Пазачите — оказаха се двама — бяха застанали в самия край на гората при последните коне и си хвърляха озадачени погледи, докато се вслушваха в спорадичните изстрели отвъд долината. Подпомогнат от снега, който приглуши шума от приближаването му, от неспокойното мърдане на конете и пълната погълнатост на индианците от хода на битката, отдалечена на близо две мили от тях, Клеърмонт успя да се приближи на пет-шест метра и чак тогава зае позиция зад ствола на един по-голям бор. От такова разстояние нямаше смисъл да използва пушка. Полковникът я остави безшумно на снега и извади колта си.

* * *

Пиърс и О'Брайън правеха отчаяни знаци от задната платформа, сочеха непрестанно към далечната борова горичка и махаха на Бялата Ръка и хората му незабавно да тръгнат натам. Индианският вожд най-сетне проумя какво се опитват да му кажат, спря рязко и направи знак на хората си също да спрат. Обърна се и посочи горичката.

— Конете! — изкрещя. — Назад при конете!

Той хукна обратно, но успя да направи само една крачка — двата изстрела, които проехтяха, долетяха ясно до слуха му в смръзналия се въздух. С непроницаемо лице, без да каже дума, вождът потупа двама от хората си по раменете и те побягнаха в тръс към боровете, без особено да бързат. От поведението на Бялата Ръка им стана ясно, че времето за бързане е отминало.

— Сега вече знаем защо Дийкин намали ход и хвърли онзи експлозив — яростно изсъска Пиърс. — За да ни отвлече вниманието, докато Клеърмонт се е спускал от другата страна.

— Мен лично ме тревожат две неизвестни — откликна майорът. — Какво прави тук Бялата Ръка и откъде, за Бога, Дийкин е знаел това?

Индианците, свалили дулата на пушките си, стояха в безутешна нестройна групичка на близо триста метра от опашката на влака. Дийкин погледна назад и отново намали ход.

— Трябва да намерим начин да го ликвидираме! — ИстERICните нотки караха гласа на губернатора да притреперва. Трябва, трябва,

трябва! Вижте — влакът се движи със скоростта на човешки ход. Можем да скочим, по двама от двете страни, да го заобиколим и...

— И да го гледаме как ни маха за сбогом с пълна пара — довърши О'Брайън.

— Затова ли се движи толкова бавно?

— А вие виждате ли друга причина?

* * *

Клеърмонт, повел след себе си двата коня без ездачи, пришпорваше своя нагоре към тясното възвишение, което делеше долината на две. Някъде отпред сплашените от него коне тичаха безразборно, но вече бавно започваха да спират. Горе на билото Клеърмонт дръпна юздата на коня си и се загледа в далечината. На не повече от три мили разстояние, въпреки продължаващия тихо да се сипе сняг, ясно се виждаше устието на втора долина, разклоняваща се вдясно. Прозираха и телеграфните стълбове. Това бе западният изход на Прохода на сломените сърца.

Клеърмонт се намръщи от болката и погледна все още бинтованата си ръка. Превръзката и юздата бяха омацани с кръв. Той се извърна и подкара коня си.

* * *

Влакът се движеше по-бързо, а застиналите на място индианци оставаха все по-назад. Бялата Ръка — скован, с безизразно лице — наблюдаваше двамата си разузнавачи, които се връщаха от боровата гора. Вървящият отпред не каза нищо, само повдигна двете си ръце с насочени нагоре длани. Вождът кимна и се извърна. Воините му го последваха и забързаха в редица по двама покрай релсите след изчезващия влак.

Четиримата на задната платформа имаха безкрайно нещастен вид, докато гледаха как Бялата Ръка и индианците му постепенно изчезват от погледа им зад следващия завой. Нещастният им вид се засили още повече, когато чуха два последователни изстрела.

— Това пък какво беше? — попита почти с отчаяние Феърчайлд.

— Клеърмонт. Няма кой друг. — Пиърс заучеше напълно убедено. — Вероятно дава знак на Дийкин, че е прогонил конете на Бялата Ръка. Кое то означава, че на индианците им предстои дълга разходка до форта, където ще ги причака Дийкин.

— И Сеп Калун е там — обади се с надежда в гласа губернаторът.

— Калун ще може да се справи с Дийкин колкото и покойната ми баба — възрази Пиърс. — Освен това кажи речи през цялото време е пиян. — Лицето му се изкриви от злоба. — Какво ви казах? Ето, че даде пара.

* * *

Влакът набираше скорост, в това нямаше съмнение. Четиримата се спогледаха с още по-голямо безпокойство.

— Явно се е отказал от всякаква надежда да ни подмами да скочим — обади се О'Брайън, надвеси се през перилата и погледна напред към локомотива. Последва глух пукот и майорът побърза да се прибере обратно на завет. Свали с притреперваща ръка шапката си и загледа мрачно назъбената дупка в периферията.

— Изглежда, храни други надежди — сухо отбеляза Пиърс.

В кабината на локомотива Дийкин не откъсваше поглед от релсите пред себе си. Снегът бе престанал. Пресечната точка на западния изход от прохода и долината вдясно — където се бяха споразумели с Клеърмонт да се срещнат — беше на не повече от двеста метра.

— Дръжте се здраво — нареди на Марика, затвори клапата за парата и рязко наби спирачки.

Колелата блокираха под съпровода на ожесточен метален трясък — буферите се блъскаха един в друг. Четиримата на задната платформа за кой ли път се спогледаха — сега със смесица от нарастваща озадаченост и уплах. Дийкин подаде пистолета на Банлън на момичето и взе втората пръчка експлозив от сандъчето с инструментите.

Влакът окончателно се закова на място. Дийкин извика:

— Скачайте!

* * *

Марика стъпи на стъпалото на платформата и скочи, но падна тежко, изохка от болка и няколко пъти се прекатури. Дийкин освободи спирачката, даде лоста на задна скорост и пусна парата до край. След няколко мига беше при Марика.

Четиримата мъже на опашката не разбраха веднага, че влакът се движи назад, а не напред. О'Брайън пръв се съвзе и се надвеси над перилата. Очите му се уголемиха, когато проумя: Дийкин, застанал до релсите, беше насочил пистолета си към него. Майорът едва успя да се метне назад, но въпреки това изстрелът прогърмя едновременно с отскачането му.

— Господи! — извика О'Брайън и придружи възклицанието си с още няколко сочни, подходящи за случая изрази. — Скочили са от влака!

— Никой ли няма в кабината? — Феърчайлд отново бе на ръба на истерията. — За Бога, трябва и ние да скачаме!

О'Брайън се пресегна да го удържи.

— Не!

— Господи, човече, спомни си какво стана с войнишките вагони!

— Този влак ни е необходим. — Той тръгна към предната врата на първия вагон. — Карал ли си някога влак, Нейтън?

Пиърс поклати отрицателно глава.

— И аз не съм. Но ще опитам. — Той посочи с пръст назад. — Дийкин.

Пиърс кимна и се спусна от платформата. Влакът вече набираше скорост и затова той се претърколи на една страна и се запремята надолу по насипа край релсите. Дебелият слой сняг обаче притъпи удара от падането и той стигна долния край без дъх, но цял и невредим. Незабавно се изправи на крака и се огледа.

Влакът продължаваше да набира скорост. Вече се беше отдалечил на петдесетина метра от него. Пиърс погледна в обратна посока и едва различи главата и раменете на Дийкин — той подкрепяше пострадалата при падането Марика.

— Само това липсваше — рече Дийкин. — Къде ви боли?

— Глезенът. И китката.

— Можете ли да се изправите?

— Не знам. Едва ли.

— Тогава седете. — И той доста безцеремонно я пусна да седне до релсите. Тя го награди с възкряв поглед, но неговото внимание вече беше насочено другаде. Влакът се бе отдалечил на около четиристотин метра. Това, което обаче не можеше да види, бе как О'Брайън ловко се прехвърли от товарния вагон с дървата в локомотивната кабина, където насреща му се изпречиха смуцаващи взора прибори и уреди с неизвестно предназначение. Лицето му изразяваше странна смесица от напрегнатост и нерешителност.

Дийкин се приведе и пхна експлозива под едната релса, близо до траверсата. Затрупа я добре със земя и камъни, като остави да стърчи само фитилът.

— Възнамерявате да взривите релсите, доколкото виждам — обади се Марика с подчертано хладен тон.

— Точно така.

— За днес не ти се урежда въпросът — чу се глас и с колт в ръката напред пристъпи Пиърс. Погледна Марика, прихванала наранената китка на дясната си ръка с другата, здравата. — Друг път да не скачате от влакове. — И приближи до Дийкин, без да обръща повече внимание на момичето. — Дай ми пистолета си. Изпод палтото. Внимателно, хвани го за дулото.

Дийкин бръкна под палтото и бавно започна да вади пистолета.

— И аз имам пистолет — обади се Марика. — Обърнете се, маршале. Ръцете високо вдигнати.

Пиърс бавно се извъртя, а очите му се уголемиха, като видя, че Марика наистина стиска пистолет в дясната си ръка. Дийкин побърза да улови своя за дръжката. Пиърс, проумял какво го чака, се метна на една страна, така че ударът загуби част от силата си. Но все пак тя бе достатъчна, за да го накара да се препъне и да падне, а колтът му изхвърча настрани. Той стремглаво се впусна подире му, но Дийкин се оказа по-бърз, скочи напред и замахна с крак.

Марика примижа от ужас, потресена от силния ритник.

Той беше с гръб към вас, когато го ударихте, и ръцете му бяха вдигнати... — едва чуто прошепна тя.

— И освен това го ритнах в главата. А вие, когато насочите следващия път пистолет към човек като Пиърс, бъдете така любезна да

свалите предпазителя.

Тя се втренчи в него неразбиращо, сетне сведе очи към пистолета в ръката си и бавно поклати глава. После пак го погледна.

— Можехте поне да ми благодарите.

— Какво? Ах, да. Благодаря.

Той обърна поглед по посока на отдалечаващия се влак, който смътно се мерзелееше на хоризонта. Продължаваше да набира скорост и клатушкането му заплашително се засилваше. После погледна встрани. Клеърмонт, повел за юздите два коня, се зададе в тръс иззад една голяма скала. Дийкин му махна и той спря. Дийкин потътри Пиърс покрай линията, пусна го там като чувал с картофи, бързо се върна, запали фитила на експлозива, вдигна Марика на ръце и се спусна все тъй бързо по насипа. Помогна и да се качи на единия от конете, яхна своя и им махна с ръка да се отдалечат. На петдесетина метра от релсите като по даден знак и тримата спряха и се обърнаха назад.

Експлозията беше учудващо кротка. Във въздуха полетяха, камъни и пръст. Когато въздухът се прочисти те видяха, че едната траверса е силно изкривена, а лявата релса — изкорубена.

— Нали знаете, че това може да се оправи — каза Клеърмонт неуверено. — Ще свалят от болтовете цялата част от релсата и ще сложат на нейно място друга, взета от зад влака.

— Знам. Но ако разрушението бе по-тежко, ако бях сложил повече експлозив, щеше да им се наложи да отидат пеша до форта.

— Е, и?

— Ами щяха да пристигнат там живи. — Марика го изгледа с ужас. — При това положение всички ние щяхме да умрем — продължи той.

Марика продължи да го гледа по същия начин.

— Така че нямах избор — допълни той.

Тя потръпна и се извърна. Дийкин я погледна безизразно, пришпори коня си и потегли. След малко те го последваха.

ДЕСЕТА ГЛАВА

О'Брайън се отпусна до стената на кабината, въздъхна с облекчение и се зае да попива потта от челото си. Влакът все така пътуваше на задна скорост, но видимо намали ход. Майорът хвърли едно око назад. Бялата Ръка и хората му вече бяха на пет-шестстотин метра от влака. Невъзмутимостта както никога бе изоставила индианския вожд. По лицето му отначало се изписа изумление, сетне радост. Той започна да ръкомаха, направи знак на другите и хукна към влака. Само след минута-две пайутите вече се качваха през всички врати на спрелия влак, а вождът им бе приветствуван с добре дошъл от О'Брайън, който незабавно наду парата; композицията потегли напред.

— Значи, от конете нямаше и следа? — попита майорът.

— Нито един! А двама от хората ми са застреляни в гръб. Спестихте ни една дълга разходка, господин майор. Къде е моят приятел маршал Пиърс? Не го виждам.

— Всеки момент ще се появи. Слезе за малко — трябваше да се погрижи за неотложно дело.

О'Брайън се вторачи напред през прозореца към западния изход от прохода, който приближаваше. Изведнъж за по-добра видимост побърза да излезе на площадката на локомотива. Нямаше съмнение — отпред на релсите лежеше човек. Също така нямаше съмнение, че това е Пиърс. О'Брайън изруга и се спусна към спирачката и клапана за парата.

С тракане и скърцане влакът се закова на място. О'Брайън и Бялата Ръка скочиха долу и спряха с мрачни лица и стиснати зъби до все още кървящия и изгубил съзнание Пиърс. И двамата като по команда вдигнаха очи и ги насочиха трийсетина метра по-напред. Над изровена от динамит дупка в железопътния насип се виждаха изкривена траверса и силно огънатата релса.

— Дийкин ще умре заради това — тихо промълви Бялата Ръка.

— Ако той пръв те зърне, едва ли — отвърна мрачно О'Брайън, след като го изгледа продължително.

— Бялата Ръка не се плаши от никого.

— Тогава започни да се плашиш от ей — този. Той е федерален агент на Съединените Щати. Казано на твой език, хитроумен е като змия и късметлия като дявола. Маршал Пиърс трябва да черпи, задето Дийкин е решил да пощади живота му. Хайде, ела да поправим релсите.

Под ръководството на О'Брайън пайутите за двацет минути ремонтираха железния път. Работиха на две групи — едната свали повредената част, друга демонтира здрав сектор от пътя зад влака. Повредената релса бе изхвърлена надолу по насипа, а на нейно място поставиха здравата. Закрепянето на траверсите и подравняването на релсите не беше работа за любители, но в крайна сметка майорът остана доволен — колкото и паянтова да бе импровизацията, тя все пак можеше да издържи тежестта на влака. По време на операцията стенещият Пиърс, подпрян на скарата пред локомотива, дойде на себе си с помощта на грижовния Хенри, който постоянно попиваше слепоочието и бузата му, доста разранени и вече придобиващи нездравословно морав цвят.

— Да тръгваме — нареди майорът.

Пайутите, Пиърс и Хенри се върнаха по вагоните, а Бялата Ръка и О'Брайън се качиха в локомотива. Майорът отпусна спирачката и даде съвсем малко пара, като същевременно надзърташе угрижено през страничното прозорче. Когато колелата на локомотива стигнаха поправената част на релсата, тя леко, но не застрашително поддаде, ала в крайна сметка издържа. Щом и последният вагон мина по нея, майорът се върна при контролните уреди и даде пълна пара.

Дийкин, Клеърмонт и Марика спряха конете си. Дийкин ловко превърза наново възпалената ръка на полковника.

— Побързайте, всяка минута е ценна! — пришпорваше го Клеърмонт. — Губим време!

— Ако не спрем кръвта, ще изгубим и вас. — Той погледна към Марика, която беше уловила здраво лявата си ръка, със стиснати устни и изкривено от болка лице. — А вие как сте?

— Ще се оправя.

Той я гледа известно време безизразно, сетне отново се зае с превръзката на полковника. Тъкмо бяха потеглили, когато пак я погледна — момичето седеше отпуснато на седлото, с повесена глава.

— Толкова ли е зле китката?

— Глезенът ме боли. Не мога да пъхна крак в стремето.

Дийкин мина от другата и страна. Левият крак на Марика висеше отстрани на стремето. Той се извърна и погледна нагоре през дясното си рамо. Снегът отдавна беше спрял, облаците се бяха изчистили и небето просветваше с избелена синева. Иззад планинския хребет вече се подаваше слънцето. Отново се загледа в Марика — без да може да ползува една ръка и един крак, тя едва стоеше изправена на седлото. Изравни се с нея, подхвана я, прехвърли я при себе си, улови юздите на нейния кон и потегли в бърз тръс. Клеърмонт, който не беше в поцветущо състояние от това на Марика, ги следваше. Сега се движеха успоредно на железницата. Земята беше равна и относително безснежна, така че пътят им спореше.

* * *

Сеп Калун беше на обичайното си място, в стола на коменданта, вирнал както винаги крака върху писалището, пиещ уискито и пушещ пурите на коменданта. Единственият друг човек в стаята беше полковник Феърчайлд, седнал на обикновен дървен стол с облегалка, със завързани отзад ръце. Вратата се отвори и в стаята нахълта мърляв, мургав бял човек.

— Всичко наред ли е, Кармъди? — попита Калун.

— Да. Телеграфистите ги затворих ври останалите. Бенсън пази на вратата. Харис приготвя нещо за хапване.

— Добре. Тъкмо ще имаме време да се подкрепим, преди да пристигнат нашите приятели. След по-малко от час по моите пресмятания. — Той се ухили подигравателно на Феърчайлд. — Битката за Прохода на сломените сърца вече принадлежи на историята, господин полковник. — Усмихна се още по-широко. — Или може би трябваше да използвам думата „сеч“.

* * *

В продоволствения вагон все тъй насиненият, но вече посъвзел се Пиърс раздаваше на струпалите се край него пайути уинчестерки и патрони. От прословутата индианска сдържаност не беше останала и следа. Разговаряха един през друг, усмихнати и с блеснали очи, като деца, отворили кутиите с коледните играчки. Пиърс мина напред и се покатери в открития товарен вагон с три уинчестерки под мишница. Влезе в кабината на локомотива и подаде едната на Бялата Ръка.

— Подарък за теб, Бяла Ръка. Вождът се усмихна.

— Вие сте човек, който държи на думата си, маршал Пиърс.

Пиърс понечи също да се усмихне, но така го заболя, че бързо се отказа. Вместо това рече:

— Двайсет минути. Не повече от двайсет минути.

* * *

Дийкин имаше аванс от петнайсет минути. За миг спря конете и погледна напред: от моста над пропастта ги деляха не повече от петстотин метра, а отвъд него беше Форт Хъмболт. Помогна на Марика да се прехвърли на своя кон и махна на нея и на полковника да продължат пред него. Извади пистолета си. Под вече ярките лъчи на слънцето трите коня възобновиха ход, предпазливо минаха през подпорния мост над урвата и стигнаха портата на форта. Охраняващият я Бенсън — мъж с тъпо оскотяло лице — им препречи пътя с насочена пушка.

— Кои сте? — Думите му се заваляха от алкохол. — Какво търсите във Форт Хъмболт?

— От теб нищо не търся — срязва го Дийкин властно. — Извикай Сеп Калун. Живо!

— Кои са тия?

— Сляп ли си? Пленници от влака.

— От влака? — Бенсън кимна неуверено. Умствените му процеси, ако имаше такива, явно бяха напълно задръстени. — Я по-добре елате с мен.

И ги поведе след себе си. Когато приближиха комендантската стая, вратата се отвори и отвътре се появи Сеп Калун, с по един пистолет във всяка ръка.

— Кого, по дяволите, ми водиш, Бенсън? — попита разярен.

— Казват, че са от влака, шефе.

Дийкин, без да обръща внимание на Калун и Бенсън, махна с пистолета си на Клеърмонт и Марика.

— Ей, вие двамата — слизайте. — После се обърна към Калун:
— Ти ли си Калун? Влез вътре да поговорим.

Калун насочи и двата си пицова към Дийкин.

— Как не! Много си се разбързал. Кой си?

Дийкин изрече с досада и нетърпение:

— Джон Дийкин. Нейтън Пиърс ме изпраща.

— Ти така казваш.

— Те така казват — кимна той към слезлите от конете си Клеърмонт и Марика. — Служат ми за паспорт. Заложници. Пропуск за безопасно преминаване. Наречи ги, както щеш. Нейтън каза да ти ги доведе за доказателство.

Поомекнал леко, Калун рече:

— Виждал съм паспорти и в по-добро състояние.

— Опитаха да се правят на хитри. Запознай се с полковник Клеърмонт — новоназначения комендант. И Марика Феърчайлд — щерка на сегашния комендант.

Очите на Калун се ококориха, устата му се отвори и пистолетите за миг се поотпуснаха, но той незабавно се съвзе.

— Сега ще видим тази работа. Влезте вътре.

И двамата с Бенсън вкараха тримата в комендантската стая, с насочени в гърбовете им дула.

Полковник Феърчайлд не повярва на очите си.

— Марика! Марика! И полковник Клеърмонт!

Марика докуцука до баща си и го прегърна.

— Милата ми! Какво са ти сторили? И какво, какво за Бога правиш тук?

— Доволен ли си сега? — обърна се Дийкин към Калун.

— Май че да... Но никога не съм чувал за Джон Дийкин.

Дийкин прибра пистолета си под палтото — миролюбив жест, който допринесе за по-нататъшното умиротворяване на колебаещия се Калун.

— А кой според теб задигна четиристотинте уинчестерки от завода? — Вече владееше донякъде положението и бързаше да се

възползува от това. — За Бога, човече, престани да ми губиш времето. Нещата са зле, много зле. Драгоценната ти Бяла Ръка оплеска работата. Убиха го, също и О'Брайън. Пиърс е тежко ранен. Войниците превзеха влака и когато той отново потегли...

— Бялата Ръка, О'Брайън, Пиърс...

Дийкин кимна по посока на Бенсън.

— Кажи му да чака отвън.

— Отвън?

Калун беше като замаян.

— Да. Има и по-лоши новини — но те са само за твоите уши.

Калун кимна машинално на изумения Бенсън, който излезе и затвори след себе си.

— Не може да има по-лоши новини — започна отчаяният Калун.

— Може — ето така!

Колтът отново се озова в ръката на Дийкин, а дулото със зверска сила се притисна о зъбите на Калун. Миг по-късно и пистолетите на Калун бяха у Дийкин, който връчи единия на полковник Клеърмонт. И докато Клеърмонт го държеше насочен срещу бандита, Дийкин извади нож, срязва въжетата, стягащи отзад ръцете на полковник Феърчайлд (който не беше по-малко слисан от самия Калун) и остави до него на масичката втория пистолет.

— Този е за вас. Когато сте в състояние да го използвате. Колко са хората на Калун? Освен Бенсън? — Кой сте вие, за Бога? Как... Дийкин го сграбчи за реверите.

— Колко... души... има... Калун?

— Двама. Кармъди и Харис.

Дийкин се извъртя на пети и яростно заби дулото на колта си в бърбреците на Калун. Калун се преви от болка. Дийкин повтори процедурата, след което процеди с усмивка:

— Ръцете ти са оплескани с кръвта на десетки хора, Калун. Затова много те моля, повярвай как само ми се иска да ми дадеш повод да те пречукам. — От лицето на Калун стана ясно, че му вярва безпрекословно. — Кажи на Бенсън да повика Кармъди и Харис и тримата веднага да се явят тук.

Дийкин откряна вратата и побутна бандита към процепа. Бенсън крачеше напред-назад на около метър от тях.

— Извикай Кармъди и Харис — нареди с прегракнал глас Калун.
— И елате тримата при мен. Веднага!

— Какво става, бе шефе? Приличаш на самата смърт.

— За бога, човече, побързай!

Бенсън се поколеба, но все пак хукна през двора. Дийкин затвори вратата и нареди на Калун:

— Обърни се!

Калун се подчини. Дийкин го фрасна по главата с дръжката на колта и го подхвана, преди да се свлече на пода. Марика го изгледа с ужас.

— Спестете ми проклетите си нравоучения — хладно я предупреди Дийкин. — Само след минута в отчаянието си щеше да е готов на всичко, като притиснат в ъгъла плъх. — Обърна се към Феърчайлд: — Колко от хората ви са живи?

— Изгубихме само десет души, и то в достойна битка. — Полковникът разтриваше ръцете си. — Останалите бяха още в леглата си. Калун и бандитите му — бяхме приютили за през нощта проклетите ренегати — нападнали през нощта охраната и пуснали индианците във форта. Но всичките ми хора са а две мили оттук, в една изоставена мина. Охраняват ги индианци.

— Нищо, те не ми трябват. Последното, което ми се иска, е сражение. Как се чувствувате вече?

— Значително по-добре, господин Дийкин. Какво да направя?

— Като ви дам знак, отивате веднага в оръжейния склад и ми донасяте чувал с динамит и възпламенители. И ще ви моля много да бързате. Къде ви е карцерът?

Феърчайлд посочи с пръст.

— Ей-там, в онзи ъгъл.

— Ключът?

Полковникът свали един ключ от таблото над писалището и му го подаде. Дийкин кимна в знак на благодарност, пъкна го в джоба си и застана на пост до прозореца.

Само след няколко секунди Бенсън, Кармъди и Харис се показаха в двора на форта и го прекосиха тичешком. Дийкин кимна на Клеърмонт и той му помогна да изправят криво-ляво проснатия на пода Калун. Когато тримата бягащи мъже приближиха стаята на коменданта, вратата се отвори широко и безжизненото тяло на Калун

полетя, блъснато с все сила надолу по стълбите. Объркването бе незабавно и пълно и четирите преплетени тела на бандитите не бяха в състояние да оказат съпротива, когато на прага се появи Дийкин с пистолет в ръка. Феърчайлд също излезе и хукна към противоположния край на форта. Дийкин го последва, като с една ръка водеше коня за юздата, а с другата, стиснала колта, направляваше като овчар овцете си тримата бандити, носещи на ръце Калун, който продължаваше да е в безсъзнание. Тъкмо ги заключи в карцера и от една близка врата излезе Феърчайлд, помъкнал явно възтежък чувал. Дийкин, покачен вече на коня си, метна чувала връз лъка на седлото, пришпори животното и излезе в забързан галоп от главната порта. Марика, подкрепяна от все още залитащия Клеърмонт, като двама слепци, които се водят взаимно, се показва на прага на комендантската стая. Тримата с баща и запреплитаха крака с максималната бързина, на която бяха способни, въвн от форта.

* * *

Дийкин спря коня си зад прикритието на една скала, взривявана преди, при прокарването на железопътната линия, за да се пробие достъп до подпорния мост, слезе, метна чувала през рамо и се запъти към моста.

* * *

Пиърс се подаде от левия страничен прозорец на локомотива и погледна напред. Широка усмивка прекоси подпухналото му изранено лице.

— Стигнахме! — възкликна радостно. — Почти сме на него!

Бялата Ръка се присъедини към маршала. Подпорният мост беше на около миля от тях. Вождът се усмихна и погали с любов приклада на унчестерката си.

* * *

Междувременно Дийкин тъкмо бе заклешил два заряда динамит между дървените подпори на моста, по един от двете му страни. Беше използвал едва половината от количеството, предоставено му от коменданта на форта, но прецени, че ще е достатъчно. Изкатери се по една от подпорите, метна полупразния чувал върху релсите и предпазливо надигна глава. От влака го деляха не повече от четиристотин метра. Бързо се спусна надолу, запали фитилите и на двата заряда и отново бързо се покатери на релсите. Влакът вече беше на не повече от двеста метра от моста. Дийкин нарами чувала и хукна през глава към западния му край.

Надвесените от двата странични прозореца на локомотива Пиърс и Бялата Ръка зърнаха бягащия Дийкин, който тъкмо напускаше очертанятия на моста. Двамата светкавично се спогледаха и почти едновременно вдигнаха уинчестерките си. Куршумите се забиха в земята и зарикошираха от скалите от двете страни на Дийкин, но тъй като той бягаше на зиг-заг, а и платформата на локомотива не беше най-стабилното място за прицел, нито един не го засегна. Само след няколко секунди се хвърли по корем зад една стърчаща скала.

— Мостът! — почти изпищя Пиърс. — Този дявол е миниран моста!

С изкривено от бяс и ужас лице О'Брайън удари спирачките и затвори притока на пара. Ала влакът макар да намали рязко ход, вече беше върху моста.

Полковник Феърчайлд, Клеърмонт и Марика, които бяха на около двеста метра оттам, спряха и се вторачиха в изпречилата се пред тях гледка. Влакът се намираше почти по средата на моста. Всъщност локомотивът и товарният вагон вече го бяха подминали и се намираха отсам него, върху твърдата скалиста почва. О'Брайън, изпълняващ ролята на машинист, си даде сметка за грешката, която бе извършил, и като ругаеше бясно, отпусна спирачката и даде пълна пара. Но вече беше късно. Последваха две едновременни експлозии, придружени от белезникави проблясвания. Оглушителните изригвания прозвучаха като едно и мостът се разцепи, разпадна се на парчета и изчезна в дълбините на пропастта. Заедно с него и трите вагона, повлекли след

себе си скачения за тях товарен вагон и локомотива. Товарният вагон вече бе потънал, следван от пускащия пара локомотив, когато от кабината скочиха три фигури, и трите с уинчестерки в ръце, и се приземиха тежко на скалистата почва. Локомотивът неумолимо бе издърпан през ръба и целият влак потъна в бездънието със стържене и трясък на метал и разхвърчали се напосоки цепеници.

Зашеметени, но все тъй задружни, Пиърс, О'Брайън и Бялата Ръка се изправиха на крака. Дийкин замръзна за миг, когато зърна насочените срещу него пушки, но успя да се шмугне зад скалата, преди да прозвучи дори един изстрел. Сътресението, душевно и телесно, бе позабавило реакциите на тримата с уинчестерките.

Феърчайлд, Клеърмонт и Марика се хвърлиха по лице, когато Пиърс и другарите му се насочиха към тях. Дийкин пхна ръка под палтото си, но я извади празна — пистолетът му бе останал в стаята на коменданта. Тримата бяха на не повече от петнайсетина метра от него и заобикаляха скалата. Беше им ясно, че Дийкин не е въоръжен. Но в дясната си ръка той вече стискаше барутен заряд със запален фитил. Изчака опасно дълго време и го метна през скалата.

Барутът избухна над главите на тримата, като ги ослепи за миг и ги извади от равновесие. Дийкин притича иззад скалата. През пушека и прахта съзря Бялата Ръка, който, изпуснал пушката си, се държеше за очите. Само след две секунди тя беше в ръцете на Дийкин, насочена към още замаяните Пиърс и О'Брайън.

— Недейте — каза. — Не ме принуждавайте да влизам в историята като първия мъж, извършил убийство с магазинна винтовка.

Пиърс, съвзел се най-бързо от тримата, се метна на една страна, като едновременно с това вдигна пушката. Дийкин гръмна.

— Според мен за днес стига толкоз история.

О'Брайън кимна и хвърли винтовката си настрани.

Той едва виждаше с насълзените си очи.

Приближиха се Феърчайлд, Марика и Клеърмонт, който стискаше здраво пистолет. Дийкин, комендантът и Марика застанаха до ръба на разрушения мост и се загледаха надолу. Далече на дъното лежах на куп натрошените останки на влака, смазани допълнително от падналия върху тях локомотив. Нищо не помръдваше, никакъв признак на живот.

— Око за око — каза намръщено Дийкин. — Е, все пак главните виновници са в ръцете ни — О'Брайън, Калун и Бялата Ръка.

— Всички без един — мрачно се обади Феърчайлд.

Дийкин го погледна.

— Знаехте ли за брат си?

— Отдавна подозирах. Но не знаех нищо със сигурност. Той... той ли беше главатарят?

— Не, О'Брайън. Майорът го е използвал, използвал е алчността му, слабостите му.

— И сега всичките му амбиции, цялата му ненаситност свършиха на дъното на пропастта.

— Това е най-доброто — за вас, за него, за дъщеря ви.

— А сега какво ще правим?

— Изпратете от вашите хора да доведат конете, които оставих някъде по-назад, край релсите. Други нека поправят телеграфната линия. След което ще извикаме един влак военни и цивилни да построят наново моста.

— А вие веднага ли се връщате в Рийз Сити? — попита Марика.

— Ще се върна, след като оправят моста и при стигне влак, на който да натоварим златото и среброто Няма да ги изтърва от очи, докато не пристигнат без опасно във Вашингтон. Но дотогава ще остана тук.

— Но за оправянето на моста трябва седмици обади се Феърчайлд.

— Като нищо — съгласи се Дийкин.

Марика се усмихна.

— Май че ни очаква дълга и трудна зима.

— Кой знае. Все ще намерим за какво да си приказваме — усмихна се и Дийкин.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.